

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΟ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟ

ΣΕΛ. 4-5

ΕΧΘΡΟΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ, Η ΦΤΩΧΕΙΑ, Η ΑΝΕΡΓΙΑ

Ξεσηκωμός για να υπερασπιστούμε τις ζωές μας

Είναι γενική η παραδοχή ότι έρχεται ένας «δύσκολος χειμώνας», με την κυριολεκτική έννοια του όρου. Όμως η διαπίστωση ισχύει και γενικότερα και πιο μεταφορικά. Ο κόσμος βαδίζει (ή βρίσκεται ήδη) σε μια «βαρυχειμωνιά» πολεμικών απειλών, φτώχειας, οικονομικής

και κλιματικής κρίσης.

Οι περιπέτειες και οι δυσκολίες που αντιμετωπίζει ο βρετανικός καπιταλισμός προειδοποιούν για την αστάθεια που χαρακτηρίζει την παγκόσμια οικονομία. Όταν τα οικονομικά μέτρα μιας συντηρητικής κυβέρνησης χώρας του G7 (!) βρίσκονται στο επίκεντρο της «ανα-

στάτωσης στις αγορές» και προκαλούν αυστηρές συστάσεις από το ΔΝΤ, γίνεται σαφές ότι στα αστικά επιτελεία επικρατεί νευρική για την «επόμενη μέρα» όπως και προβληματισμός για τον «δρόμο προς τα μπρος».

(συνέχεια σελ.2)

της σύνταξης...

(συνέχεια από σελ.1)

ΤΟ ΕΝΑ πράγμα για το οποίο υπάρχει βεβαιότητα στα επιτελεία είναι ότι τα σπασμένα θα κληθούν να πληρώσουν οι «από κάτω», διαφωνώντας μόνο στις «δοσολογίες» του μίγματος πολιτικής.

ΜΑΖΙ με την απειλή της επιδείνωσης της λιτότητας, η Ευρώπη παραμένει αντιμέτωπη με την απειλή ενός καταστροφικού πολέμου. Η απόπειρα του Πούτιν για ρελάνς στις πρόσφατες στρατιωτικές ήττες –με την προσάρτηση των κατεχόμενων εδαφών στην Ουκρανία και την στρατιωτική κινητοποίηση στη Ρωσία– συνοδεύτηκε από την επιστροφή της ανταλλαγής απειλών και προειδοποιήσεων για χρήση πυρηνικών. Εν τω μεταξύ, στο φόντο της ενεργειακής αναστάτωσης, οι πετρελαιάδες και οι μεγάλες εξορυκτικές στήνουν πάρτι, καθώς πάνε περίπατο στην πράξη ακόμα και οι δειλοί κι ανεπαρκείς «στόχοι για το κλίμα», με αποτέλεσμα να επιταχύνεται ακόμα περισσότερο μια απειλή φαινομένων και καταστροφών μπροστά στα οποία τα σημερινά προβλήματα θα δείχνουν βόλτα στο πάρκο.

ΣΕ ΑΥΤΟΝ τον σκληρό κόσμο, στερήσεων, μετακινήσεων πληθυσμών, πολεμικών προετοιμασιών, κοινωνικής αναστάτωσης, ενισχύεται ο αυταρχισμός, η κλιμάκωση των ρατσιστικών πολιτικών, ο милитарισμός, η επίθεση στα γυναικεία δικαιώματα (με την αναβάθμιση της «παραδοσιακής οικογένειας» ως «θεμέλιο της κοινωνικής σταθερότητας»). Και σε αυτό το περιβάλλον, ενισχύονται οι προοπτικές της ακροδεξιάς –και μάλιστα των πιο ριζοσπαστικών κι επικίνδυνων εκδοχών της. Η πρωτιά των μεταφασιστών Φρατέλι Ντ' Ιτάλια και η ανάληψη της πρωθυπουργίας από την Μελόνι, όπως και η ανθεκτικότητα του νεοφασίστα Μπολσονάρο απέναντι στον Λούλα, είναι σκληρές προειδοποιήσεις.

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ βρισκόμαστε αντιμέτωποι με όλες αυτές τις προκλήσεις –και κάποιες από αυτές σε παροξυμμένη μορφή. Η διεθνής οικονομική επιδείνωση μπορεί να έχει άλλης κλίμακας επιπτώσεις σε μια οικονομία που αποτέλεσε «αδύναμο κρίκο» κατά την προηγούμενη μεγάλη κρίση στην Ευρώπη. Η καθημερινή δυστυχία και μιζέρια που επιφυλάσσουν οι άρχοντες στους «από κάτω» σε όλη την Ευρώπη, έρχεται εδώ να προστεθεί σε έναν πληθυσμό που έχει υποστεί μια ισοπέδη σκληρή λιτότητα, περικοπών, πίεσης στους μισθούς και τις συντάξεις,

υψηλής ανεργίας. Στον ενδοαστικό διάλογο για το «μίγμα» και τις «δοσολογίες», η κυβέρνηση Μητσοτάκη στέκεται στο δεξιό ούλτρα-νεοφιλελεύθερο άκρο –και ο πρωθυπουργός από το βήμα της ΔΕΘ απευθύνθηκε προνομιακά στην τάξη των καπιταλιστών, για να της υπενθυμίσει πόσο αφοσιωμένος υπήρξε (και θα συνεχίσει να είναι) στη μονομερή εξυπηρέτηση των συμφερόντων της. Το «κοινωνικό ζήτημα» έχει αποκτήσει πολλαπλές διαστάσεις: Η καθήλωση των μισθών σε συνθήκες μεγάλης πληθωριστικής πίεσης, συνυπάρχει με τον καλπασμό των τιμών της ενέργειας αλλά και των ενοικίων –στο βαθμό που τα στοιχειώδη της επιβίωσης (εξασφάλιση και συντήρηση στέγης) τίθενται υπό αμφισβήτηση.

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ επιχειρεί να αντιμετωπίσει την πολιτική κρίση που κυφορεί η κοινωνική, επενδύοντας στην καταστολή και το ρατσισμό. Η απόπειρα εγκατάστασης της ΟΠΠΙ στα πανεπιστήμια, που φάνηκε ότι για να επιβληθεί θα χρειαζόταν και ΜΑΤ στα πανεπιστήμια, η προσπάθεια να υποστηριχθεί και πολιτικά-ιδεολογικά η ρατσιστική αγριότητα στο Αιγαίο και στον Έβρο με τη δυσφήμιση των προσφύγων/μεταναστών ως «υβριδική απειλή» και των υποστηρικτών τους ως «υποκινούμενους από τα ξένα κέντρα», είναι ενδεικτικά και ανησυχητικά σημάδια για το πώς σκοπεύει να βαδίσει ο Μητσοτάκης στο ναρκοθετημένο τοπίο μπροστά τους.

ΑΚΟΜΑ πιο επικίνδυνα είναι τα πράγματα όσον αφορά την πολεμική απειλή. Πλάι στους γενικότερους κινδύνους διεθνώς, στο φόντο της όξυνσης των ανταγωνισμών μεταξύ των Μεγάλων Δυνάμεων, σε αυτή τη γωνία του κόσμου αντιμετωπίζουμε μια πολύ πιο άμεση, συγκεκριμένη και «χειροπιαστή» απειλή απέναντι στην οποία οφείλουμε να σταθούμε: Η διαρκής όξυνση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού έχει φτάσει στο σημείο που ένα «θερμό επεισόδιο» (που κανείς δεν ξέρει αν θα περιοριστεί) αποτελεί θέμα δημόσιας συζήτησης στα τηλεοπτικά πάνελ και στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ σε όλες αυτές τις προκλήσεις, η κοινοβουλευτική αντιπολίτευση έχει αποδειχθεί (επιεικώς) ανεπαρκής. Η παρουσία του Τσίπρα στην ΔΕΘ, όπου υποσχέθηκε... «ριζοσπαστικό ρεαλισμό» (!) και παρουσίασε ένα πρόγραμμα προσεκτικά «κοστολογημένο» (όσο και του Μητσοτάκη), είναι μια υπενθύμιση ότι δεν σκοπεύει να αμφισβητήσει το ασφυκτικό πλαίσιο. Οι ανατριχιαστικές προτάσεις για το προσφυγικό (με το ζόρι στα

χωράφια ή απέλαση), η εθνικιστική πλειοδοσία στα ελληνοτουρκικά, συμπληρώνουν την θλιβερή εικόνα.

ΓΙΑ ΝΑ ΣΠΑΣΕΙ αυτή η καταθλιπτική συναίνεση και η μονοπώληση του δημόσιου διαλόγου από κοκορομαχίες για τα δευτερεύοντα, θα χρειαστεί η ανεξάρτητη παρέμβαση των ανθρώπων της εργασίας, η δυναμική παρουσία της κοινωνικής αντιπολίτευσης. Ευτυχώς η διεθνής εικόνα δεν φέρνει μόνο τα «σκοτάδια» που περιγράψαμε παραπάνω, αλλά και ελπιδοφόρα μηνύματα. Το εργατικό κίνημα στη Βρετανία ξεχωρίζει, καθώς συνεχίζει το «καλοκαίρι της δυσάρεσκειας» με ένα «απεργιακό φθινόπωρο» που θα κρατήσει πολύ, βγάζοντας «ειδήσεις» τουλάχιστον μέχρι και το Νοέμβριο. Στη Γαλλία και στην Ιταλία, παρά τις μεγάλες δυσκολίες, γίνονται τα πρώτα βήματα αναθέρμανσης της κινητοποίησης στους δρόμους, με κοινή την επίγνωση ότι απαιτούνται «γενικευμένες πρωτοβουλίες».

Η ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ στις 9 Νοέμβριο χρειάζεται να γίνει αντιληπτή από τις ακτιβίστριες της Αριστεράς και τους αγωνιστές του εργατικού κινήματος ως κομμάτι αυτής της «αλυσίδα» και ως πρώτο βήμα για την –αναγκαία και εδώ– γενικευμένη δράση. Ο χρόνος προετοιμασίας επιτρέπει να κάνουμε ό,τι περνά από το χέρι μας για να πειστεί ο κόσμος της εργασίας «να κάνει το θυμό του δράση», όπως είναι το μότο και της συνδικαλιστικής-κινηματικής πρωτοβουλίας Enough Is Enough (Φτάνει Πια!) στη Βρετανία. Ταυτόχρονα, η γενική απεργία αποτελεί ευκαιρία –και οφείλει να γίνει κατανοητή ως τέτοια– να συγκλίνουν όλοι οι αγώνες (από την φοιτητική αντίσταση μέχρι και το φεμινιστικό κίνημα κ.ά.) γύρω από ένα «σταθμό».

ΤΟ ΠΙΟ ΕΜΦΑΤΙΚΟ παράδειγμα έρχεται από την εξέγερση στο Ιράν, όπου ο ξεσηκωμός των γυναικών ενάντια στην καθημερινή καταπίεση ήρθε στο φόντο ενός απεργιακού κύματος ενάντια στη λιτότητα και την καταστολή –και σήμερα αποκτά χαρακτηριστικά γενικευμένης εξέγερσης, με τη συμμετοχή φοιτητικών οργανώσεων που κάνουν με τη σειρά τους εκκλήσεις στα εργατικά συνδικάτα (και βρίσκουν ανταπόκριση από κάποια), αναδεικνύοντας κοινά προβλήματα και βρίσκοντας συνθήματα κι αιτήματα που «μιλάνε» σε όλες κι όλους.

ΜΕ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΗ λογική και πρακτική οφείλουμε να κινηθούμε προς την 9η Νοέμβριο. Εξαντλώντας κάθε περιθώριο να παρουσιαστεί στους δρόμους η μέγιστη εφικτή ενότητα δυνάμεων και κινημάτων.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Εξάμηνη 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Προϋπολογισμός δρακόντειας λιτότητας και πλούσιων δώρων στο κεφάλαιο

Της Μαρίας Μπόλαρη

Ο προϋπολογισμός του κράτους για το 2023, οφείλει να δίνει μήνυμα «δημοσιονομικής σταθερότητας» δηλώνει σε όλους τους τόνους η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Το 2023, κατά τις συμφωνίες με τους δανειστές, είναι ένα σημείο καμπής, όπου τελειώνει η ανοχή προς τις πολιτικές «ελλειμμάτων» και αρχίζει η απαίτηση να καταγραφεί «πλεόνασμα» (το περιορισμένο +0,7% του ΑΕΠ που βάζει ως στόχο το προσχέδιο του Στουρνάρα).

Σε απλά ελληνικά αυτό σημαίνει ότι η άγρια λιτότητα που έχει μέχρι σήμερα επιβληθεί στην κοινωνική πλειοψηφία θα γίνει ακόμα αγριότερη από το 2023.

Όλες οι βασικές προβλέψεις του προϋπολογισμού είναι τόσο «στον αέρα» που γίνεται δύσκολο να τις πάρει κανείς στα σοβαρά.

Ως προς τη μεγέθυνση του ΑΕΠ, που κατά τον Σταϊκούρα φέτος έφτασε στο +5,3%, η πρόβλεψη για το 2023 είναι ότι θα περιοριστεί στο +2,1%. Ο Σταϊκούρας, θέλοντας και μη, αναγνωρίζει αυτήν την προοπτική μείωσης, αλλά συμπληρώνει ότι «παρόλα αυτά παραμένουμε σε τροχιά ανάπτυξης». Οι διεθνείς «εκτιμητές» (οι αγαπημένοι «οίκοι» των νεοφιλελεύθερων της Δεξιάς) περιγράφουν αλλιώς το φαινόμενο: Η Moody's προβλέπει ανάπτυξη +1,8% για το 2023 στην Ελλάδα και την χαρακτηρίζει «ισχυρή επιβράδυνση». Δηλώνει ανήσυχη για την «αναιμική αναπτυξιακή δυναμική» που διαμορφώνεται, με την πρόβλεψη για μέσο όρο «ανάπτυξης» στα επόμενα χρόνια μικρότερο του 1,2%. Οι συνέπειες, συμπληρώνει, θα είναι σοβαρές πάνω στο ήδη βαρύ πρόγραμμα «εξυπηρέτησης» του δημόσιου χρέους. Που στο πρώτο τρίμηνο του 2022 είχε φτάσει τα 357 δισ. ευρώ (190% του ΑΕΠ), αυξημένο από τα 340 δισ. του πρώτου τριμήνου του 2021.

Ως προς τον πληθωρισμό, ο Σταϊκούρας δηλώνει ότι τελικά φέτος θα κλείσει στο 8,8%. Η πρόβλεψη είναι μάλλον αισιόδοξη, αφού στον τρέχοντα μήνα ο πληθωρισμός ξεπερνά το 12% και όλες οι «αγορές» προειδοποιούν για ράλι ανατιμήσεων στους επόμενους μήνες του '22. Για το 2023, όμως, η πρόβλεψη ότι ο πληθωρισμός θα περιοριστεί στο 3%, μπορεί να συγκριθεί μόνο με τις παλιότερες δηλώσεις του Γεωργιάδη που χαρακτηρίζαν την ακρίβεια ως φαινόμενο

«παροδικό και πρόσκαιρο».

Ως προς την ανεργία, η κυβέρνηση κάνει λόγο για ουσιαστική μείωσή της, εκτιμώντας ότι φτάνει στο 12%. Παρότι και το 12% είναι ένα πολύ σοβαρό ποσοστό ανεργίας, θεωρείται δεδομένο ότι αυτό είναι πλαστό, είναι προϊόν λογιστικού μαγειρείου των υπηρεσιών του Χατζηδάκη. Η πραγματική ανεργία είναι κατά πολύ μεγαλύτερη. Ως παράδειγμα θυμίζουμε ότι το ποσοστό απασχόλησης του ενήλικα πληθυσμού, ανδρών και γυναικών ηλικίας 20-64 ετών, στην Ελλάδα φτάνει μόλις στο 62%, έναντι του 73% που είναι ο μέσος όρος των χωρών-μελών της ΕΕ.

Φόροι

Εκεί που η εικόνα είναι πιο συγκεκριμένη, είναι στο ζήτημα των φορολογικών εσόδων του κράτους. Το 2022 υπήρξε χρονιά φοροληστείας: τα συνολικά φορολογικά έσοδα αυξήθηκαν κατά 6,4 δισ. ευρώ (+24% σε σχέση με πέρσι) και η φορολογία εισοδήματος (παρά τη μείωση φόρου επί των κερδών των επιχειρήσεων) απέδωσε 2 δισ. ευρώ περισσότερο από πέρσι. Η εικόνα είναι τραγική: η κυβέρνηση Μητσοτάκη αυξάνει τη φορολόγηση του εργατικού-λαϊκού εισοδήματος ενώ μειώνει τη φορολόγηση των κερδών και ταυτόχρονα αυξάνει τον πιο αντικοινωνικό και άδικο φόρο, τον φόρο επί της κατανάλωσης, έχοντας εκτοξεύσει τον ΦΠΑ κοντά στο 65% των συνολικών φορολογικών εσόδων. Και είναι σαφές ότι η διεκδίκηση «πλεονάσματος» μέσα στο 2023 θα χρηματοδοτηθεί από τη νέα αύξηση των φορολογικών εσόδων (με επιμονή στη «συνταγή» ΦΠΑ) και τη μείωση των κοινωνικών δαπανών (ειδικά στους τομείς της υγείας και της εκπαίδευσης).

Οι συνέπειες θα είναι καθοριστικές για το πρόγραμμα των, τάχα, «παροχών» που εξήγγειλε με τυμπανοκρουσίες ο Μητσοτάκης στη ΔΕΘ. Η νεο-

φιλελεύθερη συνταγή των «ευέλικτων και στοχευμένων» μέτρων, σε αντίθεση με τις «οριζόντιες» διεκδικήσεις, δεν είναι τυχαία. Κανείς δεν μπορεί να γνωρίζει το πότε θα αρχίσουν να ισχύουν, το πόσους και ποιους θα αφορούν, το τι ακριβώς θα δίνουν κ.ο.κ.

Το καλύτερο παράδειγμα είναι το ανέκδοτο περί «αυξήσεων στις συντάξεις» που μέχρι σήμερα κανείς συνταξιούχος δεν έχει δει στην τσέπη του και όπου οι αλχημείες με την αυξομείωση της «προσωπικής διαφοράς» μπορεί να οδηγήσουν σε φιλοδωρήματα της τάξης των 50-150 ευρώ... το χρόνο, με καταβολές που θα αρχίσουν... κάποτε, μέσα στο 2023. Όμως προσοχή: Ακόμα και αυτό το άθλιο πρόγραμμα «παροχών» τίθεται πλέον κάτω από τη δοκιμασία της επιδίωξης «πλεονάσματος» μέσα στο 2023, ένα χρόνο που στη διεθνή οικονομία αναμένεται ως «τρομερό έτος».

Υπερκέρδη

Η εικόνα είναι απολύτως αντίστροφη στο άλλο άκρο της κοινωνίας, στο άκρο των από πάνω. Τα στοιχεία που έδωσαν στη δημοσιότητα οι εισηγμένες στο ΧΑΑ εταιρείες, δείχνουν αύξηση του κύκλου των εργασιών τους κατά 50,2% και κυρίως αύξηση των κερδών στο πρώτο εξάμηνο του 2022, φτάνοντας στα 6,5 δισ. ευρώ, ξεπερνώντας κατά 48% την περσινή τους περίοδο. Πρόκειται για «ιστορικό» ρεκόρ, που ξεπερνά την επίδοση των εισηγμένων εταιρειών του 2007 (προ κρίσης) που ήταν η κορυφαία, από τότε που το ΧΑΑ διατηρεί στοιχεία. Μέσα σε αυτό το άλμα κερδοφορίας ξεχωρίζουν οι εταιρείες διύλισης και εμπορίας πετρελαιοειδών, χάλυβα, αλουμινίου, ενέργειας, διαχείρισης ακινήτων κ.ά. Πρόκειται για τους καπιταλιστικούς ομίλους που επωφελήθηκαν (!) από το κύμα ακρίβειας, αφού «κατόρθωσαν» (με τις ευλογίες της κυβέρνησης) να πωλούν τα αποθέματά τους σε νέες υψηλότερες τιμές, πρωταγωνιστώ-

ντας στην εκτίναξή τους. Σε αυτά τα γεράκια της αγοράς ο Μητσοτάκης αφιερώνει τις διαρκείς μειώσεις φορολόγησης, τις μειώσεις των εργοδοτικών εισφορών, τις επιδοτήσεις για την «απασχολησιμότητα» εργατών, το μερίδιο του λέοντος των ευρωπαϊκών πόρων κ.ο.κ. με στόχο να διευκολύνει το έργο τους.

Το αποτέλεσμα είναι η αύξηση των κοινωνικών ανισοτήτων. Και ο προϋπολογισμός του 2023 είναι κομμένος και ραμμένος για να εκτοξεύσει αυτό το φαινόμενο σε πρωτοφανείς διαστάσεις.

Η αντιμετώπιση αυτής της πολιτικής βάζει στο εργατικό κίνημα και στην Αριστερά ειδικά καθήκοντα. Η διεκδίκηση αυξήσεων στους μισθούς και στις συντάξεις, μεγαλύτερων του πληθωρισμού, γίνεται όρος επιβίωσης για μεγάλο τμήμα του εργαζόμενου πληθυσμού. Η απαίτηση για δημόσιο έλεγχο των τιμών, με αποφασιστική συμμετοχή των συνδικάτων, είναι προϋπόθεση για να αντιμετωπιστεί το θανατερό σπирάλ της ακρίβειας. Η διεκδίκηση μείωσης της φορολόγησης του εργατικού και λαϊκού εισοδήματος και άμεσα της κατάργησης (ή έστω της δραστηρικής μείωσης) του ΦΠΑ και των άλλων «ειδικών φόρων» πάνω στα είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης, είναι υπέρωριμα αιτήματα. Αυτά τα αιτήματα, μαζί με την απαίτηση αύξησης των κοινωνικών δαπανών και την απόρριψη της πολιτικής των ιδιωτικοποιήσεων, θα μπορούσαν να αποτελούν τους «πυλώνες» ενός άμεσου-μεταβατικού προγράμματος με στόχο την ενοποίηση και κλιμάκωση των αγώνων και το άνοιγμα μιας αριστερής-ριζοσπαστικής προοπτικής για την κοινωνία. Γιατί χωρίς αυτόν τον παράγοντα, μιας ορμητικής εισόδου της εργατικής-λαϊκής διεκδικητικότητας στο πολιτικό προσκήνιο, η προοπτική που δρομολογεί ο προϋπολογισμός του 2023 θα έχει δραστικά αρνητικές συνέπειες για τον κόσμο μας.

Βιβλιοπαρουσίαση RedMarks

συλλογή κειμένων για τα 100 χρόνια από το τέλος της Μικρασιατικής Εκστρατείας με κείμενα των Παναγιώτη Λιλιάνη και Πέτρου Τσάγκαρη

Σάββατο 8 Σεπτέμβρη, 18:30 στο infolibre
(Υπ. Φ. Δραγούμη 4, περιοχή Ροτόντας)

Παρουσιάζουν:

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΚΛΑΡΝΕΤΑΤΖΗΣ
συγγραφέας

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΙΛΙΑΝΗΣ
περιοδικό ΚΟΚΚΙΝΟ

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΛΟΥΚΗΣ
ιστορικός, διδάσκων στο ΔΙΠΑΕ

Οι πραγματικές προκλήσεις στον

Του Αντώνη Νταβανέλου

Οι σχέσεις μεταξύ του ελληνικού και του τουρκικού κράτους έχουν φτάσει κυριολεκτικά στο κόκκινο.

Ο κίνδυνος ενός θερμού επεισοδίου (που κανείς δεν γνωρίζει αν θα «μαζευτεί» γρήγορα ή θα εξελιχθεί σε πολεμική αναμέτρηση...) δεν εδράζεται πλέον στις πιθανότητες ενός ατυχήματος, ή στη θερμοκέφαλη αντίδραση ενός χειριστή, αλλά εδράζεται σε κυβερνητικές αποφάσεις και οδηγίες που επιδίδονται πλέον σε ένα όλο και πιο ανεύθυνο chicken-game, με στόχο να καταγράψουν «επιτυχίες» στον ανταγωνισμό για κυριαρχία στους ουρανούς ή στις θάλασσες της Ανατολικής Μεσογείου.

Από τη σκοπιά της υπεράσπισης των συμφερόντων της εργατικής τάξης και των λαϊκών μαζών και στις δύο όχθες του Αιγαίου, δεν έχει ιδιαίτερη πολιτική σημασία το ερώτημα «ποιος επιτίθεται – ποιος αμύνεται;» (γιατί οι ρόλοι αυτοί εναλλάσσονται μέσα στις συγκυρίες, όπως έχει κατ' επανάληψη αποδείξει η ιστορία), έχει όμως ενδιαφέρον να έχουμε μια καθαρή εικόνα για το συσχετισμό δύναμης μεταξύ των δύο πλευρών και για τους παράγοντες που διαμορφώνουν αυτόν το συσχετισμό.

Πρόσφατα ο Ερντογάν δήλωσε ότι η αντιπαράθεση μεταξύ των δύο χωρών δεν είναι δυνατόν να συζητιέται με όρους «ισοτιμίας». Ποια είναι η πραγματικότητα; Η Τουρκία είναι μια χώρα με πληθυσμό 85 εκατομμυρίων κατοίκων (έναντι 10 της Ελλάδας), με μέσο όρο ηλικίας τα 31,5 χρόνια (έναντι 45,5 στην Ελλάδα), με μια οικονομία που παρά τα μεγάλα προβλήματά της έχει όγκο ετήσιου ΑΕΠ 2,6 τρισεκατομμυρίων δολαρίων (έναντι των 0,3 τρισ. στην Ελλάδα) και διατηρεί ένα στρατό που αριθμητικά συγκαταλέγεται στους μεγαλύτερους στον κόσμο (για περισσότερα, βλ. Χρ. Λάσκος: Τα θεμελιώδη μακροοικονομικά μεγέθη σε Ελλάδα και Τουρκία, στο RednBlack).

Οι Μεγάλες Δυνάμεις

Η εικόνα «μιλά» από μόνη της: Αν η αντιπαράθεση εξελισσόταν σε ένα απομονωμένο περιβάλλον δεν θα υπήρχε καμιά τύχη ισοτιμίας. Όμως εξελίσσεται σε ένα περιβάλλον που καθορίζει η παρέμβαση των δυτικών μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Πρόσφατα, η γερμανική Suddeutsche Zeitung (μια καθεστωτική εφημερίδα κύρους) έγραψε σχετικά: «Είναι αναμφίβολο ότι η ισορροπία δυνάμεων στο Αιγαίο έχει μεταβληθεί σε βάρος της Τουρκίας... οι ΗΠΑ διευρύνουν τις σχέσεις τους με την Ελλάδα, όπου έχουν εντείνει τη στρατιωτική

παρουσία τους, επεκτείνοντας τις βάσεις τους. Επιπλέον η Ουάσινγκτον προμηθεύει πλέον περισσότερα όπλα στην Ελλάδα, συμπεριλαμβανομένων των F-35, των πιο σύγχρονων δυτικών αεροσκαφών». Η περιγραφή της γερμανικής εφημερίδας είναι φανερά ελλειπτική. Πέρα από τις σχέσεις με τις ΗΠΑ, το ελληνικό κράτος έχει «δέσει» τη στρατιωτική συμμαχία με τη Γαλλία (που επιδιώκει μια στρατηγική «επιστροφή» στην Ανατολική Μεσόγειο) και τους στρατιωτικούς «άξονες» με το Κράτος του Ισραήλ, την Αίγυπτο και τις αντιδραστικές αραβικές μοναρχίες του Κόλπου. Σε επίπεδο εξοπλισμών, την ώρα που η Τουρκία «τρώνει πόρτα» στο αίτημα για προμήθεια αμερικανικών F-16, το ελληνικό κράτος παραλαμβάνει τα αναβαθμισμένα σε Viper F-16, μπαίνει επισήμως στο πρόγραμμα των F-35, έχει αγοράσει τα Rafal και τις φρεγάτες Μπελχάρα και προμηθεύεται ένα πλήθος πυραυλικών όπλων μεγάλου βεληνεκούς. Αυτό το εξοπλιστικό πρόγραμμα είναι προσανατολισμένο σε επιθετικά όπλα, με ακτίνα δράσης που αφορά την Τεχεράνη (υπερβαίνοντας την Άγκυρα...).

Στα τελευταία χρόνια, και ιδιαίτερα μετά το αποτυχημένο πραξικόπημα του 2016, όταν έγινε ολοφάνερο το ρήγμα στις σχέσεις των ΗΠΑ με το καθεστώς Ερντογάν, οι δυτικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις αντέδρασαν προληπτικά. Το NATO έχει μεταφέρει δυτικότερα το τόξο ανάσχεσης της Ρωσίας, που πλέον έχει ως βασικά στηρίγματα την Πολωνία, την Ελλάδα και το Ισραήλ. Το «σχέδιο Αλεξανδρούπολη», ως πύλη του χερσαίου διαδρόμου μετάβασης των νατοϊκών δυνάμεων από τη Μεσόγειο στη Μαύρη Θάλασσα, πα-

ρακάμπτοντας τη στρατηγική σημασία των Στενών, ζωγραφίζει παραστατικά αυτή τη μετατόπιση.

Αυτά δείχνει ο Ερντογάν όταν κατηγορεί τον Μητσοτάκη ότι «κρύβεται πίσω από τα φουστάνια των Μεγάλων Δυνάμεων». Ο εδώ καθεστωτικός Τύπος, τροφοδοτώντας ένα γενικό αντιτουρκικό μένος, προβάλλει ιδιαίτερα τις απειλητικές καταλήξεις των δηλώσεων Τούρκων επισήμων («θα έρθουμε νύχτα», «θα ανακαλύψετε ξανά την αξία που έχει το κολύμπι» κ.ά.), αποκρύπτοντας συστηματικά το συνήθες πρώτο σκέλος των εκκλήσεών τους: Να μην επαναληφθεί το «καταραμένο λάθος του '22», όταν το ελληνικό κράτος επιδιώκοντας γεωγραφική επέκταση, ακολουθήσε τις Μεγάλες Δυνάμεις στην ιμπεριαλιστική εξόρμηση διαμελισμού των εδαφών της καταρρέουσας, τότε, Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Αποκρύπτονται επίσης συστηματικά όλα τα στοιχεία των πρόσφατων μετρήσεων που δείχνουν ότι η μεγάλη πλειοψηφία του τουρκικού λαού διατηρεί φιλικά αισθήματα προς τους «Ελληνες γείτονες», παρά τις εθνικιστικές κραυγές, και εκεί, της πολιτικής και κρατικής ηγεσίας.

Ασφαλώς, οι ΗΠΑ, η ΕΕ και η ηγεσία του NATO, δεν έχουν παραιτηθεί από τη φιλοδοξία να επαναφέρουν την Τουρκία στο νατοϊκό μαντρί. Η γεωγραφική θέση, το μέγεθος και ο πληθυσμός της, θα την έκαναν ένα πολύτιμο στήριγμα. Γι' αυτό άλλωστε η ελληνική κρατική πολιτική (εξίσου επί Σαμαρά, Τσίπρα και Μητσοτάκη) έχει ένα κρίσιμο τυχοδιωκτικό υπόβαθρο. Που αφορά το τι θα συμβεί αν οι δυτικές δυνάμεις αλλάξουν γραμμή, ή επίσης τι θα συμβεί αν οι δυτικές δυνάμεις αποφασίσουν να «επιταχύνουν» εξελίξεις φιλοδυτικής

στροφής στην Τουρκία, αξιοποιώντας τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό.

Δυναμική σύγκρουσης

Πέρα όμως από την επιρροή των δυτικών Μεγάλων Δυνάμεων, ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός έχει τη δική του αυτόνομη δυναμική.

Η καλπάζουσα όξυνση των σχέσεων στη 2η δεκαετία του 21ου αιώνα, ήταν συνδεδεμένη με τη «στρατηγική των υδρογονανθράκων». Το σχέδιο του αγωγού East Med, με την υποστήριξη των ΗΠΑ, της ΕΕ, του Ισραήλ και της Αιγύπτου, αλλά και κολοσσιαίων πολυεθνικών εταιρειών εξόρυξης, οδηγούσε στην πλήρη περιθωριοποίηση της Τουρκίας στην Ανατολική Μεσόγειο. Προϋπόθεση για τη δημιουργία του East Med ήταν μια «διογκωμένη» ελληνική ΑΟΖ (με αναγνώριση «πλήρους επήρειας» στο Καστελόριζο και στην ακατοίκητη Στρογγύλη) ώστε η ελληνική ΑΟΖ να εφάπτεται με την κυπριακή. Αυτό το στοιχείο μετέτρεπε έναν οικονομικό ανταγωνισμό για τις ευρωπαϊκές προμήθειες σε φυσικό αέριο, σε κρατικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό για τις ΑΟΖ στην ευρύτερη Ανατολική Μεσόγειο. Πλέον οι «αγορές» έχουν βάλει στο ψυγείο τον East Med, κηρύσσοντάς τον ως οικονομικά μη-βιώσιμο. Όμως η ενεργειακή κρίση μετά την Ουκρανία, αλλά και η ανάδειξη του Τζέφρι Πάιατ (πρώην πρέσβη των ΗΠΑ στην Αθήνα και «νονού» της πολιτικής East Med) στην ηγεσία της ενεργειακής πολιτικής των ΗΠΑ, κάνουν πιθανή την αναβίωση αυτού του φαραωνικού και επικίνδυνου σχεδίου.

Προς το παρόν, το επίκεντρο της αντιπαράθεσης έχει μεταφερθεί στο χώρο του Αιγαίου. Εδώ η ελληνική πολιτική ισχυρίζεται ότι όλες οι διεκ-

ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό

δικήσεις της προκύπτουν αυτονότητα από το Διεθνές Δίκαιο. Είναι ένας παράξενος ισχυρισμός, αφού το ελληνικό κράτος έχει δηλώσει από το 2014 ότι δεν αναγνωρίζει καμιά αρμοδιότητα και εξουσία στα Διεθνή Δικαστήρια να αποφανθούν επί θεμάτων κυριαρχίας στο έδαφος (νησιά, νησίδες κ.ά.), στη σχέση χωρικών υδάτων και εναέριου χώρου και σε ζητήματα εθνικής άμυνας (στρατιωτικοποίηση νησιών). Σε

και να πλήξουν με ακρίβεια ζωτικούς στόχους σε μεγάλο βάθος στη δυτική Τουρκία, αν και όχι και ανατολικότερα... αυτός είναι ο δυνητικός εφιάλτης των Τούρκων σε στρατιωτικό επίπεδο...» (Στ. Λυγερός: Τι επιδιώκει η Τουρκία πιέζοντας για αποστρατιωτικοποίηση;).

Τι άραγε μπορούν να κάνουν αυτά τα επιθετικά όπλα; Ας δούμε σενάρια εμπνευσμένα από τους ευγενείς φίλους του Κράτους του Ισραήλ: «Η Ελ-

ματικότητα ζήτημα εθνικής κυριαρχίας επί των νησιών, αλλά το ζήτημα του εξοπλισμού τους με επιθετικά όπλα που απειλούν στόχους σε μεγάλο βάθος της τουρκικής επικράτειας. Όντας απολύτως ενήμερο για αυτήν τη πραγματικότητα, το State Department, με τη δήλωσή του ότι «με βάση τα κριτήρια εθνικής ασφαλείας των ΗΠΑ... ζήτημα κυριαρχίας επί των ελληνικών νησιών δεν μπορεί καν να τεθεί», συνιστά μια πλήρη κάλυψη της κουτοπόνηρης κι επικίνδυνης πολιτικής του ελληνικού κράτους. Άλλωστε οι βασικοί προμηθευτές των επίμαχων καταστρεπτικών πυραυλικών συστημάτων, είναι οι ΗΠΑ και το Κράτος του Ισραήλ.

Η Αριστερά;

Μπροστά σε αυτήν την επικίνδυνη κατάσταση, η Αριστερά θα όφειλε να αντιδρά με νύχια και με δόντια, φροντίζοντας να φράξει το δρόμο σε κάθε φιλοπόλεμη προοπτική.

Δυστυχώς η πραγματικότητα είναι διαφορετική και αναδεικνύει την αποτελεσματικότητα της καθεστωτικής πίεσης στη θεματολογία των λεγόμενων «εθνικών ζητημάτων».

Το ΚΚΕ δείχνει σωστά την ταξική βάση της όξυνσης των ελληνοτουρκικών σχέσεων, στους ανταγωνισμούς μεταξύ των κυρίαρχων τάξεων και στις δύο χώρες. Επίσης σωστά δείχνει την ανάγκη ταξικής αλληλεγγύης προς τον τουρκικό λαό και αναδεικνύει το σοσιαλισμό ως μια αναντικατάστατη προϋπόθεση για τη δίκαια και διαρκή ειρήνη στην περιοχή και στον κόσμο. Εκεί όμως που αρχίζουν τα συγκεκριμένα πολιτικά καθήκοντα, στις εδώ και τώρα συγκεκριμένες συνθήκες, αρχίζουν οι ελιγμοί, με άξονα «την υπεράσπιση των κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας».

Μιλώντας στο 48ο Φεστιβάλ της ΚΝΕ, ο Δ. Κουτσούμπας κάλεσε «τον κάθε πατριώτη, τον κάθε άνθρωπο καλής θέλησης... να οργανωθεί και να αγωνιστεί για την προάσπιση των συνόρων, της εδαφικής ακεραιότητας και των κυριαρχικών δικαιωμάτων, με το ΚΚΕ στην πρώτη γραμμή...». Κατηγόρησε μάλιστα τον Μητσοτάκη ότι «στέλνει πολεμικό υλικό εκτός συνόρων, αποδυναμώνοντας την άμυνα». Πέρα από το ότι πρόκειται για μια παράδοση ιεράρχηση των λόγων για να οργανωθούμε και να παλέψουμε σήμερα (Σύννορα; Εδαφική ακεραιότητα;), η συμπερίληψη των κυριαρχικών δικαιωμάτων στις αναφορές του Γ.Γ. της ΚΕ, συνδέει τον «λαϊκό πατριωτισμό» που προβάλλει το ΚΚΕ ως ομφάλιος λώρος με τον πλειοψηφικό «εθνικό κορμό». Είναι γνωστό ότι στην ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος υπήρξαν κάποτε λόγοι, που οι κομμουνιστές αναγνώρισαν ως αιτίες ακόμα και για την εμπλοκή τους σε πο-

λέμους που διεξήχθησαν υπό αστική ηγεσία. Αυτοί οι λόγοι αφορούσαν κυρίως μάζες ανθρώπων, την ιμπεριαλιστική ή εθνική καταπίεση πληθυσμών, και όχι συμφέροντα αστικών τάξεων ή μεριδών τους. Είναι δύσκολο να αναγνωρίσει κανείς τα 12 μίλια στο Αιγαίο, ή την επέκταση του εθνικού εναέριου χώρου, ή τον καθορισμό της υφαλοκρηπίδας μέσα στους λόγους που θα «νομιμοποιούσαν» μια εμπλοκή των κομμουνιστών σε μια γενικευμένη αλληλοσφαγή. Και από όλους τους λόγους που μπορεί να σκεφτεί κανείς για να κατηγορήσει τον Μητσοτάκη σχετικά με την Ουκρανία, το «αποδυναμώνει την εθνική άμυνα» είναι ο πιο πιασάρικος, με την ψηφοθηρική έννοια.

Δυστυχώς στον ΣΥΡΙΖΑ τα πράγματα είναι κατά πολύ χειρότερα. Ο Κατρούγκαλος, μιλώντας ως καθ' ύλη αρμόδιος, απαιτεί καθημερινά πρακτικά αποτελέσματα «επιτυχιών» σε βάρος της Τουρκίας, προσεγγίζοντας επικινδύνως την πολιτική «βυθίσατε το Χόρα» που είχε αδιάστατα εκστομίσει ο Αν. Παπανδρέου, προκειμένου να κερδίσει τις εκλογές που ακολουθούσαν. Ο Γ. Ματζουράνης, μιλώντας ως μέλος της ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ, υποστήριξε ως αναγκαία μια «ομόθυμη και ακαριαία απάντησή μας, αν κάνει κάτι η Τουρκία». Και ο ίδιος ο Αλ. Τσίπρας επέλεξε το κοινό του Γ. Παπαδάκη στον Αντένα για να κάνει τη δήλωση: «Απέναντι στην τουρκική προκλητικότητα είμαστε όλοι ενωμένοι -η Τουρκία να ξέρει ότι έχει απέναντί της όλο τον ελληνικό λαό». Τόσο καλά...

Αυτή η πολιτική οδηγεί ευθέως στην εθνική ενότητα, πάνω σε ένα από τα πιο κρίσιμα ζητήματα της πολιτικής συγκυρίας. Και δεν είναι απίθανο αυτή η πολιτική να είναι η βάση για τις «ευρύτερες» κυβερνητικές συμμαχίες, ακόμα και τις πιο «παρά φύση», που εγκυμονεί η επερχόμενη πολιτική κρίση.

Αυτή η πολιτική αφήνει ακάλυπτη την κοινωνική πλειοψηφία στις πιέσεις του θεσμικού/κρατικού εθνικισμού. Αφήνει ακάλυπτη την ανάγκη να προστατεύσουμε την ειρήνη απέναντι σε τυχοδιωκτισμούς και αναπάντητες τις προκλήσεις της ταύτισης «για εθνικούς λόγους» με τη νατοϊκή ηγεσία, τις ΗΠΑ, την ΕΕ, τους χασάπηδες του Κράτους του Ισραήλ. Αφήνει, τέλος, ανυπεράσπιστους τους ταξικούς στόχους της εργαζόμενης πλειοψηφίας. Γιατί το κόστος των εξοπλισμών θα πληρωθεί από τους μισθούς, τις συντάξεις, τις κοινωνικές δαπάνες.

Μια αντιπολεμική/φιλειρηνική, διεθνιστική/αντιιμπεριαλιστική αντιμετώπιση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού, είναι ανατικατάστατη προϋπόθεση για την ανασύνταξη μιας μαζικής ριζοσπαστικής Αριστεράς.

Πέρα από τις σχέσεις με τις ΗΠΑ, το ελληνικό κράτος έχει «δέσει» τη στρατιωτική συμμαχία με τη Γαλλία (που επιδιώκει μια στρατηγική «επιστροφή» στην Ανατολική Μεσόγειο) και τους στρατιωτικούς «άξονες» με το Κράτος του Ισραήλ, την Αίγυπτο και τις αντιδραστικές αραβικές μοναρχίες του Κόλπου.

αυτήν τη δήλωση-δέσμευση των Σαμαρά-Βενιζέλου αναφέρεται η επιμονή όλων των επόμενων κυβερνήσεων (συμπεριλαμβανομένης του Τσίπρα) που δηλώνουν ότι η «διαφορά» είναι «μία και μόνη»: η οριοθέτηση του εύρους των ΑΟΖ. Σε αυτήν τη βάση στηρίζεται όμως και η στροφή της τουρκικής πολιτικής που, όλο και πιο καθαρά, επικαλείται το... Διεθνές Δίκαιο και επιδιώκει να φέρει τις ελληνοτουρκικές διαφορές στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης.

Το καυτό σημείο που έχει αναδειχθεί είναι η στρατιωτικοποίηση των νησιών και ειδικότερα των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου.

Είναι γνωστό ότι οι Συνθήκες της Λοζάνης και του Παρισιού που καθόρισαν την εθνική κυριαρχία επί των νησιών του Αιγαίου, απαγορεύουν τον εξοπλισμό τους και την παρουσία σε αυτά ενόπλων δυνάμεων, πέρα από τις ανάγκες για την αστυνόμευση. Είναι επίσης γνωστό ότι το ελληνικό κράτος αναθεώρησε μονομερώς τις Συνθήκες και προχώρησε στη στρατιωτικοποίηση των νησιών από τα τέλη της δεκαετίας του '70, γεγονός που έγινε σιωπηρά αποδεκτό από την Τουρκία. Τι έχει αλλάξει σήμερα; Η απάντηση είναι απλή: το είδος και η επιθετική επικινδυνότητα των οπλικών συστημάτων που αναπτύσσονται στα νησιά.

Ας δούμε πώς «συζητούν» αυτό το θέμα δημοσιογράφοι/διανοούμενοι του εθνικού χώρου: «[οι Τούρκοι θέτουν το ζήτημα της αποστρατιωτικοποίησης γιατί] ελπίζουν να αποσύρει η Αθήνα τα λεγόμενα «επιθετικά» όπλα, δηλαδή τα οπλικά συστήματα που... μπορούν να ελέγξουν σε μεγάλο βαθμό το Αιγαίο σε αέρα και θάλασσα, αλλά

λάδα πρέπει να πλήξει εκεί που η Τουρκία δεν το περιμένει: ναυστάθμους, αεροδρόμια, έργα υποδομών, μεταφορές δυνάμεων κλπ. Και μάλιστα πρέπει να το κάνει αιφνίδια... πρέπει το πλήγμα που θα υποστεί η Τουρκία να είναι ταχύτατο και συντριπτικό ώστε να έχει περιορισμένες δυνατότητες αντεπίθεσης... Θα πρέπει να ακολουθηθούν οι ισραηλινές πρακτικές που εφαρμόστηκαν στον Πόλεμο των Έξι Ημερών του 1967» (Ευθ. Τσιλιόπουλος: Τι μπορεί να πράξει η Ελλάδα αν οι Τούρκοι επιβάλλουν αποκλεισμό σε νησί).

Η γοητεία των «σύγχρονων οπλικών συστημάτων», των φτηνών κι ευέλικτων πλατφορμών εκτόξευσης πυραύλων, έχει οδηγήσει στη διατύπωση της πρότασης για το διαβόητο «προληπτικό πολεμικό πλήγμα». Αυτό που ξεχνούν όλοι οι κατά τα άλλα «ειδικοί» φιλομλιταριστές, είναι ότι αντίστοιχα οπλικά συστήματα διαθέτουν και... οι απέναντι. Κατά συνέπεια δεν κινδυνεύουν να μετατραπούν σε ερείπια μόνο η Σμύρνη, η Κωνσταντινούπολη και η Άγκυρα, αλλά και η Αθήνα, ο Πειραιάς και η Θεσσαλονίκη.

Θα μπορούσε να αντιτάξει κανείς ότι αυτές οι απόψεις είναι ακραίες και μειοψηφικές. Πράγματι. Μόνο που αυτά τα όπλα αγοράζονται μαζικά από τις ελληνικές κυβερνήσεις και αναπτύσσονται σιωπηλά σε απόσταση ελαχίστων χιλιομέτρων από τις μικρασιατικές ακτές. Και ως γνωστόν, η απόκτηση των όπλων αυγατίζει την τάση και τον πειρασμό να χρησιμοποιηθούν...

Όπως όλοι γνωρίζουν και κατανοούν, οι τουρκικές αντιδράσεις, υπενθυμίζοντας τις Συμφωνίες της Λοζάνης και του Παρισιού, δεν θέτουν στην πραγ-

Ενεργειακή φτώχεια και πληθωρισμός μας εξαθλιώνουν Αυξήσεις στους μισθούς, στα κέρδη και τις τιμές!

Του Σπύρου Αντωνίου

Στο φόντο του αδυσώπητου ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού και της διαφύλαξης των υπερκερδών του ενεργειακού κλάδου, τα νοικοκυριά της ευρωπαϊκής ηπείρου καλούνται να μειώσουν την κατανάλωση ενέργειας και να παγώσουν το χειμώνα. Από κοντά και η κυβέρνηση Μητσοτάκη που επιδοτεί... τη συσκότιση, τη στιγμή που η τρομακτική ακρίβεια σε όλα τα βασικά αγαθά «γονατίζει» τους εργαζόμενους και τους ανέργους.

Μια σειρά από ευρωπαϊκές κυβερνήσεις ανακοινώνουν καθημερινά μέτρα για να αντιμετωπίσουν τις πιθανές ελλείψεις στον τομέα της ενέργειας τον χειμώνα, που ήδη ξεκίνησε, με τις ροές ρωσικού φυσικού αερίου να εξακολουθούν να κινούνται σε πολύ μειωμένους ρυθμούς. Οι μεγάλες διαρροές στους αγωγούς Nord Stream, που μεταφέρουν το ρωσικό αέριο στην Ευρώπη μέσω της Βαλτικής και οι αλληλοκατηγορίες Ρωσίας και ΗΠΑ για το σαμποτάζ, έχουν οδηγήσει τις εντάσεις και τις τιμές του φυσικού αερίου στο «κόκκινο».

Ευρωπαϊκά ημίμετρα

Με την ενεργειακή κρίση να μαίνεται αμείωτη, οι υπουργοί Ενέργειας της ΕΕ έπαιαν «Όχι» στο γενικευμένο πλαφόν στο φυσικό αέριο, που ζητούσαν 15 κράτη μέλη (ανάμεσά τους και η Ελλάδα ως κατ' αρχάς θετική, αλλά με προϋποθέσεις), υιοθετώντας τελικά τρεις άξονες που οδηγούν στην υποχρεωτική μείωση κατανάλωσης ηλεκτρικής ενέργειας, στο πλαφόν στα υπερκέρδη των εταιρειών ενέργειας και την εισφορά αλληλεγγύης από τους παραγωγούς ορυκτών καυσίμων. Οι προτάσεις αυτές θα συζητηθούν στη άτυπη σύνοδο κορυφής των ηγετών, στην Πράγα, στις 7/10. Συγκεκριμένα, η δέσμη μέτρων αφορά:

α) Υποχρεωτική μείωση της ζήτησης ηλεκτρικής ενέργειας κατά 10% και 5% στις ώρες αιχμής. Τα κράτη μέλη θα προσδιορίσουν το 10 % των ωρών αιχμής τους μεταξύ της 1ης Δεκεμβρίου 2022 και της 31ης Μαρτίου 2023, κατά τις οποίες θα μειώσουν τη ζήτηση.

Ουσιαστικά, τις συγκεκριμένες ώρες της μέρας επιδιώκουν να μειώσουν τη ζήτηση για να συγκρατήσουν τις τιμές και τον όγκο κατανάλωσης, επιβάλλοντας υποχρεωτικό ψύχος σε σπίτια, χώρους δουλειάς και εκπαίδευσης.

β) Ανώτατο όριο στα έσοδα όσων παράγουν ηλεκτρική ενέργεια με άλλες τεχνολογίες πλην του αερίου (Α.Π.Ε., πυρηνική ενέργεια, λιγνίτης) στα 180 ευρώ/MWh, πάντα με στόχο να διατηρηθεί η κερδοφορία των καπιταλιστών της ηπείρου: «το επίπεδο του ανώτατου ορίου έχει σχεδιαστεί για να διατηρηθεί η κερδοφορία των φορέων εκμετάλλευσης και να μην παρεμποδιστούν οι επενδύσεις σε ανανεώσιμες πηγές ενέργειας», όπως σημειώνει το σχετικό κείμενο.

γ) Προσωρινή εισφορά αλληλεγγύης επί των κερδών των επιχειρήσεων (αυτών που υπερβαίνουν μια κατά 20% αύξηση του μέσου όρου των κερδών των τριών προηγούμενων ετών) που δραστηριοποιούνται στους τομείς του αργού πετρελαίου, του φυσικού αερίου, του άνθρακα και των διυλιστηρίων. Με τα χρήματα αυτά να κατευθύνονται είτε στα διάφορα ανεπαρκή προγράμματα «προστασίας της απασχόλησης», είτε στις επενδύσεις που αφορούν την «πράσινη μετάβαση». Αν κρίνουμε από την ελληνική περίπτωση και το χάος στον υπολογισμό του ποσού φορολόγησης των υπερκερδών των εταιρειών ενέργειας, μάλλον θα πρέπει να κρατήσουμε μικρό καλάθι για το συγκεκριμένο μέτρο.

Επιχείρηση «σκοτεινά σπίτια»

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, εν των μεταξύ, έχει τερματίσει την γενναιοδωρία της προς τους παρόχους ηλεκτρικής ενέργειας και τη μεταφορά των σπασμένων στις πλάτες μας, αρνούμενη κάθε έλεγχο στις τιμές των τιμολογίων ρεύματος και φυσικού αερίου.

Με τον νέο μηχανισμό επιδότησης από 1 Οκτώβρη, ουσιαστικά επιβραβεύει τη μειωμένη κατανάλωση (15% σε σχέση με πέρυσι), ως μέσω αποφυγής των υπέρογκων χρεώσεων στους λογαριασμούς ηλεκτρικού, βλέποντας ότι τα χρήματα της οριζόντιας επιδότησης (που κατέληγαν τελικά στην τσέπη του καρτέλ της ενέργειας και διατηρείται μόνο για τις καταναλώσεις φυσικού αερίου), στερεύουν. Στη θέση της θα υπάρχουν τρία κλιμάκια κατανάλωσης, όπου όσο μικρότερη θα είναι η κατανάλωση, τόσο θα μεγαλώνει η επιδότηση!

Επιπλέον, για να στηρίξει αυτές τις επιδοτήσεις εφευρίσκει νέα έσοδα που συγκεντρώνονται από τους ίδιους τους καταναλωτές και χρεώνονται σε εκείνους είτε λογιστικά είτε και εντελώς κυριολεκτικά, όπως το νέο «χαράτσι» που ετοιμάζει να επιβάλει στις ΥΚΩ, το οποίο μπορεί να αυξηθεί έως και 200%.

Πέρα από τα σοβαρά εμπόδια εφαρμογής του νέου μηχανισμού (διαχρονικά προβλήματα στις καταμετρήσεις), δεν καίγαμε το φούρνο ή το θερμοσίφωνα και όλη μέρα... Είναι χαρακτηριστικό ότι μπροστά στην αδυναμία τους

να πληρώσουν τους λογαριασμούς ακόμα και μετά την κρατική επιδότηση, τα λαϊκά νοικοκυριά μειώνουν ήδη την κατανάλωση ηλεκτρικού ρεύματος. Σύμφωνα με στοιχεία του ΑΔΜΗΕ για τον μήνα Αύγουστο, για δεύτερο συνεχόμενο μήνα, τα νοικοκυριά και οι μικρές επιχειρήσεις περιόρισαν την κατανάλωση ηλεκτρικού ρεύματος κατά 13,94% σε σχέση με τον αντίστοιχο μήνα πέρυσι. Όταν η Αριστερά υποστήριζε ότι το νεοφιλελεύθερο αφήγημα περί «ατομικής ευθύνης», για να κρυφτούν οι κυβερνητικές ευθύνες, δεν θα αφορούσε μόνο την πανδημία, αλλά θα επεκταθεί και σε άλλα πεδία...

Παράλληλα βέβαια, ενώ εμείς καλούμαστε να ζήσουμε σε σκοτεινά σπίτια, η κυβερνητική πολιτική έχει αποφέρει κέρδη πάνω από 7 δισ. ευρώ, την τελευταία διετία, για τους ιδιωτικούς παρόχους. Ενδεικτική, των υπέρογκων ημερών που διάγουν τα ταμεία των καπιταλιστών της ενέργειας, είναι η ανακοίνωση του ομίλου Μυτιληναίος, όπου αναφέρει ότι καταφέρνει να παραμένει αλώβητος, αλλά και να καταγράφει ιστορικά υψηλές επιδόσεις, έχοντας ενισχύσει το πρώτο εξάμηνο σε ποσοστό 116% τα καθαρά κέρδη του.

Το αίτημα της Αθήνας στην Κομισιόν, για να λάβει τη 2η πληρωμή δόσεων από το Ταμείο Ανάκαμψης, ύψους 2 δισ. ευρώ, δείχνει πως η κυβέρνηση θέλει να ρίξει άμεσα «ζεστό» χρήμα στις επιχειρήσεις. Η ελληνική κυβέρνηση μάλιστα υπέβαλε αίτημα για να λάβει έως τα τέλη του χρόνου –αντί

«Φρένο»

για τα μέσα του 2023— και την 3η πληρωμή δόσεων δανείων, ύψους 1,6 δισ. ευρώ, προς ενίσχυση της ρευστότητας στην αγορά. Ο διαμοιρασμός αυτών των πόρων, ήδη αποτελεί αιτία σφοδρού ανταγωνισμού για τον κόσμο της επιχειρηματικότητας.

Οι αστείες κυβερνητικές οδηγίες, όπως πχ να μειώνουμε τη φωτεινότητα στις οθόνες των υπολογιστών, είναι προφανές ότι αδυνατούν να ανακόψουν την ενεργειακή φτώχεια. Το ίδιο και οι άτολμες προτάσεις Τσίπρα με το «λίφτινγκ» στο χρηματιστήριο ενέργειας και το νεφελώδες σχέδιο ανάκτησης του 51% της ΔΕΗ. Απλά, καλούμαστε να περικόψουμε βασικές μας ανάγκες, να ζούμε χωρίς φως, ζεστό νερό και θέρμανση, για να μην διαταράξουν τα κέρδη των ιδιωτών της ενέργειας.

Πληθωρισμός «φωτιά»

Την ίδια ώρα η ακρίβεια καταβροχθίζει το εργατικό-λαϊκό εισόδημα, με τον επίσημο πληθωρισμό να αγγίζει το 12,1% τον Σεπτέμβριο. Οι τιμές στα είδη πρώτης ανάγκης αυξάνουν κάθε εβδομάδα. Η στέγη μετατρέπεται σε πανάκριβη πολυτέλεια.

Το φάσμα της φτωχοποίησης απειλεί δύο στα δέκα ελληνικά νοικοκυριά, τα οποία μέσα στο 2021 ξόδεψαν πάνω από το 58% του μηνιαίου διαθέσιμου εισοδήματος μόνο για να μπορέσουν να στεγαστούν και να τραφούν, πριν οι τιμές του ρεύματος και των τροφίμων πάρουν την ανηφόρα, σύμφωνα με την έρευνα οικογενειακών προϋπολογισμών της ΕΛΣΤΑΤ για το 2021, δηλαδή πριν και από τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία.

Η φοροληστεία που χρηματοδοτεί τα διάφορα «pass» της κυβερνητικής φιλανθρωπίας συνεχίζεται. Σύμφωνα με τα στοιχεία εκτέλεσης του προϋπολογισμού για το πρώτο 8μηνο του έτους, η υπέρβαση στα φορολογικά έσοδα ξεπέρασε τα 5,5 δισ. ευρώ, ενώ μειώμένες κατά 192 εκατ. ευρώ, σε σχέση με τον στόχο, ήταν το ίδιο χρονικό διάστημα οι κρατικές δαπάνες, παρά τα ποσά που διατέθηκαν για τη στήριξη νοικοκυριών και επιχειρήσεων. Μόνο από τον ΦΠΑ, τα έσοδα αυξήθηκαν έναντι του στόχου κατά 1,5 δισ. ευρώ, γεγονός που οφείλεται κατά κύριο λόγο στην ακρίβεια που εξακολουθεί να φέρνει έσοδα στα κρατικά ταμεία.

Διεκδικήσεις

Μπροστά σε αυτή τη σκληρή συνθήκη που βιώνει η μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία, όταν απλά ο μήνας δεν βγαίνει, είναι σημαντικό να σπάσει το κλίμα παραίτησης και μοιρολατρίας που καλλιεργούν τα κυβερνητικά επιτελεία, μαζί με τα καθεστωτικά ΜΜΕ. Από την διαρκή τρομοκράτηση για τον «δύσκολο χειμώνα» που έρχεται, μέχρι τον κοινωνικό δαρβινισμό του Πέτσα, με το κυνικό «όποιος δεν προσαρμόζεται πεθαίνει».

Ο θυμός που σιγοκαίει χρειάζεται να γίνει δύναμη διεκδίκησης, με αποκορύφωμα μια μαζικότερη γενική απεργία στις 9/11. Η διαδήλωση στην οποία καλούν ήδη πρωτοβάθμια σωματεία και στηρίζουν κινηματικές συλλογικότητες, δημοτικά σχήματα και οργανώσεις της Αριστεράς, την Παρασκευή 7 Οκτώβρη, ημέρα που οι αρχηγοί χωρών της ΕΕ ανακοινώνουν τα μέτρα -κοροϊδία, από την πλατεία Κλαυθμώνος, στη βουλή και στα γραφεία της ΕΕ, είναι μια καλή ευκαιρία για να αρχίσουμε να κάνουμε τους φόβους τους πραγματικότητα και να απαιτήσουμε:

- Αυξήσεις πάνω από τον πληθωρισμό σε μισθούς και συντάξεις. Επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού στο δημόσιο και αντίστοιχα της 13ης και 14ης σύνταξης.
- Επίδομα ανεργίας για όλους/ες, χωρίς όρους και προϋποθέσεις, ίσο με τον βασικό μισθό, με πλήρη ασφαλιστικά και υγειονομικά δικαιώματα.
- Δαπάνες για υγεία-παιδεία-κοινωνικές υπηρεσίες, για να αυξηθεί και ο κοινωνικός μισθός. Όχι λεφτά για εξοπλισμούς, αστυνομία και το καρτέλ της ενέργειας.
- Υψηλή και μόνιμη φορολόγηση των κερδών των επιχειρήσεων ενέργειας, καυσίμων, τροφίμων και των μεγάλων εισοδημάτων.
- Κατάργηση του χρηματιστηρίου ενέργειας και της ρήτρας αναπροσαρμογής. Καμία διακοπή ρεύματος σε λαϊκό σπίτι και μικρομάγαζα.
- Εθνικοποίηση του συστήματος παραγωγής, μεταφοράς και διανομής ηλεκτρικής ενέργειας.
- Έλεγχος στις τιμές υγρών καυσίμων, φυσικού αερίου, ηλεκτρικής ενέργειας και όλων των βασικών αγαθών.

**Γ φτάνει πια ως εδώ!
Γ κανένα σπίτι χωρίς ρεύμα!**

Μπλόκο στις πολιτικές κυβέρνησης - ΕΕ

Άτυπη Σύνοδος της Πράγας για την Ενέργεια

ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΓΩΣΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΟΥΣ!

**διαδήλωση προς τη Βουλή και τα γραφεία της ΕΕ
Παρασκευή 7/10 | 19.00 | Πλατεία Κλαυθμώνος**

Συλλογικοί φορείς & οργανώσεις

Κοινό κάλεσμα αριστερών οργανώσεων σε διαδήλωση για ενέργεια και ακρίβεια

Μετά από αποφάσεις και καλέσματα σωματείων, οι παρακάτω πολιτικές οργανώσεις αποφασίσαμε να στηρίξουμε τη διαδήλωση στις 7 Οκτώβρη, με αφορμή την «άτυπη σύνοδο κορυφής της Πράγας», διεκδικώντας μια σειρά μέτρων που πρέπει να ληφθούν άμεσα για το ενεργειακό πρόβλημα αλλά και το πρόβλημα της ακρίβειας, καθώς έχουν αποκτήσει και τα δυο εκρηκτικές διαστάσεις. Οι μέχρι τώρα εξελίξεις δείχνουν ότι βρισκόμαστε στην πορεία μιας βαθιά κρίση που οδηγεί χιλιάδες εργαζόμενους και νοικοκυριά στη φτωχοποίηση και στην αδυναμία επιβίωσης. Η κυβέρνηση ακολουθώντας πιστά την Ευρωπαϊκή πολιτική στρώνει το έδαφος σε αυτόν τον κατήφορο προσφέροντας δισεκατομμύρια στο μεγάλο κεφάλαιο και τη φτώχεια στο λαό.

Η κατάσταση χειροτερεύει από την εμπλοκή της χώρας μας στον πόλεμο που οξύνει και διογκώνει τα προβλήματα και από την πρόσδεση της χώρας μας στις ιμπεριαλιστικές επιδίωξεις. Μόνο οι αγώνες του λαού και της νεολαίας μπορούν να επιβάλλουν ότι δεν θα πεινάσουμε και δεν θα κρυώσουμε το χειμώνα που έρχεται.

Μαζί με σωματεία, συλλογικότητες και το οργανωμένο λαϊκό κίνημα, καλούμε σε συγκέντρωση την Παρασκευή 7 Οκτώβρη στην πλατεία Κλαυθμώνος στις 19:00 και πορεία μέχρι τα γραφεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Αναμέτρηση/ οργάνωση για μία νέα κομμουνιστική αριστερά, ΑΝΤΑΡ-ΣΥΑ, Αντικαπιταλιστική Πολιτική Ομάδα (ΑΠΟ), Αριστερή Ανασύνθεση, Αριστερή Αντικαπιταλιστική Συσπείρωση (ΑΡΑΣ), Αριστερή Πρωτοβουλία Διαλόγου και Δράσης, Αριστερή Συσπείρωση, Αριστερό Ρεύμα, Διεθνιστική Εργατική Αριστερά (ΔΕΑ), ΕΚΚΕ, Λαϊκή Ενότητα, ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, ΣΕΚ, Σύγχρονο Κομμουνιστικό Σχέδιο

Μετά τον Μητσοτάκη, ο Τσίπρας στη ΔΕΘ Ο «ριζοσπαστικός ρεαλισμός»

Του Αντώνη Νταβανέλου

Ο Μητσοτάκης στη ΔΕΘ κινήθηκε στα πλαίσια του αναμενομένου. Προσπάθησε να κλείσει το δρόμο των αποκαλύψεων για το σκάνδαλο των υποκλοπών/παρακολουθήσεων της ΕΥΠ, να περιορίσει τις απώλειές του σε όσες έχουν ήδη συντελεστεί, να αποκλείσει την πιθανότητα μη-διαχειρίσιμων ειδήσεων σε αυτήν τη βρωμερή υπόθεση (αλήθεια, ποιοι είναι οι 6 ακόμα «πολιτικοί» -πέρα από τον Σπίρτζη που κατά την «Καθημερινή» τέθηκαν στο στόχαστρο της ΕΥΠ;). Προς τούτο, απευθύνθηκε κυρίως στις καθεστωτικές δυνάμεις, υπενθυμίζοντας το πόσο τις στήριξε η κυβέρνησή του, και υπογραμμίζοντας τα «δίπολα» των επιλογών που έρχονται («πρόοδος - συμφορά») με κεντρικό άξονα τη συστημική σταθερότητα.

Όμως επειδή (αργά ή γρήγορα) έρχονται εκλογές, ο Μητσοτάκης ήταν υποχρεωμένος να υποσχεθεί και κάποια πράγματα που αφορούν τον κόσμο, στο πεδίο της οικονομίας και της κοινωνικής πολιτικής. Η ΝΔ είχε προαναγγείλει «υπευθυνότητα» και «σύνεση» μπροστά στην προοπτική μιας δημοσιονομικής «στενότητας»: Ο Μητσοτάκης τήρησε απολύτως αυτήν τη γραμμή. Το σύνολο του κόστους των μέτρων που εξήγγειλε φτάνει μετά βίας (και αν όλες οι υποσχέσεις τηρηθούν) στα 5,5 δισ. ευρώ για την περίοδο 2022-23, δηλαδή περίπου στα μισά από όσα η κυβέρνηση ξόδεψε για την αγορά των Μπελχάρα και των Ραφάλ. Όλα τα μέτρα έχουν επιδοματικό χαρακτήρα. Το πρόβλημα με αυτό δεν είναι ότι «μοιράζονται λεφτά», αλλά το ακριβώς αντίθετο: η κυβέρνηση επιμένει στη δρακόντεια λιτότητα, που κόβει πάγιες και σταθερές κατακτήσεις πλατιών εργατικών και λαϊκών στρωμάτων, ενώ τάχα σε αντιστάθμιση δίνει επιδόματα «βοήθειας στους πιο αδύναμους». Αυτά είναι περιορισμένα, έκτακτα και όχι μόνιμα, αφορούν λίγους «δικαιούχους» και όχι όλους, ενώ όχι σπάνια αποτελούν βοήθεια/ευκαιρία προς τις επιχειρήσεις και όχι προς τους φτωχούς ανθρώπους (στεγαστικά δάνεια, αλλαγή συσκευών, μικρά φωτοβολταϊκά, «κοινωνική αντιπαροχή» δημόσιων κτιρίων κ.ο.κ.). Πρόκει-

ται για το απόγειο της νεοφιλελεύθερης αντίληψης για την κοινωνική αλληλεγγύη.

Την ίδια στιγμή, την πραγματική κατεύθυνση της πολιτικής του Μητσοτάκης αναδεικνύει, πέραν κάθε αμφιβολίας, το ρεσάλτο των ΜΑΤ στα δημόσια πανεπιστήμια.

Φυσιολογικά, λοιπόν, το ενδιαφέρον στη φετινή ΔΕΘ συγκεντρωνόταν στον Τσίπρα, με το ερώτημα αν ο επικεφαλής του ΣΥΡΙΖΑ θα επέλεγε και θα κατόρθωνε να επιφέρει ένα συντριπτικό πλήγμα στην πολιτική Μητσοτάκη, ανοίγοντας το δρόμο για την ανατροπή του έστω και μέσα από τον κοινοβουλευτικό δρόμο, που έχει γίνει κυρίαρχος τρόπος άσκησης πολιτικής για την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ.

Το αποτέλεσμα ήταν αντιφατικό και αποτυπώνεται στα δύο διακριτά σκέλη της ομιλίας του Τσίπρα.

Ο επικεφαλής του ΣΥΡΙΖΑ περιέλαβε στις εξαγγελίες του υποσχέσεις που -αν υλοποιούνταν...- θα είχαν σημασία για τους εργαζόμενους και τους φτωχούς ανθρώπους (αύξηση στον κατώτατο νόμιμο μισθό, αυτόματη τιμαριθμική προσαρμογή στο σύνολο των μισθών, 13η σύνταξη, μείωση ΦΠΑ στα είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης, επανακρατικοποίηση της ΔΕΗ και της Εθνικής Τράπεζας κ.ά.). Στην παρουσίαση αυτών των δεσμεύσεων

Στην πορεία προς τις εκλογές, το μίσος του κόσμου απέναντι στον Μητσοτάκη θα λειτουργεί ως πολιτικό όπλο του Τσίπρα. Όμως και αντίστροφα, η πολιτική αδυναμία του Τσίπρα να βάλει έστω και σε στοιχειώδη αμφισβήτηση τα όρια ανοχής του συστήματος, θα λειτουργεί ως η τελική σανίδα στήριξης του Μητσοτάκη.

από τον Τσίπρα υπήρχαν «κενά»: Πχ η 13 σύνταξη δεν είναι ένα εφάπαξ επίδομα, πλήρες ως τα 500 ευρώ και αναλογικό στα παραπάνω, αλλά η αποκατάσταση του δικαιώματος των συνταξιούχων να λαμβάνουν τις συντάξεις που δικαιούνται με βάση τις εισφορές που κατέβαλαν επί 35 τουλάχιστον χρόνια (επί 14 φορές ετησίως). Επίσης η διατήρηση του 40% των μετοχών της Εθνικής στον έλεγχο του Δημοσίου, δεν είναι ακριβώς επανακρατικοποίηση της Εθνικής Τράπεζας.

Όμως δεν έχουμε καμιά πρόθεση να «ψειρίσουμε» αυτές τις εξαγγελίες. Όπως και με το «πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης» πριν την «πρώτη φορά Αριστερά», αν ο Τσίπρας εννοούσε ειλικρινά ακόμα και τα μισά απ' όσα υπόσχεται, το αποτέλεσμα δεν θα ήταν κακό για τον κόσμο μας.

Το κεντρικό ερώτημα που τίθεται είναι το πόσο ρεαλιστικό είναι να

περιμένει κανείς την επίτευξη στόχων, όπως πχ η τιμαριθμική αναπροσαρμογή των μισθών, μέσα από τη γενική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, που ο Αλ. Τσίπρας παρουσίασε στο εισαγωγικό τμήμα της ομιλίας του στην ΔΕΘ, μετατοπισμένος σε ακόμα πιο συντηρητική κατεύθυνση.

Ο «αριστερός ριζοσπαστισμός», που αποδείχθηκε ανειλικρινής στα 2015-19, έδωσε τώρα τη θέση του στο «ριζοσπαστικό ρεαλισμό». Μια γλώσσα που χρησιμοποιεί όρους απολύτως αταξικούς και τελικά απολιτικούς, δεν είναι ουδέτερη πολιτικά: είναι προειδοποίηση για μεγάλο πρόβλημα ειλικρίνειας. Το κεντρικό σύνθημα «δικαιοσύνη παντού» (!), συνδυάστηκε με τη στοχοποίηση «των κρατικοδίαιτων ελίτ, του πελατειακού κράτους, του παρασιτισμού και της στασιμότητας» (!!). Οι στόχοι της «Αλλαγής» εντάχθηκαν στην κατεύθυνση «μιας σύγχρονης

είναι εδώ

ευρωπαϊκής δημοκρατίας... με σιγουριά και ασφάλεια... (όπου) η πατρίδα θα παράξει όσα μπορεί...» (!!!). Η λέξη «Αριστερά» και τα παράγωγά της, κάθε όρος και έννοια ταξικού προσανατολισμού, εξοβελίστηκαν από τη γλώσσα του αρχηγού ενός κόμματος που συνεχίζει να αυτοπροσδιορίζεται ως «ριζοσπαστική Αριστερά». Το «δικαιοσύνη παντού» αφορά τους πάντες, προλετάριους και καπιταλιστές, φτωχούς και πλούσιους, μας λέει ο Τσίπρας, που διεκδικεί μια win-win «λύση», που θα ικανοποιεί ισομερώς όλους, μπροστά σε μια βαθιά κρίση του συστήματος εδώ και παγκόσμια!

Δυστυχώς, υπάρχουν κάποιες πιο συγκεκριμένες προειδοποιήσεις για το πού πραγματικά οδηγεί αυτή η πολιτική κατεύθυνση.

Ο ΣΥΡΙΖΑ παρουσίασε την «κοστολόγηση» του συνόλου των φιλεργατικών-φιλολαϊκών μέτρων που υποσχέθηκε: το κόστος φτάνει στα 5,6 δισ. ευρώ, ακριβώς το ίδιο με το πρόγραμμα του Μητσοτάκη. Οποία σύμπτωσης! Και οι δυο γνωρίζουν τα όρια της «δημοσιονομικής σταθερότητας» και φροντίζουν –μέσα σε αυτά– να «παίξουν» για να μεγεθύνουν το εκλογικό τους ακροατήριο. Αν αύριο αποδειχθεί ότι τα όρια αυτά είναι αισθητά μικρότερα, μέσα στα πλαίσια της συστημικής ανοχής, τόσο το χειρότερο για τα... «προγράμματα» που εξαγγέλθηκαν.

Ερωτηθείς για την παρακολούθηση του Στ. Πιτσιόρλα από την ΕΥΠ, ο Αλ. Τσίπρας απάντησε ότι «δεν αισθάνεται ανάγκη να δώσει λογαριασμό σε κανέναν», γιατί «λειτουργήσει απολύτως θεσμικά». Ουδόλως μας ενδιαφέρει ο Στ. Πιτσιόρλας, οι τότε δουλειές του και τα πιθανά σημερινά κομπρεμί του με τον Μητσοτάκη. Όμως όταν ένα κόμμα της Αριστεράς έχει αφήσει τον πρώην καθοδηγητή του (του Συντονιστή της Πολιτικής Γραμματείας του...) στα σκυλιά του αμερικανοθρεμένου Γ. Ρουμπάτη, είναι λίγο δύσκολο να δηλώνει ότι δεν αισθάνεται ανάγκη «να δώσει λογαριασμό». Το κυρίως πρόβλημα είναι η ομολογία του Τσίπρα για την «απολύτως θεσμική» λειτουργία του. Πράγματι, παρέλαβε από τον Σαμαρά την ΕΥΠ, τα ΜΑΤ, το Λιμενικό και άλλους ευαγείς «θεσμούς» και, μετά από 4 χρόνια, τους παρέδωσε στον Μητσοτάκη ανέγγιχτους κι απάλλαχτους. Ούτε μια ΕΔΕ δεν έχει

να παρουσιάσει η «πρώτη φορά Αριστερά» απέναντι στη σκοτεινή λειτουργία αυτού του σκληρού πυρήνα του (αστικού) κράτους). Ούτε μια ΕΔΕ!

Στη ΔΕΘ ο Τσίπρας παρουσίασε ως εναλλακτική λύση απέναντι στον Μητσοτάκη το σχέδιο της «προοδευτικής κυβέρνησης». Πρακτικά αυτό σημαίνει συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ. Όπως κάθε αλυσίδα έχει αντοχή ίση με την αντοχή του πιο αδύναμου κρίκου της, έτσι και η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ θα έχει ως όριο στην πολιτική της την «αντοχή» της ηγεσίας Ανδρουλάκη στο ΠΑΣΟΚ απέναντι στις πιέσεις των καπιταλιστών και τις δυσκολίες της «κυβερνησιμότητας». Η ύπουλη προειδοποίηση του Μητσοτάκη προς του ψηφοφόρους του ΠΑΣΟΚ ότι «ψηφίζοντας Ανδρουλάκη, θα βγαίνει ο Τσίπρας» έχει πολύ περισσότερες πιθανότητες να υλοποιηθεί... αντίστροφα.

Η πλειοψηφία των δημοσιογράφων εκτίμησε ότι στη ΔΕΘ ο Τσίπρας, τουλάχιστον, «έκλεισε» τη συζήτηση για τα σενάρια Μεγάλου Συνασπισμού, για το ενδεχόμενο συγκυβέρνησης ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ. Ο επικεφαλής του ΣΥΡΙΖΑ ήταν πιο προσεκτικός: «μια τέτοια κυβέρνηση, θα μπορούσε να δικαιολογηθεί μόνο σε καταστάσεις έκτακτης ανάγκης, που αυτή τη στιγμή δεν υπάρχουν. Δεν μας αφορούν τα σενάρια συνεργασίας με τον Μητσοτάκη και τη ΝΔ». Πράγματι, «αυτή τη στιγμή». Όμως, θυμίζουμε, ότι και στη Γερμανία η κυβέρνηση Μεγάλου Συνασπισμού συγκροτήθηκε λόγω «εκτάκτου ανάγκης». Όπως και το ότι συνθήκες «εκτάκτου ανάγκης» κάθε άλλο παρά αποκλείονται στον καπιταλισμό στην Ελλάδα κατά την ερχόμενη περίοδο.

Στην πορεία προς τις εκλογές, το μίσος του κόσμου απέναντι στον Μητσοτάκη θα λειτουργεί ως πολιτικό όπλο του Τσίπρα. Όμως και αντίστροφα, η πολιτική αδυναμία του Τσίπρα να βάλει έστω και σε στοιχειώδη αμφισβήτηση τα όρια ανοχής του συστήματος, θα λειτουργεί ως η τελική σανίδα στήριξης του Μητσοτάκη. Ο κόσμος της Αριστεράς και του κινήματος οφείλει να μην χάνει από τα μάτια του και τα δύο σκέλη αυτής της πολιτικής αντίθεσης, που λογοδοτεί στην «κυβερνησιμότητας», αλλά όχι στην αυθεντική υπεράσπιση των συμφερόντων των από τα κάτω.

με κόκκινο μέλαν

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΘΑΝΑΤΟΥ

«Υπάρχουν σήμερα ασθενείς διασωληνωμένοι εκτός ΜΕΘ; Ναι, υπάρχουν. Έχουμε ενδείξεις ότι έχουμε μεγαλύτερη θνησιμότητα σε αυτούς τους ασθενείς, σε σχέση με αυτούς οι οποίοι είναι στις μονάδες εντατικής θεραπείας; Δεν έχω τέτοια ένδειξη», έλεγε τον Δεκέμβριο του 2021 στη βουλή ο Κυρ. Μητσοτάκης, σε συζήτηση για την κυβερνητική διαχείριση της πανδημίας covid-19, που έως σήμερα αριθμεί πάνω από 33.000 νεκρούς. Μετά τη δημοσιοποίηση τα μελέτης των καθηγητών Λύτρα και Τσιόδρα (που κατά ένα περίεργο τρόπο, ενώ την παρέδωσαν στην κυβέρνηση...δεν έφτασε ποτέ στο Μαξίμου), η αυξημένη θνησιμότητα λόγω έλλειψης ΜΕΘ επιβεβαιώθηκε. Η επικαιροποίηση της μελέτης αυτής (με την υπογραφή μόνο του Λύτρα αυτή τη φορά), καταλήγει στο ίδιο ακριβώς συμπέρασμα: η διασωλήνωση εκτός ΜΕΘ σχετίζεται με διπλάσια θνησιμότητα. Από τους ασθενείς με κορωνοϊό που δεν κατάφεραν να εισαχθούν σε ΜΕΘ, πέθανε το 97,7%! Και ενώ όλη η επιστημονική κοινότητα σημειώνει ότι απέχουμε από την μετατροπή της νόσου σε ενδημική, η απαξίωση της ανθρώπινης ζωής από τους κυβερνώντες, συνεχίζεται. Διαφορετικά δεν εξηγείται η επιμονή ότι δεν χρειάζεται ενίσχυση του ΕΣΥ με περισσότερες ΜΕΘ, προσωπικό και υποδομές. Κατάσταση που δεν μπορεί να γίνει ανεκτή. Η μόνη αγωνία του Πλεύρη άλλωστε, είναι να προχωρήσει με ταχείς ρυθμούς η εμπορευματοποίηση της υγείας, μέσω των ΣΔΙΤ και να μεγαλώσει κι άλλο η πελατεία στα ιδιωτικά νοσηλευτικά και διαγνωστικά κέντρα, που έχουν θησαυρίσει τα τελευταία δύο χρόνια.

«ΚΟΥΚΟΥΛΩΜΑ» ΥΠΟΚΛΟΠΩΝ

Όπως συμβαίνει συνήθως με τις εξεταστικές επιτροπές, η αντίστοιχη για τις παρακολουθήσεις ολοκληρώθηκε με το γνωστό «κουκούλωμα», χωρίς να γίνουμε σοφότεροι/ες. Ουσιώδεις μάρτυρες όπως ο Κούλης και διάφοροι έμποροι των λογισμικών παγίδευσης, δεν κλήθηκαν ποτέ να καταθέσουν. Ο Ανδρουλάκης δεν έμαθε το λόγο για τον οποίο αποτελούσε-τάχα-«εθνικό κίνδυνο» και είχε τεθεί υπό παρακολούθηση, παρά μόνο ότι τα στοιχεία του φακέλου του καταστράφηκαν παράνομα. Και φυσικά οι αρχιΚΥΠατζήδες απέφυγαν με πρόσημα το «απόρρητο», οποιοδήποτε λογοδοσία στο πολιτικό προσωπικό. Βέβαια, η δυσώδης αυτή υπόθεση, που κανείς δεν αποκλείει να έχει και

συνέχεια, (επαν)έφερε στο προσκήνιο όλο το πλέγμα κρατικών και παρακρατικών μηχανισμών, ιδιωτικών εταιρειών, ντόπιων και διεθνών, που συνθέτουν τον καπιταλισμό της επιτήρησης και έχουν ως βασικό σκοπό τη θωράκιση του καθεστώτος απέναντι στον «εχθρό λαό» και την καταστολή του κινήματος. Μόνο που αρκετά συχνά, όλοι αυτοί οι αντιδραστικοί μηχανισμοί, πέρα από την υπονόμηση των δημοκρατικών ελευθεριών, παίζουν πρωταγωνιστικό ρόλο στο αστικό πολιτικό παιχνίδι και σε διακρατικούς και επιχειρηματικούς εκβιασμούς. Και μια και μιλάμε για «κουκούλωμα», μετά από είκοσι χρόνια που ξέσπασε το σκάνδαλο για τα «μαύρα ταμεία» της Siemens, το Πενταμελές Εφετείο Κακουρηγημάτων αποφάσισε την αθώωση των κατηγορουμένων για ξέπλυμα βρόμικου χρήματος, με τα περισσότερα αδικήματα να έχουν παραγραφεί. Άδικα βρέθηκε τελικά ο Χριστοφοράκος στην «αυτοεξορία». Πιθανότατα, εκεί στην ΕΥΠ, δεν θα είχαν ακούσει κάτι για τις μίζες και τις offshore του γερμανικού κολοσσού, που ενίσχυαν τα ταμεία ΠΑΣΟΚ και ΝΔ.

ΧΡΗΜΑ ΣΤΑ ΝΕΦΗ

Με ένα επικοινωνιακό σόου στο «Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος», παρουσιάστηκαν πρόσφατα τα επενδυτικά σχέδια της Google για την Ελλάδα. Ο τεχνολογικός γίγαντας προτίθεται να επενδύσει στον τομέα του cloud, δημιουργώντας «20.000 καλοπληρωμένες θέσεις εργασίας», και αποφέροντας σχεδόν 2 δισ. ευρώ στο ΑΕΠ με χρονικό ορίζοντα το 2030», όπως υποστήριξε ο Κυρ. Μητσοτάκης. Πέρα από το γεγονός ότι η κατασκευή του Data Center της Microsoft, δύο χρόνια μετά τις ανάλογες εξαγγελίες, βρίσκεται ακόμα στα χαρτιά, οι υπερφίαλες υποσχέσεις των χιλιάδων θέσεων εργασίας είναι πάντα το «τυράκι», για να γίνει αποδεκτό το πραγματικό επίδικο των επενδύσεων στην ψηφιακή οικονομία. Που δεν είναι άλλο από την «πίτα» των 7 δισ. ευρώ του Ταμείου Ανάκαμψης, που θα κατευθυνθούν στο κεφάλαιο για τον περίφημο ψηφιακό μετασχηματισμό. Αδιαφορώντας για τους κινδύνους από τον αδυσώπητο ανταγωνισμό μεταξύ των εταιριών τεχνολογίας, που συνεπάγεται η αποθήκευση και διαχείριση κάθε είδους δεδομένων από ιδιωτικά συμφέροντα, χωρίς ουσιαστικό δημοκρατικό έλεγχο. Για την κυβέρνηση των υποκλοπών και της νεοφιλελεύθερης ιδεολογίας, καμία έκπληξη.

Γενική Απεργία 9 Νοέμβρη Οργανώνοντας τη μαζική συμμετοχή στους χώρους δουλειάς

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Η επιστροφή στις συλλογικές συνήθειες του ενδοξότερου, από τη σημερινή κατάσταση, παρελθόντος στους χώρους δουλειάς είναι αναγκαία, είναι ευκαιρία και είναι ο τρόπος για να μαζικοποιηθεί η Γενική Απεργία της 9/11, με προοπτική συνέχειας.

Οι γενικές συνελεύσεις, οι περιοδείες, οι εξορμήσεις, οι οργανωμένες συζητήσεις, η κινητοποίηση των εργατικών ταξικών κι αριστερών σχημάτων, η διατύπωση και συμπλήρωση των ιδιαίτερων αιτημάτων διεκδίκησης κάθε χώρου δουλειάς, μπορούν να συσπειρώσουν ένα κρίσιμο τμήμα εργαζομένων και να υπάρξει «κλίμα απεργίας» και συμμετοχής στις απεργιακές διαδηλώσεις με πανό πολλών σωματείων, ομοσπονδιών, συνδικαλιστικών-εργατικών κινήσεων.

Ο κόσμος της δουλειάς, σε κάθε χώρο εργασίας, βιώνει μια αφόρητη πραγματικότητα, που προσθέτει βάρη, πολύ πέρα από όσα διαλύουν τις ζωές των ανθρώπων της εργατικής τάξης στο κοινωνικό επίπεδο. Ο κόσμος μας λέει και ξαναλέει «Δεν πάει άλλο» και «Φτάνει πια», αλλά αυτό χρειάζεται συγκεκριμένες δράσεις για να γίνει πράξη και να έχει αποτελέσματα εργατικής ανακούφισης και στοιχειώδους ταξικής δικαιοσύνης.

Το πετρέλαιο, η βενζίνη, η ενέργεια, η εξωφρενική αισχροκερδής ακρίβεια σε βασικά τρόφιμα και αγαθά, ο κίνδυνος για την υγεία και τη ζωή των εργαζομένων, οι πλειστηριασμοί λαϊκών κατοικιών, συμπληρώνονται από ασφυκτικές έως τραγικές συνθήκες στους χώρους δουλειάς. Υποστελέχωση, ΣΣΕ με το σταγονόμετρο και χωρίς να εξασφαλίζονται όροι καλύτερων αμοιβών και συνθηκών εργασίας, ασυδοσία των εργοδοτών, ελαστικές κι επισφαλείς θέσεις, απολύσεις, ιδιωτικοποιήσεις (με ΣΔΙΤ και οποιονδήποτε άλλο τρόπο), μεταφορά ευθυνών και οικονομικών βαρών στις πλάτες των εργαζομένων, κατάργηση κάθε εργατικού δικαιώματος, μισθοί πολύ κάτω από το βασικό κόστος ζωής...

Οι απανωτές κρίσεις του καπιταλισμού έχουν φορτωθεί αποκλειστικά στην εργαζόμενη κοινωνία και η μεταφορά πλούτου από τον ήδη εξαντλημένο κόσμο της δουλειάς συνεχίζεται αυξανόμενη, με κυνισμό, αγριότητα, αυταρχισμό και καταστολή. Αυτά είναι αντιληπτά από πολύ μεγάλο μέρος των εργαζομένων. Η Γενική Απεργία έρχεται

Ο αναβρασμός κι η αγανάκτηση που επικρατεί στους χώρους δουλειάς είναι έκδηλος και караδοκεί. Το στοίχημα είναι να μετατραπεί σε απεργιακό αγώνα. Οι επιμέρους κινητοποιήσεις και το κλίμα στον κόσμο της εργασίας δείχνουν προοπτική αξιοποιήσιμη τόσο για τις 9/11, όσο και για παραπέρα.

να δώσει την ευκαιρία να παρέμβει με κινητοποιήσεις ο κόσμος της εργασίας, διεκδικώντας αυξήσεις σε μισθούς πάνω από τον πληθωρισμό, Συλλογικές Συμβάσεις, λεφτά για τις κοινωνικές ανάγκες κι όχι για πολέμους, έλεγχο των τιμών, τέλος στην ακρίβεια και τις ιδιωτικοποιήσεις, κατάργηση του ακραία αντεργατικού Νόμου Χατζηδάκη.

Η απεργία της 9 Νοέμβρη, έχοντας προκηρυχθεί αρκετά νωρίς, δίνει τη δυνατότητα κίνησης στη βάση και με τη βάση των σωματείων. Δίνει τη δυνατότητα να μαζικοποιηθεί ώστε να μπορέσουν να συνεχίσουν οι κινητοποιήσεις με νέα απεργία ή και με νέες κλαδικές απεργίες/κινητοποιήσεις.

Ήδη, ανακοινώσεις –καλέσματα στην απεργία της 9/11 και αφίσες έχουν δημοσιοποιηθεί από πλήθος σωματείων και ομοσπονδιών και την ΑΔΕΔΥ (ΠΟΕ-ΟΤΑ, Εργατικά Κέντρα, ΟΜΕ κ.ά.).

Συνελεύσεις σε χώρους δουλειάς επιχειρείται να οργανωθούν από τα σωματεία με πλειοψηφίες ταξικών δυνάμεων κυρίως.

Και ενώ βρίσκεται σε εξέλιξη και όξυνση ο αγώνας στη ΜΑΛΑΜΑΤΙΝΑ, συγκεντρώνοντας πλήθος αλληλέγγυων δυνάμεων και συμπάρσταση από τον κόσμο της δουλειάς, μέχρι τις 9 Νοέμβρη, κινητοποιήσεις, στάσεις εργασίας, απεργίες έχουν προγραμματιστεί από αρκετά σωματεία κι ομοσπονδίες.

20 Οκτώβρη: πανυγειονομική απεργία (ΟΕΝΓΕ-ΠΟΕΔΗΝ), για την πραγματική «ενίσχυση» του ΕΣΥ. Καθώς η κυβέρνηση αντί να μονιμοποιήσει τους επικουρικούς, ξανά – «προσλαμβάνονται» οι επικουρικοί και οι συμβασιούχοι που λήγει η σύμβασή τους, «προσλαμ-

βάνονται» συνταξιούχοι γιατροί. Συνεχίζονται οι μετακινήσεις. Κύμα παραιτήσεων εξαιτίας της εντατικοποίησης, της κακοπληρωμένης δουλειάς, των απλήρωτων εφημεριών. Συνταξιοδοτήσεις που δεν αναπληρώνονται. Ολόκληρα τμήματα και κλινικές οδηγούνται σε ξαφνικό θάνατο, πολλά από τα οποία προσφέρουν εξειδικευμένες υπηρεσίες. Η κυβέρνηση έχει στα σκαριά νομοσχέδιο για τη δευτεροβάθμια περίθαλψη που διαλύει ότι έχει απομείνει από το δικαίωμα των ασθενών στη δωρεάν υγεία.

13 Οκτώβρη: στάση εργασίας ΕΜΔΥ-ΔΑΣ & ΠΟΓΕΔΥ, για να αντιμετωπιστεί το θέμα με το αυξημένο κόστος των Εκτός Έδρας μετακινήσεων, που αυτή τη στιγμή χρηματοδοτούνται από την τσέπη των εργαζομένων, για να επιστρέψει το «χαμένο» κλιμάκιο της διείσδυσης 2016-17 που η προηγούμενη κυβέρνηση αφαίρεσε, για να αναγνωρισθεί το integrated master των σπουδών των κλάδων κι άλλες μισθολογικές αδικίες που υφίστανται στους χώρους αυτούς.

5 Οκτώβρη: 24ωρη απεργία στον ΕΟΠΥΥ, για τη συρρίκνωση των περιφερειακών δομών του, με τη μετατροπή 14 Περιφερειακών Διευθύνσεων (ΠΕΔΙ) σε Αυτοτελή Τμήματα, την κατάργηση συνολικά 107 Τμημάτων στην συντριπτική πλειοψηφία των ΠΕΔΙ και το κλείσιμο 5 αποκεντρωμένων γραφείων, που αποτυπώνουν τη σαφή κατεύθυνση αποδυνάμωσης του Οργανισμού και οριστικής υποβάθμισης του έργου του και της προσφοράς στους ασφαλισμένους. Έτσι ερμηνεύεται ο περιορισμός της παρουσίας του ΕΟΠΥΥ σε όλους τους νομούς της χώρας!

5 Οκτώβρη: συλλαλητήριο συνταξιούχων, κατά του κυβερνητικού εμπαιγμού.

Η απεργία-αποχή των εκπαιδευτικών της ΔΟΕ από την ατομική αξιολόγηση και οι κινητοποιήσεις ενάντια στις e-ψηφοφορίες για τα υπηρεσιακά των εκπαιδευτικών, συνεχίζουν ένα μαζικό αγώνα ενάντια στους νεοφιλελεύθερους σχεδιασμούς της Κεραμέως και της κυβέρνησης, που ενώ διαλύουν τη δημόσια παιδεία, επιχειρούν να μετακλήσουν την ευθύνη στους εκπαιδευτικούς, τους οποίους σέρνουν στα δικαστήρια κάθε λίγο, για να κάμψουν τις αντιστάσεις τους, που όμως, επιμένουν!!!

Ο αναβρασμός κι η αγανάκτηση που επικρατεί στους χώρους δουλειάς είναι έκδηλος και караδοκεί. Το στοίχημα είναι να μετατραπεί σε απεργιακό αγώνα. Οι επιμέρους κινητοποιήσεις και το κλίμα στον κόσμο της εργασίας δείχνουν προοπτική αξιοποιήσιμη τόσο για τις 9/11, όσο και για παραπέρα.

Εργατικές συσκέψεις προετοιμασίας και συντονισμού πραγματοποιούνται και αυτές θα έχουν να αναμετρηθούν με μια διαφορετική, συσπειρωτική προσπάθεια, προκειμένου να βρεθούν πολλές και πολλοί στο δρόμο στη Γενική Απεργία της 9 Νοέμβρη, να στείλουν μήνυμα στην κυβέρνηση, το σύστημα κι όλο το πολιτικό δυναμικό που ευθυγραμμίζεται εν πολλοίς με τις επιλογές του, ότι θα αντισταθούμε και θα διεκδικήσουμε, δεν θα περιμένουμε άλλο και δεν θα ανεχθούμε οι πλούσιοι να θησαυρίζουν περισσότερο από τους πενιχρούς μισθούς μας και να κερδοσκοπούν από τις βασικές ανθρώπινες ανάγκες, διακινδυνεύοντας τις ίδιες τις ζωές μας.

Οι απεργιακές συγκεντρώσεις που έχουν ανακοινωθεί θα πλαισιωθούν από πολύ κόσμο, όπως φαίνεται μέχρι τώρα. Στο δρόμο, που μετά από πολύ καιρό θα βρεθεί το εργατικό κίνημα, το βασικό μέτρημα θα γίνει στο σύνολο που θα απεργήσει και θα διαδηλώσει, στην εμφάνιση πολλών πανό σωματείων και εργατικών συλλογικοτήτων, ώστε η συγκέντρωση δυνάμεων να συνεχίσει στα σωματεία και να δημιουργήσει το επόμενο βήμα, είτε κεντρικά, με νέα απεργία (πχ για τον προϋπολογισμό), είτε κλαδικά (για τους άπειρους λόγους που έχουν μεγάλο και σημαντικοί κλάδοι να παλέψουν), είτε για μεγάλα θέματα που επηρεάζουν καθοριστικά τις ζωές των ανθρώπων της τάξης μας (αντιπολεμικά, φεμινιστικά, αντιρατσιστικά).

Μόνο οι αγώνες μας μπορούν να σώσουν τα νοσοκομεία

Πανυγειονομική απεργία την Πέμπτη 20 Οκτώβρη

Των Ευτυχίας Χαμόδρακα και Θεοδωρή Πατσατζή

Οι 2 ομοσπονδίες των εργαζομένων στα δημόσια νοσοκομεία, η Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων στα Δημόσια Νοσοκομεία (ΠΟΕΔΗΝ) και η Ομοσπονδία Ενώσεων Νοσοκομειακών Γιατρών Ελλάδας (ΟΕΝΓΕ), καλούν σε 24ωρη πανυγειονομική απεργία στα δημόσια νοσοκομεία, την Πέμπτη 20 Οκτώβρη. Είναι μια απεργία που επείγει να γίνει με την κατάσταση στα νοσοκομεία να χειροτερεύει μέρα με τη μέρα και να είναι σταθερά εφιαλτική από την έναρξη της πανδημίας στη χώρα και μετά και για τους ασθενείς και για το προσωπικό των νοσοκομείων.

Αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης είναι συμβασιούχοι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία να παραιτούνται όπως έγινε πρόσφατα στο Ασκληπιείο, ενώ αντίστοιχη κατάσταση επικρατεί ειδικά στην περιφέρεια με γιατρούς που δεν αντέχουν να αντιμετωπίζουν μόνοι τους εκατοντάδες ασθενείς καθημερινά, όντας μάλιστα υποχρεωμένοι να μετακινούνται αρκετά χιλιόμετρα και μεταξύ διαφορετικών νοσοκομείων και πόλεων σε πολλές περιπτώσεις.

Ελλείψεις

Οι τεράστιες ελλείψεις σε προσωπικό οδηγούν σε τραγικές καταστάσεις στα νοσοκομεία για τους ασθενείς και σε εντατικοποίηση της εργασίας του νοσηλευτικού προσωπικού, των γιατρών και των υπολοίπων εργαζομένων στα νοσοκομεία.

Το παράδειγμα με τα χιλιάδες καθυστερούμενα χειρουργεία στα νοσοκομεία Παίδων που ήρθε στην επικαιρότητα μέσα στο Σεπτέμβρη μπορεί να είναι και από μόνο του αρκετό και να δείχνει καθαρά το πρόβλημα. Η αλήθεια είναι ότι η εγκληματική πολιτική της κυβέρνησης απέναντι στην πανδημία όπου κάλυπτε τις ανάγκες αντιμετώπισης του Covid χωρίς να κάνει προσπάθειες και εξουθενώνοντας το υπάρχον προσωπικό, πέρα από το κόστος σε νεκρούς από Covid που αποκάλυψε ξεκάθαρα η έκθεση Λύτρα, έχει μεγάλο κόστος και σε ζωές από άλλες ασθένειες. Τα πιο απλά χειρουργεία μπορεί να καθυστερούν ακόμη και 2 χρόνια να γίνουν, ενώ σε κάποια νοσοκομεία για

Σκίτσο του Πέτρου Ζερβού από την Εφ.Συν.

να καλυφθούν τα κενά και να προχωρήσουν πιο γρήγορα τα χειρουργεία ζητάνε από το νοσηλευτικό προσωπικό να δουλέψει πέραν του νόμιμου ωραρίου. Πολύς κόσμος σπρώχνεται να δαπανήσει τεράστια ποσά στα ιδιωτικά νοσοκομεία για να χειρουργηθεί, ενώ όσοι δεν έχουν οικονομικά αυτή τη δυνατότητα αναγκάζονται να περιμένουν θέτοντας σε κίνδυνο την υγεία τους. Αποτέλεσμα της έλλειψης προσωπικού είναι και τα συνεχή κλεισίματα κλινικών και τμημάτων όπως καταγγέλλει η ΟΕΝΓΕ ακόμη και από αυτά που προσέφεραν εξειδικευμένες υπηρεσίες όπως το κέντρο πήξης και πρόληψης μεσογειακής αναιμίας του Βενιζέλιου Νοσοκομείου στο Ηράκλειο της Κρήτης.

Νέο καθηκοντολόγιο

Η Υπουργική Απόφαση για το Καθηκοντολόγιο Βοηθών Νοσηλευτών-τριών Νοσοκομείων (ΔΕ) και των λοιπών Νοσηλευτικών Ιδρυμάτων του ΕΣΥ, καθώς και των δημόσιων δομών παροχής υπηρεσιών Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας» η οποία δημοσιεύθηκε τον Αύγουστο κάθε άλλο παρά βοηθάει στην επίλυση των τεράστιων προβλημάτων. Η απόφαση διαχωρίζει το νοσηλευτικό προσωπικό σε νοσηλευτές και βοηθούς νοσηλευτές και διευρύνει το χάσμα εντός του κλάδου αναθέτοντας την «αποκλειστική ευθύνη για την εκτέλεση επιπλέον νοσηλευτικών πράξεων από βοηθό νοσηλευτή στον υπεύθυνο νοσηλευτή, ο οποίος φέρει την ευθύνη να κρίνει εάν ο Βοηθός Νοσηλευτής δύναται να εκτελέσει», ενώ το

βασικό θέμα της νομικής ευθύνης ως προς τις νοσηλευτικές πράξεις στον ασθενή είναι πραγματικά έωλο. Από την άλλη είναι προφανές ότι αυτό δεν μπορεί να λειτουργήσει με το υπάρχον προσωπικό, καθώς φαίνεται ότι με την εφαρμογή του περιορίζεται η δύναμη των μονάδων εντατικής νοσηλείας, η δυνατότητα της κάλυψης του συνόλου χειρουργικών τραpezιών, καθώς και κάλυψης της 24ωρης εφημερίας στα Τμήματα Επειγόντων Περιστατικών.

Έτσι φαίνεται ότι συνθήκες που επιβάλλονται από την κυβέρνηση όχι μόνο δεν κατοχυρώνουν επαγγελματικά δικαιώματα και δεν βελτιώνουν τις συνθήκες εργασίας των νοσηλευτών αλλά αντίθετα τους απαξιώνουν, εντατικοποιούν περαιτέρω την εργασία τους, βαθαίνουν το χάσμα με επιβολή διαχωρισμού σε πολλών ταχυτήτων νοσηλευτές εντός του κλάδου, επιτείνουν τις μισθολογικές ανισότητες και τους εκθέτουν σε σοβαρούς νομικούς κινδύνους.

Ως την κατάργηση της απόφασης οι Διοικητές των Νοσοκομείων, και οι Διευθύνσεις Νοσηλευτικής υπηρεσίας οφείλουν να αναλάβουν εγγράφως την κάλυψη ευθύνης για την κατάρτιση των προγραμμάτων και την εκτέλεση των νοσηλευτικών πράξεων από τους ΔΕ νοσηλευτές. Ενώ για να σταματήσει η πολυδιάσπαση του κλάδου χρειάζεται να υπάρξει δημιουργία ενιαίου κλάδου νοσηλευτικής με Πανεπιστημιακή Εκπαίδευση (ΠΕ), όπου θα ενταχθούν άμεσα οι ΤΕ (Τεχνολογικής Εκπαίδευσης) στην ΠΕ κατηγορία με τις αντίστοιχες αποδο-

χές και οι ΔΕ νοσηλεύτριες να έχουν τη δυνατότητα εκπαίδευσης στις πανεπιστημιακές σχολές με αντίστοιχες διευκολύνσεις και εκπαιδευτικές άδειες.

Νέο νομοσχέδιο

Η κυβέρνηση συνεχίζοντας την προσπάθεια να έχουν οι ιδιώτες τον πρώτο λόγο στην υγεία ετοιμάζει νέο νομοσχέδιο για τη δευτεροβάθμια περίθαλψη που θα ολοκληρώνει την προσπάθεια να γίνουν τα δημόσια νοσοκομεία επιχειρήσεις. Καταργεί την πλήρη και αποκλειστική απασχόληση των γιατρών του ΕΣΥ, καθιερώνει γιατρούς μερικής απασχόλησης, δίνει τη δυνατότητα άσκησης ιδιωτικού έργου στους γιατρούς του ΕΣΥ. Έτσι οι γιατροί για να μπορέσουν να έχουν μισθό που θα τους επιτρέψει να επιβιώνουν θα πρέπει να δουλεύουν χωρίς ξεκούραση από το πρωινό ωράριο στα απογευματινά ιατρεία και τα απογευματινά χειρουργεία και από τις εφημερίες στις ιδιωτικές κλινικές και τα ιδιωτικά ιατρεία. Και πως να είναι βέβαιο ότι θα μπορεί να παρακολουθεί σωστά έτσι ο κάθε γιατρός τους ασθενείς που θα βλέπει. Ταυτόχρονα νοσηλεύτριες και λοιπό προσωπικό, όπως και όλοι οι δημόσιοι υπάλληλοι, θα εξακολουθούν να δουλεύουν χωρίς αυξήσεις στους μισθούς τους.

Οι εργαζόμενοι στη δημόσια υγεία μπορούν να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους όπως αποδεικνύουν και οι κινητοποιήσεις σε πολλά νοσοκομεία το τελευταίο διάστημα και να παλέψουν από κοινού και με τους υπόλοιπους εργαζόμενους για να δοθούν τα λεφτά στις υπάρχουσες κοινωνικές ανάγκες και όχι στους εξοπλισμούς. Με αιτήματα να μονιμοποιηθούν όλοι οι επικουρικοί και συμβασιούχοι εργαζόμενοι στα δημόσια νοσοκομεία και να γίνουν οι απαραίτητες προσλήψεις προσωπικού ώστε να καλυφθούν όλα τα κενά. Για να δοθούν αυξήσεις υψηλότερες από τον πληθωρισμό στους εργαζόμενους. Για να μπορεί να υπάρχει δωρεάν πρόσβαση στη υγεία για όλα τα λαϊκά στρώματα. Για να επιστρέψουν στην εργασία οι υγειονομικοί που είναι σε αναστολή.

Αυτό σημαίνει ότι μέχρι τις 20 Οκτώβρη χρειάζεται να γίνουν συλλήψεις και περιοδείες στα νοσοκομεία και να συνεχιστούν και μετά για να δοθεί συνέχεια στη Γενική Απεργία της 9ης Νοέμβρη.

Νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

Η απεργία διαρκείας στη “Μαλαματίνα” συνεχίζεται

Την Τετάρτη 28 Σεπτεμβρίου η εργοδοσία στη “Μαλαματίνα” αποφάσισε να κλιμακώσει τις αυθαιρεσίες που έχει κάνει τους τελευταίους μήνες προχωρώντας στην απόλυση δύο εκλεγμένων αντιπροσώπων των εργαζομένων. Εκτιμώντας ότι οι εργαζόμενοι θα φοβηθούν και θα τερματίσουν τον αγώνα τους η εργοδοσία απέλυσε τον πρόεδρο του Σωματείου Εργαζομένων της “Μαλαματίνα” και πρόεδρο της Πανελλαδικής Ομοσπονδίας Εργατοϋπαλλήλων Εμφιαλωμένων Ποτών, Γιάννη Φραγκίδη και τον πρόεδρο του Συνδικάτου Οδηγών - Πωλητών και Βοηθών Εμφιαλωμένων Ποτών Β. Ελλάδας, Άρη Μερκενίδη.

Για άλλη μια φορά, η εκτίμηση της εργοδοσίας ότι οι εργαζόμενοι θα τρομοκρατηθούν και θα λυγίσουν εξαιτίας των διώξεων σε συνδικαλιστές αποδείχθηκε λάθος. Οι εργαζόμενοι δε σταμάτησαν τον αγώνα τους με την άγρια τρομοκρατία και καταστολή των ΜΑΤ, όταν εργοδοσία και κυβέρνηση της ΝΔ αποφάσισαν να δράσουν από κοινού για να τσακίσουν τον αγώνα αυτόν. Με στόχο φυσικά πέρα από την προστασία της εργοδοσίας και την εφαρμογή του νόμου εκτρώματος Χατζηδάκη που αφαιρεί την προστασία στους εκλεγμένους εκπροσώπους των εργαζομένων στα συνδικάτα.

Αντίθετα λοιπόν από τη στόχευση κυ-

βέρνησης και εργοδοτών, οι εργαζόμενοι επιμένουν αποφασιστικά να αντιστέκονται. Με ορμή και ενθάρρυνση από το μαζικό κλίμα συμπάραστασης που έχει εξαπλωθεί από άκρο σε άκρο σε κάθε εργασιακό χώρο της χώρας και όχι μόνο. Δεκάδες εργατικά σωματεία, εργατικές παρατάξεις, νεολαία, φοιτητές και σπουδαστές, συνταξιούχοι, φεμινιστικές και άλλες κοινωνικές συλλογικότητες έχουν εκφράσει και εκφράζουν καθημερινά με ψηφίσματα την αλληλεγγύη τους.

Με αυτή την αλληλεγγύη πολύτιμο εφόδιο οι εργαζόμενοι αποφάσισαν στη γενική τους συνέλευση τη συνέχιση των 24ωρων επαναλαμβανόμενων απεργιών τους ως το Σάββατο 15 Οκτώβρη ενώ την Δευτέρα 3 Οκτώβρη συμμετείχαν στην 24ωρη απεργία της Πανελλαδικής Ομοσπονδίας Εργαζομένων στα Εμφιαλωμένα Ποτά (ΠΟΕΕΠ) απαιτώντας την άμεση ανάκληση όλων των απολύσεων αλλά και την πλήρη ικανοποίηση όλων των αιτημάτων των εργαζομένων (πραγματι-

κές αυξήσεις και όχι επιδόματα-ψίχουλα, εφαρμογή της συμφωνίας εξυγίανσης που εκδόθηκε με δικαστική απόφαση κ.α.). Στην απεργία συμμετείχαν όλοι οι εργαζόμενοι με 4ωρη στάση εργασίας που προκήρυξε το Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης (ΕΚΘ). Το πρωί πραγματοποιήθηκε μαζική κινητοποίηση στην πύλη του εργοστασίου.

Τη συμπάραστασή της στον αγώνα των εργαζομένων εξέφρασε με ανακοίνωσή της και η νεοιδρυθείσα εργατική παράταξη “Μάχη” που μάλιστα κατά τη διάρκεια της ιδρυτικής της διαδικασίας συγκέντρωσε και ένα ποσό ενίσχυσης των εργαζομένων. Την Τετάρτη 5 Οκτώβρη το ΕΚΘ πραγματοποιεί σύσκεψη σωματείων για την οργάνωση της γενικής απεργίας στις 9 Νοέμβρη, ενώ την Παρασκευή 7 Οκτώβρη καλεί σε κινητοποίηση έξω από τα γραφεία της ΠΟΕΕΠ στη Θεσσαλονίκη με κύριο αίτημα να σταματήσουν οι απολύσεις και η εργοδοτική τρομοκρατία στους χώρους δουλειάς.

Ξεκινάει η εφαρμογή του νόμου για τους ανέργους

Τις τελευταίες μέρες του Σεπτεμβρίου η διοίκηση του ΟΑΕΔ ενέκρινε -κατά πλειοψηφία- την «εξειδίκευση» του καθηκοντολογίου των ανέργων που προβλέπεται στον πρόσφατο νόμο για τη λειτουργία της ΔΥΠΑ (Δημόσιας Υπηρεσίας Απασχόλησης, πρώην ΟΑΕΔ), ο οποίος αντιμετωπίζει τους ανέργους ως άτομα που φταίει ο ίδιος για το ότι είναι χωρίς δουλειά.

Με την έγκριση αυτή μπαίνουν σε λειτουργία οι τιμωρητικές διατάξεις ενάντια σε ανέργους που μπορεί να έχουν ως συνέπεια ακόμη και τη διαγραφή τους από το Μητρώο του Οργανισμού και τη διακοπή του πενιχρού επιδόματος ανεργίας για τους ελάχιστους ανέργους που το δικαιούνται, στην περίπτωση που δεν συμμορφώνονται με έναν «κατάλογο καθηκόντων» και υποχρεώσεων. Ο άνεργος θα διαγράφεται από το Μητρώο με εντελώς υποκειμενικά κριτήρια που με την εξειδίκευση που έκανε η διοίκηση της ΔΥΠΑ γίνονται καταναγκαστικά καθώς «στην περίπτωση που η εξεύρεση της κατάλληλης θέσης εργασίας καταστεί ανέφικτη, ο εργασιακός σύμβουλος δύναται να προτείνει άλλες διαθέσιμες θέσεις εργασίας που προσοδιάζουν, όσο είναι δυνατόν, στις ατομικές ιδιότητες του αναζητούντα εργασία».

Εκεί όμως που ο εξευτελισμός της αξιοπρέπειας του ανέργου ξεπερνάει κάθε όριο είναι τα περιβόητα καθήκοντά του όπου απαιτείται μεταξύ άλλων εξωφρενικών να δίνει αναφορά στην Υπηρεσία για το που βρίσκεται και για το αν θα «μεταβεί στο εξωτερικό για χρονικό διάστημα που υπερβαίνει τις είκοσι (20) συνεχόμενες ή σποραδικές ημέρες ανά ημερολογιακό έτος...»

Όχι στις απολύσεις των διερμνένων της Υπηρεσίας Ασύλου

Στα τέλη Σεπτεμβρίου οι εργαζόμενοι στην Υπηρεσία Ασύλου πληροφορήθηκαν ότι πρόκειται να ληφεί άμεσα η σύμβαση του Υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου με τη ΜΚΟ Μετάδραση που αφορά την παροχή διερμνείας στην Υπηρεσία. Σύμβαση που ισχύει από την έναρξη της λειτουργίας της Υπηρεσίας Ασύλου το 2013.

Ήταν σχεδόν δεδομένο ότι η διαίωξη αυτού του καθεστώτος θα οδηγούσε σε τέτοιου τύπου αδιέξοδα. Ακόμη κι αν αρχικά υπηρεσίες από τις ΜΚΟ μπορούσαν να αποδειχθούν χρήσιμες ελλείψει αντίστοιχων κρατικών δομών, θα έπρεπε στην πορεία αυτές οι δομές να δημιουργηθούν και να λειτουργήσουν με μόνιμο προσωπικό. Δυστυχώς ούτε η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ το 2015-2019 που υποτίθεται είχε και πιο προοδευτικές θέσεις για το προσφυγικό

και τη μετανάστευση αποφάσισαν να λύσουν οριστικά αυτό το ζήτημα. Έτσι τώρα η κυβέρνηση Μητσοτάκη που ούτως ή άλλως δεδομένα έχει θέσεις που οδηγούν στην μη αντιμετώπιση και στην καταπίεση των αναγκών των προσφύγων και των μεταναστών οδηγεί στην ανεργία δεκάδες εργαζόμενους της ΜΚΟ Μετάδραση.

Εργαζόμενοι με εμπειρία χρόνων και απολύτως απαραίτητοι για τη λειτουργία της Υπηρεσίας Ασύλου θα μείνουν χωρίς δουλειά. Με αποτέλεσμα βέβαια τη μεγάλη ταλαιπωρία των αιτούντων άσυλο που θα στερηθούν το στοιχειώδες δικαίωμα της ενημέρωσης στη γλώσσα τους ή στη γλώσσα που κατανοούν καλύτερα, ώστε να έχουν πρόσβαση και στη διαδικασία άσυλου και σε άλλες κρατικές προνοιακές υπηρεσίες. Σε συνδυασμό μάλιστα με τις μαζικές απολύσεις που έχουν γίνει τον

τελευταίο χρόνο στους εργαζόμενους που δούλευαν στην Επιτροπεία Ασύνοδων Ανηλίκων τότε καταλαβαίνουμε πόσο διογκώνεται ο θεσμικός ρατσισμός σε βάρος χιλιάδων εξεθλιωμένων ανθρώπων. Ταυτόχρονα οι εργαζόμενοι στην υπηρεσία ασύλου λόγω της ανεπάρκειας σε διερμνείς και προσωπικό υποχρεώνονται να δουλεύουν με ακατάστατα ωράρια στις συνεντεύξεις, τις καταγραφές και γενικότερα στην εξυπηρέτηση των αιτούντων άσυλο.

Τα παραπάνω καθιστούν αναγκαίο να παραμείνουν στη δουλειά ως μόνιμο προσωπικό του υπουργείου οι διερμνείς που εργάζονταν μέχρι τώρα στη ΜΚΟ Μετάδραση και να γίνουν όλες οι απαραίτητες προσλήψεις προσωπικού για να καλυφθούν τα κενά σε όλες τις κρατικές και προνοιακές δομές για πρόσφυγες και μετανάστες, εργαζόμενους, ανέργους και συνταξιούχους.

Στις 9 Νοέμβρη να συναντηθούν οι φοιτητικές διεκδικήσεις με το εργατικό κίνημα

Μαζική αντίσταση στην πανεπιστημιακή αστυνομία

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Εδώ και ένα μήνα, η κυβέρνηση επιχειρεί να βάλει την πανεπιστημιακή αστυνομία στα μέσα στις σχολές, χωρίς επιτυχία ωστόσο. Με την εξαίρεση του ΑΠΘ, στο οποίο κατοικοεδρεύουν οι δυνάμεις των ΜΑΤ, σε όλες τις υπόλοιπες περιπτώσεις οι δυνάμεις των ΜΑΤ επιτίθονταν σε φοιτητές/τριες, καθηγητές, εργαζόμενους/ες στο πανεπιστήμιο, έξω από τις πύλες των ιδρυμάτων. Παρά τις διαβεβαιώσεις του Υπουργείου για περιπολίες των ΟΠΠΙ μέσα στις σχολές, αυτές ουδέποτε έγιναν.

Νέα «αυταρχική κανονικότητα»

Οι συνεχείς επιθέσεις των ΜΑΤ σε πανεπιστημιακούς χώρους τον τελευταίο μήνα προκαλούν οργή και αγανάκτηση. Η πιο αντιδραστική και αντιδημοκρατική πτυχή του νόμου Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη που θέλει να έχει εγκατεστημένη την αστυνομία μέσα στις σχολές δεν έχει καμία υποστήριξη και είναι καταδικασμένη να μην εφαρμοστεί ποτέ. Ήδη οι κινητοποιήσεις των φοιτητικών συλλόγων αλλά και οι κινητοποιήσεις ενάντια στην πολιτική του αυταρχισμού και της καταστολής τον προηγούμενο χρόνο έχουν μέχρι στιγμής εμποδίσει τη γενική-καθολική είσοδο της πανεπιστημιακής αστυνομίας.

Παρά την έλλειψη ευρείας συναίνεσης τόσο μέσα στην ακαδημαϊκή κοινότητα όσο και ευρύτερα στην κοινωνία, η κυβέρνηση επιμένει στο δόγμα «νόμος και τάξη», επενδύοντας στην καταστολή και τον αυταρχισμό. Η εξήγηση δεν μπορεί να βρεθεί σε ψυχολογικούς ή άλλους λόγους αλλά στην πολιτική. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει ενταχθεί σε μία διεθνή τάση αυταρχικοποίησης και γενικότερης περιστολής δημοκρατικών ελευθεριών. Η αμφισβήτηση του δικαιώματος στη διαδήλωση και την απεργία, η απάνθρωπη πολιτική των pushbacks για τους πρόσφυγες, οι μαζικές παρακολουθήσεις από την ΕΥΠ, η πανεπιστημιακή αστυνομία είναι όλα κομμάτια του ίδιου παζλ. Στο όνομα της κανονικότητας (της ελευθερίας της αγοράς) και στο όνομα της ασφάλειας -ιδιαιτέρα της εθνικής- η κυβέρνηση προσπαθεί να νομιμοποιήσει αυτόν τον αυταρχισμό και ταυτόχρονα να στοχοποιήσει και να συκοφαντήσει κάθε φωνή αντίστασης. Σε αυτή

την προσπάθεια αξιοποιεί μία συνεχή προπαγάνδα που παρουσιάζει τα πανεπιστήμια τάχα ως κέντρα εγκληματικότητας, φτάνοντας στο σημείο να οργανώνει επιχειρήσεις με πυροβολισμούς μέρα-μεσημέρι στην πολυτεχνειούπολη του Ζωγράφου.

Ο αυταρχικός κατήφορος της κυβέρνησης πάει χέρι-χέρι με την πολιτική της φτώχειας για τη νεολαία και για την εργατική τάξη. Το κόστος διαβίωσης -ή καλύτερα επιβίωσης- έχει εκτοξευθεί. Η εύρεση και η συντήρηση μίας φοιτητικής κατοικίας έχει γίνει πολυτέλεια. Σχεδόν ο μισός πληθυσμός της χώρας ξοδεύει πάνω από το μισό μηνιαίο εισόδημά του για την κάλυψη των πάγιων εξόδων και υποχρεώσεων (ενοίκιο, λογαριασμοί). Είναι αυτή η πολιτική που τη στιγμή που το εισόδημα καταβαρυνώνεται από την ακρίβεια και τον πληθωρισμό επιλέγει να δώσει 50 εκατομμύρια ευρώ για την πανεπιστημιακή αστυνομία και δεκάδες δισεκατομμύρια ευρώ για πολεμικούς εξοπλισμούς. Είναι η ίδια νεοφιλελεύθερη πολιτική που μειώνει κάθε χρόνο τις δαπάνες για την παιδεία, αφήνοντας τα πανεπιστήμια και τις φοιτητικές εστίες να καταρρέουν, χωρίς επαρκείς υλικοτεχνικές υποδομές, χωρίς το απαραίτητο εκπαιδευτικό και διοικητικό προσωπικό.

Μαζική ενωτική αντίσταση στην καταστολή

Η καταστολή στις σχολές είναι το απαραίτητο συμπλήρωμα για να μπορέσει να υλοποιηθεί ο νέος νόμος πλαίσιο. Το ιδιωτικοποιημένο πανεπιστήμιο που θα διοικείται από μαντζερ και που θέλει η κυβέρνηση δεν μπορεί να έχει ούτε άσυλο, ούτε δημοκρατικές ελευθερίες, ούτε συλλογική πολιτική δράση. Θέλουν να επιβάλλουν τη λειτουργία ενός στείρου πανεπιστημίου στο οποίο οι φοι-

ητές/τριες θα πηγαίνουν μόνο για το μάθημά τους, υπό το άγρυπνο αστυνομικό βλέμμα. Και όπως κάθε επιχείρηση, χρειάζεται να έχει και την αντίστοιχη «ασφάλεια», μόνο που εδώ αντί για σεκιούριτι έχουμε πάνοπλα σώματα της αστυνομίας που τρομοκρατούν και χτυπούν φοιτητές/τριες και εργαζόμενους/ες.

Η εμπειρία των κοινωνικών αγώνων με βεβαιότητα μπορεί να μας πει ότι βασική προϋπόθεση για την αντιμετώπιση της κρατικής καταστολής είναι η μαζική εμπλοκή συλλογικοτήτων και ανθρώπων: η δύναμη μας δεν μπορεί να βρίσκεται σε κάποια επιχειρησιακή ή «στρατιωτική» υπεροχή απέναντι στην αστυνομία, αλλά στη δυνατότητά μας να υπερασπιζόμαστε με συλλογικό τρόπο τις γειτονιές μας, τις σχολές μας και τα σχολεία μας από τις επιθέσεις της αστυνομίας ή του παρακράτους. Η δύναμή μας βρίσκεται στη μαζικότητα, στη συλλογικότητα και την αλληλεγγύη. Απέναντι στην κρατική καταστολή και τα πάνοπλα σώματα της αστυνομίας ο μόνος τρόπος να αντισταθούμε είναι οι μαζικοί αγώνες ενάντια στην κυβερνητική πολιτική. Υπό αυτό το πρίσμα οι διαδηλώσεις των άμεσων απαιτήσεων απέναντι στην αστυνομική βία, χωρίς μεταξύ τους συντονισμό, δεν έχουν να προσφέρουν πολλά και αποδεικνύεται εκ των πραγμάτων ότι έχουν περιορισμένη δυναμική.

Η απαραίτητη αποφασιστική αντίσταση του φοιτητικού κινήματος στις πύλες των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων, δεν αρκεί από μόνη της, δυστυχώς. Για να μπορέσει να μπει φρένο στον αυταρχικό κατήφορο της κυβέρνησης, χρειάζεται να συναντηθεί η αντίσταση των φοιτητών/τριών με τη δύναμη του εργατικού κινήματος, σε μία κατεύθυνση ανατροπής της κυβερνητικής πολιτικής. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι η μεγαλύτερη δυ-

νατή ενότητα των δυνάμεων της φοιτητικής Αριστεράς.

Η δύναμη όμως του εργατικού κινήματος, η δύναμη της απεργίας, είναι αυτή που μπορεί να δημιουργήσει μεγάλους τριγμούς στο σύστημα και να βάλει τις βάσεις για μεγαλύτερες ανατροπές. Κάθε υπονόμηση αυτής της συνάντησης, είναι υπονόμηση της προοπτικής του αγώνα.

Οι διεκδικήσεις του φοιτητικού κινήματος ενάντια στην καταστολή και υπεράσπιση ενός πραγματικά δημόσιου και δωρεάν πανεπιστημίου μπορούν και πρέπει να συναντηθούν με τις διεκδικήσεις για αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, για την καταπολέμηση της ακρίβειας, για αύξηση των δαπανών για υγεία και παιδεία. Αυτά είναι τα αιτήματα που αφενός μπορούν να ενώσουν δυνάμεις και αφετέρου αποδεικνύουν σε όλη την κοινωνία και τους εργαζόμενους το δίκαιο των αιτημάτων των φοιτητών/τριών. Η γενική απεργία στις 9 Νοέμβρη είναι η ευκαιρία να συναντηθούν στο δρόμο του αγώνα όλες οι αντιστάσεις, η αγανάκτηση για την πολιτική της φτώχειας, της καταστολής και των επιδομάτων πείνας με τη μεγάλη δύναμη των συνδικάτων. Το αμέσως επόμενο διάστημα χρειάζεται με κάθε τρόπο, σε κάθε σχολή να γίνει καμπάνια προπαγάνδας και οργάνωσης της απεργίας, με εξορμήσεις και παρεμβάσεις (και στους εργαζόμενους των πανεπιστημίων), με μαζικές γενικές συνελεύσεις των συλλόγων. Κάθε δύναμη της φοιτητικής αριστεράς θα κριθεί σε αυτό τον στόχο.

Ο αγώνας ενάντια στην πανεπιστημιακή αστυνομία είναι αγώνας υπεράσπισης του δημόσιου πανεπιστημίου αλλά και αγώνας υπεράσπισης των δημοκρατικών ελευθεριών. Είναι αγώνας για την ανατροπή της πολιτικής της κυβέρνησης.

Στεγαστική κρίση και κυβερνητικό πρόγραμμα κοινωνικής στέγης

Η στέγη είναι καθολικό κοινωνικό

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Το πρόβλημα της στεγαστικής κρίσης πλέον δεν μπορεί να κρύβεται κάτω από το χαλί. Οι εξωφρενικές αυξήσεις των ενοικίων σε συνδυασμό με την ακρίβεια, τον πληθωρισμό που συνεχώς ανεβαίνει αλλά και το αυξημένο κόστος των λογαριασμών του ρεύματος, το «να βγει ο μήνας» έχει μετατραπεί σε άθλο. Η συντήρηση ενός σπιτιού -και μάλιστα ενοικιαζόμενου- έχει καταστεί σχεδόν αδύνατη για την πλειοψηφία των ανθρώπων που ζουν από το μισθό τους. Σήμερα, το ένα τρίτο περίπου του πληθυσμού δαπανά περισσότερο από το 40% του διαθέσιμου εισοδήματος για ενοίκια και πάγια έξοδα της κατοικίας.

Οι εξαγγελίες και τα ψέμματα

Η κυβερνητική πολιτική κοινωνικής στέγης με το όνομα «Σπίτι μου» που παρουσιάστηκε το Σεπτέμβριο, υποτίθεται ότι προσπαθεί να δώσει απαντήσεις σε ένα πολύ σοβαρό και υπαρκτό πρόβλημα. Τα βασικά σημεία του κυβερνητικού σχεδίου για την αντιμετώπιση της στεγαστικής κρίσης είναι: (1) χαμηλότοκα στεγαστικά δάνεια για νέους 25-39 ετών, (2) μαζική ανακαίνιση κενών κατοικιών, (3) αξιοποίηση ακίνητης περιουσίας του Δημοσίου μέσω του θεσμού κοινωνικής αντιπαροχής, (4) επιδότηση για ενεργειακή αναβάθμιση ιδιοκατοικούμενης κατοικίας για νέους 18-39 ετών, (5) επιδότηση ανακαίνισης κατοικιών για μακροχρόνια μίσθωση, (6) δημιουργία νέων σύγχρονων φοιτητικών εστιών, (7) αύξηση φοιτητικού επιδόματος.

Τα χαμηλότοκα στεγαστικά δάνεια θα δίνονται κατά 3/4 από το δημόσιο και κατά 1/4 από τις τράπεζες και υπολογίζεται ότι μπορεί να ωφελήσει 137.000 ωφελούμενους, για αγορά κατοικίας μέχρι 100.000€ η οποία να έχει κατασκευαστεί μέχρι το 2007 και να έχει μέγεθος μέχρι 120τ.μ. Σύμφωνα με τις τρέχουσες τιμές στην αγορά ακινήτων αυτά τα ποσά δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα, όταν για παράδειγμα στο κέντρο της Αθήνας η μέση τιμή είναι 1700€/τ.μ., σύμφωνα με το δείκτη τιμών που μπορεί κανείς εύκολα να βρει στο spitogatos.gr. Αντίστοιχες είναι οι τιμές και στα υπόλοιπα αστικά κέντρα.

Άρα, οι δικαιούχοι θα μπορέσουν να αποκτήσουν κάποιο σπίτι το οποίο μετά βίας θα είναι 50-60 τ.μ. και θα είναι σίγουρα αρκετά παλιό, το οποίο σημαίνει ότι θα χρειάζεται και επιπλέον εργασίες αναβάθμισης, με κύρια την ενεργειακή. Σύμφωνα με τα στοιχεία από το ΥΠΕΝ περίπου οι μισές κατοικίες στην Ελλάδα έχουν κατασκευαστεί πριν το 1980 και δε διαθέτουν καθόλου θερμομόνωση. Επιπλέον, σύμφωνα με τις κυβερνητικές δηλώσεις τα στεγαστικά αυτά δάνεια θα μπορούν να αποπληρωθούν με μηνιαίες δόσεις της τάξης των 280€. Κάνοντας τους υπολογισμούς αυτό σημαίνει ότι η διάρκεια αποπληρωμής του δανείου -και άρα η οριστική απόκτηση της κατοικίας- αγγίζει τα 30 χρόνια. Σύμφωνα με στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ σχεδόν οι μισοί εργαζόμενοι έχουν μισθούς έως 800 ευρώ και οι μισοί από αυτούς αμοιβονται με μισθό έως 500€. Συνεπώς ακόμα και αυτά τα χαμηλότοκα δάνεια θα μπορούν να εξυπηρετηθούν με μεγάλη δυσκολία από την πλειοψηφία των εργαζομένων.

Η λεγόμενη μαζική ανακαίνιση κενών κατοικιών οι οποίες θα διατεθούν για τα επόμενα 5 χρόνια για μακροχρόνια μίσθωση, αφορά μόλις 4000 κατοικίες σε όλη την επικράτεια. Άρα σίγουρα δεν είναι μαζική και σίγουρα είναι πολύ κατώτερη των αναγκών που υπάρχουν. Κοροϊδία αποτελεί επίσης η ανακοίνωση της κυβέρνησης για τη διάθεση 100 (!) ακινήτων (70 στην Αθήνα και 30 στη

Ο μόνος δρόμος για την αντιμετώπιση της στεγαστικής κρίσης, είναι μια πολιτική μαζικών δημόσιων επενδύσεων που θα μπορέσει να βάλει όρους στην αγορά ακινήτων

Θεσσαλονίκη) για κοινωνική κατοικία με ωφελούμενους τα «πολύ ευάλωτα κοινωνικά στρώματα», σύμφωνα με τις κυβερνητικές εξαγγελίες.

Ο θεσμός της κοινωνικής αντιπαροχής που παρουσίασε η κυβέρνηση, θα δώσει χωρίς αντίτιμο οικόπεδα που ανήκουν στο δημόσιο για την κατασκευή κατοικιών από ιδιώτες, με τη δέσμευση ότι οι μισές θα έχουν πολύ χαμηλά ενοίκια. Οι μόνοι που μπορούν αναλάβουν τέτοια έργα είναι μεγάλες μεσοιτικές εταιρείες και μεγάλες κατασκευαστικές εταιρείες οι οποίες δεν πρόκειται να τα αναλάβουν πραγματικά χωρίς να έχουν σημαντικά κέρδη. Μόνο το δημόσιο θα μπορούσε να αναλάβει και να υλοποιήσει ένα τέτοιο σχέδιο και όχι οι εργολάβοι και οι κατασκευαστικές εταιρείες, αφήνοντας στο έλεος της αγοράς το ζήτημα ανοικοδόμησης σύγχρονων και φθηνών κατοικιών.

Το άλλο αγκάθι που η κυβέρνηση θέλει να λύσει με τη βοήθεια της αγοράς, είναι αυτό της φοιτητικής στέγης. Στη σημερινή συγκυρία η διατήρηση ενός σπιτιού για φοιτητές/τριες που δε σπουδάζουν στην πόλη τους είναι οικονομικά αδύνα-

τον για την πλειοψηφία των φοιτητών/τριών ενώ η κατάσταση των περισσότερων εστιών είναι κακή και η διαθεσιμότητά τους περιορισμένη. Η κατασκευή νέων φοιτητικών εστιών είναι απαραίτητη αλλά όχι με τους όρους που βάζει η κυβέρνηση. Ήδη διαρρέει ότι οι νέες εστίες θα γίνουν μέσω ΣΔΙΤ ενώ έχει ακουστεί και η «ιδέα» του χαμηλού ενοικίου (πόσο χαμηλό άραγε;), αποκλείοντας επί τις ουσίας δεκάδες χιλιάδες φοιτητές από την πρόσβαση σε φοιτητικές εστίες. Όσο για την αύξηση κατά 50% του φοιτητικού επιδόματος, από τα 1.000€ στα 1.500€ το χρόνο, δε φτάνουν ούτε για τις ανάγκες σε αναλώσιμα που έχουν οι φοιτητές/τριες.

Τι δεν κάνει η κυβέρνηση

Υπάρχουν και ενέργειες που η κυβέρνηση επιλέγει να μην κάνει και που θα μπορούσαν συνδυαστικά να έχουν άμεσα και πρακτικά αποτελέσματα στο ζήτημα της στεγαστικής κρίσης.

Όταν η αγορά σπρώχνει τις τιμές των ενοικίων διαρκώς προς τα πάνω, αυξάνοντας τη στεγαστική επισφάλεια, μόνο το δημόσιο έχει την επιλο-

δικαίωμα

γή να βάλει ένα πλαφόν στα ενοίκια για να υπάρξει πραγματικά οικονομικά προσιτή κατοικία. Ένα τέτοιο πλαφόν θα μπορούσε να προσδιοριστεί καταρχήν σε σχέση με τους μισθούς, την κατάσταση της ενοικιαζόμενης κατοικίας (ενεργειακή κλάση, έτος κατασκευής κλπ) έτσι ώστε σε καμία περίπτωση να μην ξεπερνάει η μηνιαία δαπάνη για τη στέγη (συμπεριλαμβανομένων των πάγιων εξόδων) το ένα τρίτο του μηνιαίου εισοδήματος. Εάν αυτό μπορούσε να συνδυαστεί με μία μεγάλη κλίμακα δημόσια επένδυση για την αξιοποίηση των υπάρχοντων κατοικιών (κάτι που δεν καλύπτεται από τις 4000 ανακαινίσεις κατοικιών όπου μόνο το 40% περίπου θα χρηματοδοτείται από το δημόσιο) αλλά και για την αξιοποίηση εκτάσεων και ακινήτων που ανήκουν στο δημόσιο για τη δημιουργία κοινωνικής κατοικίας, με την παράλληλη επαναδημιουργία των αντίστοιχων θεσμών, όπως ήταν ο Οργανισμός Εργατικής Κατοικίας.

Είναι ευρέως γνωστό πλέον, πώς η ανεξέλεγκτη τουριστικοποίηση των αστικών κέντρων και των καλοκαιρινών τουριστικών προορισμών οδηγεί σε αύξηση των ενοικίων. Ειδικότερα, η ραγδαία ανάπτυξη της βραχυχρόνιας μίσθωσης, τύπου Airbnb, στα αστικά κέντρα οδηγεί αφενός στην αύξηση των ενοικίων και αφετέρου στη μείωση των διαθέσιμων κατοικιών για μακροχρόνια μίσθωση. Η κυβέρνηση επιλέγει να μην κάνει την παραμικρή ρύθμιση για τον περιορισμό της βραχυχρόνιας μίσθωσης, υποτίθεται λόγω της αστάθειας του συγκεκριμένου τομέα της αγοράς. Όμως, όταν δεν ελέγχεται μία βασική παράμετρος που έχει οδηγήσει τα ενοίκια στα ύψη, δεν μπορεί κανείς να ελπίζει στην αυτορύθμιση της αγοράς, ώστε τα ενοίκια να έρθουν σε επίπεδα που η κατοικία θα είναι προσιτή οικονομικά.

Ακόμα και η κυβερνητική εξαγγελία για την αλλαγή των όρων χορήγησης της Golden Visa, με αύξηση του επενδυτικού ορίου από 250.000€ σε 500.000€, δεν απαντάει στο πρόβλημα της μαζικής μεταφοράς ιδιοκτησιών σε ξένους επενδυτές. Αυτή η μαζική μεταφορά ακινήτων σε διεθνή επενδυτικά σχήματα που αποσκοπούν στην άντληση κέρδους από αυτές τις επενδύσεις (και άρα θα στραφούν κατά προτίμηση στην τουριστική αξιοποίηση των ακινήτων) συρρικνώνει τη διαθεσιμότητα κατοικιών

για μακροχρόνια μίσθωση. Η Golden Visa απευθύνεται σε μεγάλα επενδυτικά κεφάλαια, που μπορούν να επενδύσουν και μεγαλύτερα ποσά αν βλέπουν ότι μπορούν αυτές οι επενδύσεις να είναι κερδοφόρες και χωρίς κανέναν άλλο περιορισμό, η αύξηση απλά του ορίου, πολύ πιθανόν να μη σημαίνει τίποτα.

Πραγματική δημόσια πολιτική για την στέγη

Το πρόγραμμα «Σπίτι μου» δεν είναι παρά μία δέσμη ημίμετρων που δεν απαντάει στο στεγαστικό πρόβλημα σήμερα, ενώ στην πραγματικότητα απευθύνεται σε πολύ λιγότερους ανθρώπους από ό,τι ισχυρίζεται, εάν συνυπολογίσουμε το αυξημένο κόστος διαβίωσης. Ακόμα και οι λίγοι που θα μπορέσουν να ωφεληθούν θα βρεθούν δέσμιοι στεγαστικών δανείων απέναντι σε τράπεζες και δημόσιο για δύο και τρεις δεκαετίες.

Απουσίας οποιασδήποτε διαδικασίας ελέγχου των τιμών των ενοικίων αλλά και μιας πολιτικής που θα έβαζε φρένο στην ακρίβεια και τον πληθωρισμό, δεν υπάρχει καμία προοπτική να αλλάξει ριζικά το τοπίο στο ζήτημα του κόστους της κατοικίας. Η πολιτική της κυβέρνησης περισσότερο έχει έναν «επιδοματικό» και προεκλογικό χαρακτήρα, καθώς βαδίζουμε σε μία εκλογική χρονιά. Την ίδια στιγμή ανοίγονται πολλές ευκαιρίες στις τράπεζες, στις εταιρείες real estate αλλά και σε κατασκευαστικές εταιρείες να αξιοποιήσουν τις συγκεκριμένες πολιτικές προς όφελός τους, κάνοντας τη στεγαστική κρίση ευκαιρία για τα κέρδη τους.

Ο μόνος δρόμος για την αντιμετώπιση της στεγαστικής κρίσης, που αποκτάει χαρακτηριστικά βραδυφλεγούς βόμβας, είναι μια πολιτική μαζικών δημόσιων επενδύσεων που θα μπορέσει να βάλει όρους στην αγορά ακινήτων και να δημιουργήσει τους όρους ώστε η αγορά και ενοικίαση κατοικίας να είναι οικονομικά προσιτή και να μην είναι η στέγη διακύβευμα στο πρώτο τέταρτο του εικοστού πρώτου αιώνα, αλλά θεμελιώδες κατοχυρωμένο κοινωνικό δικαίωμα. Για την υλοποίηση αυτής της πολιτικής χρειάζονται πολιτικές και οικονομικές τομές, που θα πάρουν τους αναγκαίους πόρους φορολογώντας τα κέρδη, το κεφάλαιο και τις τράπεζες και θα τους κατευθύνουν στην εξυπηρέτηση των αναγκών της κοινωνίας.

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΑΛΕΥΕΙ ΓΙΑ:

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμός

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

- Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
- ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Ασφαλή δίοδο για τους πρόσφυγες εδώ και τώρα!

Του Νικόλα Κολυτά

Στη σκιά του πολέμου, της ενεργειακής κρίσης, του πληθωρισμού και της πανδημίας, εκατομμύρια άνθρωποι, που κυριολεκτικά δεν έχουν τίποτα πέρα από τα σώματά τους να υπερασπιστούν, επιχειρούν να φτάσουν στην Ευρώπη προκειμένου να ζήσουν με αξιοπρέπεια. Η Ελλάδα έχοντας αναλάβει το ρόλο του συνοριοφύλακα, φέρει την ευθύνη για τον θάνατο πολλών εκατομμυρίων προσφύγων.

Σενάρια και αλήθειες

Έχουμε γράψει επανειλημμένως από τα φύλλα της εφημερίδας για το πώς το ελληνικό κράτος έχει μετατρέψει σε δόγμα το τρίπτυχο «καταστολή-απώθηση-απέλαση», για το πώς οι επαναπροωθήσεις έχουν γίνει το modus oreandí των ελληνικών αρχών και για το πώς έχει εξασφαλιστεί η σιωπή ή ακόμη και η παραπληροφόρηση των ΜΜΕ απέναντι στα όσα συμβαίνουν γύρω από το προσφυγικό ζήτημα. Τεράστιοι αριθμοί προσφύγων είτε έχουν χάσει τη ζωή τους στον Έβρο και στο Αιγαίο, είτε έχουν επανπροωθηθεί αντιμετωπίζοντας φυλακές και διώξεις, είτε έχουν βρεθεί επί μήνες εγκλωβισμένοι στα ελληνικά νησιά, χωρίς στοιχειωδώς επαρκείς συνθήκες διαβίωσης. Αυτά κατά καιρούς έχουν καταγραφεί από διεθνείς οργανισμούς για τα ανθρώπινα δικαιώματα, από αντιρατσιστικές συλλογικότητες, από την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες, αλλά ακόμη και από το δικαστήριο της ΕΕ που έχει τιμωρήσει το ελληνικό κράτος.

Πέρα όμως από τις μεμονωμέ-

νες προσπάθειες προσέγγισης της Ευρώπης, υπάρχουν και άλλες πιο συλλογικές. Μέσα στο Σεπτέμβριο έγινε τεράστιος ντόρος για «χιλιάδες Σύρους» που «κατευθυνόμενοι από την Τουρκία», επιχειρούν να προσεγγίσουν τα ελληνικά σύνορα στον Έβρο, στο πλαίσιο ενός υβριδικού πολέμου που επιχειρεί η τελευταία εναντίον της Ελλάδας. Πρόκειται για ένα εύκολο και βολικό σενάριο, το οποίο στο πλαίσιο ενός διαχεόμενου αντιτουρκισμού, εξυπηρετεί το αφήγημα Μητσοτάκη, συσπειρώνοντας τα εθνικά ακροατήρια και αποπροσανατολίζοντας συνολικά την κεντρική πολιτική συζήτηση. Η όλη κουβέντα υποχώρησε όσο γράφονται αυτές οι γραμμές, καθώς μέχρι στιγμής δεν έχει παρατηρηθεί κάποια μαζική κίνηση στον Έβρο.

Παρόλα αυτά, κορυφαία αστική ελληνική εφημερίδα επικοινωνήσε με τους επικεφαλής αυτού του «καραβανιού του φωτός» όπως το ονομάζουν οι ίδιοι. Σε αυτή την επικοινωνία, οι πρόσφυγες διαβεβαίωσαν ότι δεν υπάρχει καμία τουρκική εμπλοκή τονίζοντας ότι αναζητούν «μια αξιοπρεπή ζωή και ένα ασφαλές μέλλον» για εκείνους και τα παιδιά τους». Υποστήριξαν ότι η αφορμή για το κάλεσμα είναι οι απελάσεις Σύρων προσφύγων από την Τουρκία και το πρόγραμμα εθελοντικού επαναπατρισμού που σχεδιάζεται από τις τουρκικές αρχές. Πολλοί από εκείνους ανήκουν στην αντιπολίτευση κατά του Άσαντ και θεωρούν ότι επιστρέφοντάς τους στη Συρία η Τουρκία, θα βρεθούν στο έλεος του καθεστώτος. Συνεπώς το όποιο караβάνι, δεν θα είναι μια εισβολή στα ελληνικά σύνορα, αλλά μια προσπάθεια επίβιωσης απέναντι στην απειλή της φυλακής και του θανάτου.

Παντός είδους πολιτική υποκρισία

Ενώ συμβαίνουν όλα τα παραπάνω, ο Υπουργός Μετανάστευσης και Ασύλου, Νότης Μητράκης, ο οποίος μάλιστα πρόσφατα έκανε guest εμφάνιση σε ελληνικό σίριαλ της τηλεόρασης, παίζοντας ανεπιτυχώς τον... εαυτό του, έσπευσε κατά δήλωσή του να ενημερώσει για την επικείμενη μαζική είσοδο προσφύγων στην ελληνική επικράτεια, την Ευρωπαϊκή Ένωση και την αρμόδια επίτροπο Μετανάστευσης, την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ, τον Διεθνή Οργανισμό Μετανάστευσης, την αρμόδια επιτροπή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και πρωτίστως τη Frontex και την ελληνική αστυνομία. Στη συνέχεια υιοθέτησε πλήρως τη γραμμή της αξιοποίησης του αντιτουρκισμού γύρω από το προσφυγικό ζήτημα τονίζοντας ότι «υπάρχει μια προσπάθεια στην Τουρκία για την εργαλειοποίηση του μεταναστευτικού, ενώ την ίδια ώρα προσπαθούν να διώξουν μετανάστες λόγω των δικών τους οικονομικών προβλημάτων». Αντί η κυβέρνηση να εξασφαλίσει ασφαλείς διόδους για τους πρόσφυγες, να πιέσει ώστε να ανοίξουν τα σύνορα στην Ευρώπη, υιοθετεί σενάρια για υβριδικές απειλές, σχέδια αποσταθεροποίησης και εισβολές στα σύνορα.

Η αλήθεια είναι όμως ότι τα δείγματα της κυβέρνησης Μητσοτάκη είναι σαφή ως προς τις προσφυγικές της πολιτικές που εδράζονται στον ωμό ρατσισμό και την ξενοφοβία. Αυτός όμως που ήταν πραγματικά αποκαλυπτικός ήταν ο Αλέξης Τσίπρας κατά την τοποθέτησή του στη ΔΕΘ. Δεν ισχυριζόμαστε σε καμία περίπτωση ότι ο πυρήνας των πολιτικών του Τσίπρα διέφερε σημαντικά από αυτό που βιώνουμε σήμερα. Η συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας,

το ΝΑΤΟ στο Αιγαίο και η μετατροπή της Ελλάδας από χώρα τράνζιτ σε αποθήκη ψυχών, κατορθώματα της κυβέρνησής του ήταν. Όμως τουλάχιστον σε επίπεδο δημόσιου λόγου ο ΣΥΡΙΖΑ επεδίωκε να έχει ένα πιο ανθρωπιστικό προφίλ για πολλούς και διάφορους λόγους. Αυτό φαίνεται πως αλλάζει καθώς τα διαπιστευτήρια που πρέπει να δώσει για να επανέλθει στον πρωθυπουργικό θώκο είναι πολλά.

Τι είπε λοιπόν κατά λέξη ο Αλέξης Τσίπρας για τους πρόσφυγες στη ΔΕΘ; «Νομίζω, όμως, ότι η λύση θα είναι, όπως η Ευρώπη τους λέει «δεν περνάτε», να τους πούμε ότι δεν περνάτε στην Ευρώπη, πράγματι. Γιατί η Ευρώπη έχει κλείσει τα σύνορα. Αλλά, εάν έρθετε εδώ, θα ξέρετε ότι έχετε δύο επιλογές: Ή να γυρίσετε πίσω, ή να ενταχθείτε με τους όρους που το ελληνικό κράτος προβλέπει να ενταχθείτε. Που σημαίνει να μείνετε σε μια παραγωγική διαδικασία, που σημαίνει η ερειπωμένη ύπαιθρος να αποκτήσει εργάτες γης, που σημαίνει ότι δε θα κάθεται για να σας δίνουμε επιδόματα μέχρι να βρείτε τον τρόπο να φτάσετε στην Ευρώπη με διακινητές». Με λίγα λόγια και απλά, ή θα γίνετε βορά εκμετάλλευσης στην ελληνική ύπαιθρο, όπως οι εργάτες γης στη Μανωλάδα, ή να πάτε σπίτια σας. Μιλάμε για τον ορισμό του πολιτικού ξεπεσμού. Πριν δέκα χρόνια όταν ο γνωστός τροβαδούρος Διονύσης Σαββόπουλος είχε προτείνει το απίστευτο, να πάνε οι πρόσφυγες να ζήσουν ως εργάτες γης σε ερειπωμένα νησιά και βραχονησίδες, σύσσωμος ο τότε ΣΥΡΙΖΑ είχε αντιδράσει. Σήμερα αυτό είναι η επίσημη γραμμή του.

Ανάγκη απάντησης

Δεν ξέρουμε αν αυτό το «καραβάνι του φωτός» ξεκίνησε, προχωράει

Η ακροδεξιά, το νέο κοστούμι της και τα καθήκοντά μας

Στη σκιά της διεθνούς ανόδου της ακροδεξιάς, οι εγχώριοι εκπρόσωποί της προσαρμόζονται, ανασυγκροτούνται και επαναποθετούνται στο πολιτικό σκηνικό. Οι πάσης φύσεως εθνικιστές και ρατσιστές φορούν το σοβαρό προσωπίο της επίσημης αστικής πολιτικής και μέσα από τα ακριβά κοστούμια τους, ξεστομίζουν με ευπρέπεια ό,τι έλεγαν επί τόσα χρόνια οι νεοναζί της Χρυσής Αυγής.

Συσσωματώσεις της άκρας δεξιάς εμφανίζονται με ταχύτητα φωτός στο ελληνικό πολιτικό σκηνικό. Και αυτό είναι ένα δείγμα ότι μπορεί να τελειώσαμε με τη Χρυσή Αυγή, όμως με την ιδεολογία της και την πρακτική της έχουμε ανοιχτούς λογαριασμούς. Όσο βαθιάει η κρίση και η ριζοσπαστική Αριστερά, αδυνατεί να συνδεθεί και να εκφράσει την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, τόσο τα πιο σκληροπυρηνικά τμήματα της δεξιάς θα βρίσκουν διόδους προκειμένου να κανονικοποιούν στο δημόσιο λόγο το ρατσισμό, την ξενοφοβία, το σεξισμό και την υποταγή στη δύναμη του χρήματος. Ενδεικτικό παράδειγμα είναι η πρόσφατη συνεδρίαση στη δίκη της Χρυσής Αυγής όπου οι φασίστες έκαναν πολιτική πασαρέλα. Ο Κασιδιάρης κράταε τρικάκι του κόμματός του και χαμογελούσε στην κάμερα τη στιγμή που οι οπαδοί του τον χαιρετούσαν υψώνοντας το χέρι σε ορθή γωνία. Ο πατέρας του σημερινού Υπουργού Υγείας και δικηγόρος του Γιάννη Λαγού χαιρετούσε τους θαυμαστές του επίσης με τον ίδιο «αρχαιοελληνικό χαιρετισμό». Όλα αυτά μπροστά στα μάτια της Μάγδας Φύσσα και την απραγία της αστυνομίας.

Η Μελόνη, η Λεπέν και ο Όρμπαν έχουν άξιους θαυμαστές στην Ελλάδα. Και αυτό αποτυπώνεται στη νέα χαρτογράφηση της άκρας δεξιάς. Το πρωτοπαλικάρο των νεοναζί της Χρυσής Αυγής, Ηλίας Κασιδιάρης, τα έσπασε με τον φύρερ του γιατί υποστήριξε ότι η Χρυσή Αυγή θα έπρεπε να αλλάξει όνομα και να σοβαρέψει ακολουθώντας ένα τραμπικό πρότυπο άσκησης πολιτικής. Κάπως έτσι δημιουργήθηκαν οι «Ελληνες για την Πατρίδα», με τον Κασιδιάρη να φοράει κοστούμι. Ο Λαγός προκειμένου να αποστασιοποιηθεί από την εγκληματική οργάνωση ίδρυσε

την «Ε.ΛΑ.ΣΥΝ.», θέτοντας στους κόλπους της τον πατέρα Πλεύρη, σε μια προσπάθεια εξασφάλισης θεσμικής κάλυψης. Ο Βελόπουλος εκπροσωπεί το άλλοτε πατριωτικό-κις του ΛΑ.Ο.Σ. και ισορροπεί μεταξύ πουτινισμού και κλεισίματος του ματιού στα δεξιά της ΝΔ. Ο Τζήμερος με τον Κρανιδιώτη, αφού έδωξαν τον Μπογδάνο συνεχίζουν την «Εθνική Δημιουργία», ένα κράμα εθνικισμού και σκληρού νεοφιλελευθερισμού. Ο Μπογδάνος αφού διεγράφη ως... «κρατιστής» από την Εθνική Δημιουργία, ίδρυσε το κόμμα ΠΑΤΡΙ.Δ.Α. μαζί με την Αφροδίτη Λατινοπούλου, ένα κόμμα που μισεί τους μετανάστες, τους ομοφυλόφιλους, τους πάσης φύσεως «μη κανονικούς».

Όλο το παραπάνω παραληρηματικό εθνικιστικό τουρλουμπούκι δεν κατέβηκε από τον ουρανό. Είναι το απότοκο αφενός της κρίσης ενός συστήματος

που ψάχνει σκληρές εφεδρείες, αφετέρου το γέννημα ενός διεθνούς ρεύματος της άκρας δεξιάς, που ελλείπει αριστερής αντιπρότασης από τα κάτω, και χρεοκοπίας του αστισμού από τα πάνω, επιχειρεί να θεμελιώσει την παρουσία του θεσμικά και νόμιμα. Τους μετανάστες δε θα τους δέρνει το τάδε μέλος μιας ακροδεξιάς γκρούπας αλλά η αστυνομία και η Frontex. Τα μέλη της LGBTQI κοινότητας δε θα τα κυνηγάει μόνο ο ακροδεξιός εσμός αλλά η ίδια η κρατική

πολιτική στερώντας τους βασικά δικαιώματα. Τους εργατικούς αγώνες δε θα τους πνίγει μόνο η αστυνομία και η απεργασπασία αλλά ο ίδιος ο νόμος. Πρόκειται πραγματικά για ένα εφιαλτικό σενάριο.

Απέναντι σε αυτή την κατρακύλα η ριζοσπαστική Αριστερά πρέπει να απαντήσει. Πρέπει να βρει τις μίνιμουμ συμφωνίες που θα προσδώσουν το μάξιμουμ των δυνατοτήτων σε επίπεδο αντικαπιταλιστικής και αντιφασιστικής πολιτικής. Πρέπει να μην αφήσει το μεταλλαγμένο φίδι να ριζώσει σε γειτονιές, χώρους δουλειάς, σχολεία και σχολές. Δεν είναι εύκολο, αλλά είναι απόλυτα αναγκαίο. Μόνο έτσι στη βαθιά κρίση του αστισμού, στον πόλεμο και το ρατσισμό, θα απαντήσουμε μαζικά ενωτικά και ριζοσπαστικά, και όχι με το κεφάλι σκυμμένο και ηττημένο. Μόνο έτσι μπορούμε να τσακίσουμε το τέρας που γεννιέται.

Συγκέντρωση στο Εφετείο την Παρασκευή 7 Οκτώβρη, στις 9 π.μ. Καλούν Συνδικάτα, μαζικοί φορείς και οργανώσεις της Αριστεράς

και αν θα φτάσει ποτέ στην Ελλάδα. Ξέρουμε, όμως σίγουρα ότι χιλιάδες άνθρωποι αναζητούν την ελπίδα. Δεν τη ζητιανεύουν. Τη διεκδικούν. Και καλά κάνουν. Πριν λίγο καιρό όταν ένα αντίστοιχο караβάνι επιχειρούσε να περάσει τα σύνορα από το Μεξικό στις ΗΠΑ, η πλειοψηφία του κόσμου και των μέσων ήταν ενάντια στη σκληρή κυβέρνηση Τραμπ που έκλεινε την πόρτα σε φτωχούς και αβοήθητους ανθρώπους. Σήμερα που οι φτωχοί και οι αβοήθητοι έχουν φτάσει στην πόρτα μας, εμείς αρχίζουμε να αποκτούμε τη χωρίστρα του Τραμπ στο κεφάλι μας. Αλλά ως γνωστόν, όσο πιο μακριά γίνονται βαναυσότητες, τόσο πιο φιλόανθρωποι είμαστε. Όταν αυτές οι βαναυσότητες γίνονται στη χώρα μας, ζυγίζουμε το «εθνικό συμφέρον», γινόμαστε ρεαλιστές και καταλήγουμε με αίμα στα χέρια.

Το αντιρατσιστικό κίνημα και η Αριστερά, πρέπει να αντιδράσουν απέναντι σε αυτό το διαρκές έγκλημα. Η κατάσταση στη Μέση Ανατολή αναζωπυρώνεται. Νέα κύματα προσφύγων ενδεχομένως να γεννηθούν. Η κατάσταση στο Ιράν είναι ενδεικτική. Το προσφυγικό ζήτημα δεν είναι ένα πρόβλημα που λύνεται με κλειστά σύνορα, αλλά ένα διαχρονικό φαινόμενο που αντιμετωπίζεται με εξασφάλιση διόδων. Στην παγκόσμια ιστορία ποτέ οι άνθρωποι δε σταμάτησαν να μετακινούνται. Ειδικά όταν βρίσκονταν μπροστά στο θάνατο ή τη φυλακή. Είναι χρέος της Αριστεράς να επαναφέρει με τους δικούς της όρους το ζήτημα στη δημόσια συζήτηση. Είναι καθήκον του κινήματος αλληλεγγύης να γκρεμίσει τα τείχη που σηκώνουν οι θεσμικοί και εξωθεσμικοί εθνικισμοί. Μόνο έτσι μπορούμε να ελπίζουμε σε έναν κόσμο που αντί για θάνατο θα προσφέρει ζωή.

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

Μπαλάκι μεταξύ Μάλτας και Ελλάδας έγινε η επιβίωση 63 προσφύγων από τον Λίβανο. Οι πρόσφυγες ξεκίνησαν από τον Λίβανο με προορισμό την Μάλτα, καθώς βρίσκονταν όμως μεσοπέλαγα, πιο κοντά στην Κρήτη από οπουδήποτε αλλού, τους τελείωσαν οι προμήθειες και βρέθηκαν στα όρια της αστίας και της αφυδάτωσης. Ζήτησαν βοήθεια όσο βρίσκονταν στην θαλάσσια περιοχή της Μάλτας, αλλά οι Αρχές τις χώρας όχι μόνο αρνήθηκαν κάθε βοήθεια αλλά απαγόρεψαν και στα εμπορικά πλοία να τους διασώσουν. Την επόμενη μέρα, παρασύρθηκαν από το κύμα και εισήλθαν στην θαλάσσια περιοχή της Κρήτης, αλλά και το ελληνικό κράτος τους άφησε αβοήθητους για πάνω από ένα 24ωρο και παρένβη μόνο το φορτηγό πλοίο «BCC Pearl», μετά από κάλεσμα του οποίου έφυγε ελικόπτερο από την Κρήτη. Το αποτέλεσμα ήταν να πεθάνει ένα τετράχρονο παιδί, να τραυματιστεί βαριά ένας άνθρωπος, που τώρα νοσηλεύεται σε ΜΕΘ στην Κρήτη και μία 8 μηνών έγκυος να αποβάλλει. Για ακόμα μία φορά η αναληψία του ελληνικού

Στις 21 Οκτωβρίου, στο πλημμελειοδικείο Βόλου θα εκδικαστεί η υπόθεση του βασανισμού του Βασίλη Μάγγου από αστυνομικούς μετά από την συγκέντρωση ενάντια στην καύση σκουπιδιών τον Ιούνιο του 2020. Αφού τον χτύπησαν και τον βασάνισαν προκαλώντας του βαρύτατες κακώσεις, τον εγκατέλειψαν στην άσφαλο κοντά στο ΑΤ Βόλου, όπου εντοπίστηκε τυχαία. Ο Βασίλης Μάγγος απεβίωσε ένα μήνα μετά τον απάνθρωπο βασανισμό του από υπερβολική δόση. Σύμφωνα με την οικογένεια του έκανε χρήση προκειμένου να αντιμετωπίσει το ψυχικό τραύμα του βασανισμού του. Οι κατηγορούμενοι αστυνομικοί δικάζονται για επικίνδυνη σωματική βλάβη, παρά την προσπάθεια της οικογένειας Μάγγου και του Συνηγόρου του Πολίτη να παραπεμφθούν για βασανισμό και βαριά σκοπούμενη σωματική βλάβη. Η δίκη αυτή πραγματοποιείται εν μέσω μιας συνεχούς προσπάθειας συγκάλυψης και μετατροπής του θύματος σε θύτη. Η πιθανότητα αθώωσης των βασανιστών του Βασίλη Μάγγου είναι δυστυχώς μεγάλη, αναδεικνύοντας για ακόμα μια φορά πως το κράτος και η δικαιοσύνη επιτρέπει στην αστυνομία να ξυλοκοπά και να βασανίζει ελεύθερα όποιον βρίσκεται στο διάβα της. Η καταδίκη τους, ακόμα και με αυτή την λειψή κατηγορία, πέρα από δικαίωση στην μνήμη του Μάγγου θα αποτελέσει και νίκη του κινήματος ενάντια στην αστυνομική βία και αυθαιρεσία.

Μια θετική εξέλιξη που άργησε πολύ για την αντιμετώπιση του HIV στην Ελλάδα: εγκρίθηκε η συνταγογράφηση και η κάλυψη του κόστους του PrEP, της προφυλακτικής αγωγής η οποία εμποδίζει την μετάδοση του ιού. Το φάρμακο αυτό απευθύνεται σε όσους/ες είναι πιο εκτεθειμένοι στον ιό: οι άνδρες που κάνουν σεξ με άνδρες, οι σεξεργά(ρι)ες, οι χρήστες ενδοφλέβιων ναρκωτικών. Για δεκαετίες οι ομάδες αυτές ερχόντουσαν αντιμετώπιες με το στίγμα, ενώ η κατάρρευση του δημοσίου συστήματος υγείας οδηγούσε πολλούς/ες από αυτούς/ες να ζουν χωρίς την αναγκαία περίθαλψη. Δεδομένου ότι πρόκειται για ευάλωτες ομάδες κοινω-

κράτους κοστίζει ζωές. Χρησιμοποιώντας γραφειοκρατικά παιχνίδια, επί μέρες αρνούταν να λάβει δράση καθώς το πλοίο βρισκόταν σε δικαιοδοσία της Μάλτας, αν και γεωγραφικά ήταν πιο κοντά στην Κρήτη. Αλλά ακόμα και όταν έφτασε στην ελληνική δικαιοδοσία χρειάστηκε η κατάρρευση του 4χρονου για να στείλουν διασωστικό ελικόπτερο. Η αντιμεταναστευτική πολιτική στοιχίζει καθημερινά ανθρώπινες ζωές.

Οριστικά στο αρχείο μπήκε η υπόθεση του βιασμού της Γεωργίας Μπίκα, μετά την προσφυγή της ίδιας στον Άρειο Πάγο. Στην υπόθεση της Γεωργίας υπήρξαν ήδη από νωρίς σημάδια συγκάλυψης: οι αστυνομικοί καθυστέρησαν επί μέρες να την παραπέμψουν σε ιατροδικαστή, ενώ την έστειλαν μόνη της ανήμερα Πρωτοχρονιάς να βρει ανοικτό φαρμακείο ώστε να προμηθευτεί ουροσυλλέκτη για να πραγματοποιηθούν οι απαραίτητες τοξικολογικές εξετάσεις. Με αυτόν τον τρόπο χάθηκαν πολύτιμα στοιχεία και μέσω των συνεχών καθυστερήσεων δόθηκε η δυνατότητα στους θύτες να ξεφορτωθούν στοιχεία (κινητό τηλέφωνο κ.ά). Η υπόθεση της Γεωργίας αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα της ταξικότητας και της μεροληψίας της δικαιοσύνης. Τα θύματα μετά τον βιασμό τους έρχονται αντιμέτωπα με έναν γραφειοκρατικό γολγοθά και χωρίς ενημέρωση για τα βήματα που πρέπει να ακολουθήσουν. Χιλιάδες γυναίκες σαν την Γεωργία αναγκάστηκαν να μείνουν επί μέρες άπλυτες μετά τον βιασμό τους μέχρι να τις δει ιατροδικαστής, αναγκάστηκαν να αφηγηθούν ξανά και ξανά την τραυματική τους εμπειρία χωρίς καμία ψυχολογική στήριξη και έγιναν έρμαιο σε δικαστές που τις ρωτάνε τι φόραγαν και γιατί βγήκαν. Ανέναντι σε αυτό, το φεμινιστικό κίνημα διεκδικεί μονάδες υποστήριξης των θυμάτων και δηλώνει πως πάντα θα βρίσκεται δίπλα σε όσες βρίσκουν το θάρρος να καταγγείλουν την κακοποίησή τους.

νικά και οικονομικά είναι σημαντικό αυτό το μέτρο να εφαρμοστεί στα δημόσια νοσοκομεία και να περιλάβει και ανασφάλιστους. Παρότι πολύ θετικό, από μόνο του δεν αρκεί για την προστασία και την στήριξη των οροθετικών. Το κράτος οφείλει να προσφέρει δωρεάν αγωγές και εξετάσεις για τον HIV και κυρίως να ενισχύσει την κοινωνική πολιτική στήριξης των οροθετικών.

ΔΕΝ ΕΜΠΙΘΕΣ ΝΑ ΑΚΟΥΣΑΞ

* στίχος των
Rationalistas

Εμπνεύτρια: Κατερίνα Καλιθήρη

Για ένα συνεχές διεκδίκησης στις 9 και 25 Νοέμβρη

Της Χρύσας Τσικαλουδάκη

Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, τα μέσα ενημέρωσης κατακλύζονται από την είδηση του διπλού φονικού στην Καβάλα με θύματα μία νεαρή γυναίκα και το ενός έτους βρέφος της και θύτη το σύντροφο και πατέρα τους. Πρόκειται για τη δέκατη πέμπτη γυναικοκτονία από την αρχή του έτους, με δράστη για ακόμη μία φορά (πρώην ή νυν) σύντροφο/σύζυγο, ο οποίος, όταν συνειδητοποιεί την προσπάθεια της συντρόφου του να απεγκλωβιστεί από την ομηρία του, ασκεί δολοφονική βία.

Το έγκλημα της Καβάλας έρχεται να προστεθεί στο συνεχές των γυναικοκτονιών του τελευταίου έτους, που κλιμακώθηκε στη διάρκεια του καλοκαιριού (τον Αύγουστο σημειώθηκαν τρεις γυναικοκτονίες μέσα σε τρεις ημέρες), με το μοτίβο να είναι τρομακτικά επαναλαμβανόμενο. Στην πλειονότητά τους τα θύματα ήταν γυναίκες που τα έκαναν όλα «σωστά»: βρήκαν τη δύναμη να «σπάσουν τη σιωπή», αλλά, όταν κατέφυγαν στις αρχές, όχι μόνο δεν τους παραστέθηκε στήριξη και προστασία, αλλά αντιθέτως αποθαρρύνθηκαν από το να προβούν σε επίσημη καταγγελία. Αποκαλυπτική της εγκληματικής αδιαφορίας του κρατικού μηχανισμού είναι η περίπτωση της Ζακύνθου, της δεύτερης γυναικοκτονίας του Αυγούστου: η γυναίκα είχε απευθυνθεί στην αστυνομία πολλαπλά, και μάλιστα τελευταία φορά λίγες μόλις ώρες πριν δολοφονηθεί, χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Κι ενώ ολοένα μακραίνει ο κατάλογος των δολοφονημένων γυναικών, ο Κυριάκος Μητσοτάκης, από το βήμα της ΔΕΘ, διαμήνυσε ότι δεν υπάρχει ανάγκη νομικής αναγνώρισης του όρου «γυναικοκτονία», υπερασπιζόμενος την επάρκεια του ισχύοντος νομικού πλαισίου, όσο και του δικτύου των δομών στήριξης των επιζώνων (!).

Την ίδια στιγμή, μπαίνουμε σε ένα χειμώνα κατά τον οποίο θα δοκιμαστεί η επιβίωση της εργατικής τάξης και ειδικότερα των γυναικών, ως πολλαπλά καταπιεζόμενων. Η φτώχεια, η ακρίβεια, το τσάκισμα μισθών και συντάξεων, η ανεργία, η διάλυση των κοινωνικών υπηρεσιών φροντίδας και στήριξης συνθέτουν το έδαφος στο οποίο ανθεί η οικο-

Ο αγώνας για την υπεράσπιση των ζώων μας ενάντια στην έμφυλη βία συνυφαίνεται όσο ποτέ με τον αγώνα για ζωή με αξιοπρέπεια: αυξήσεις στους μισθούς, δραστικά μέτρα για την αντιμετώπιση της ακρίβειας, χρήματα για τις κοινωνικές ανάγκες και πολιτικές φροντίδας αντί για εξοπλισμούς, ανθρώπινες συνθήκες εργασίας, δικαίωμα στον ελεύθερο χρόνο.

νομική εξάρτηση και ο εγκλωβισμός σε κακοποιητικά περιβάλλοντα. Σε αυτή τη συνθήκη, ο αγώνας για την υπεράσπιση των ζώων μας ενάντια στην έμφυλη βία συνυφαίνεται όσο ποτέ με τον αγώνα για ζωή με αξιοπρέπεια: αυξήσεις στους μισθούς, δραστικά μέτρα για την αντιμετώπιση της ακρίβειας, χρήματα για τις κοινωνικές ανάγκες και πολιτικές φροντίδας αντί για εξοπλισμούς, ανθρώπινες συνθήκες εργασίας, δικαίωμα στον ελεύθερο χρόνο.

Είναι ανάγκη η διάχυτη οργή για το ζόφο των γυναικοκτονιών, της ανισότητας και της φτώχειας να εκφραστεί ως αγωνιστική διεκδίκηση στο δρόμο. Φέτος έχουμε μπροστά μας μία μεγάλη ευκαιρία να συνδέσουμε τις φεμινιστικές διεκδικήσεις με τον αγώνα ενάντια στην κυβερνητική πολιτική. Η ευκαιρία αυτή εκφράζεται μέσα από δύο κομβικές ημερομηνίες: την γενική απεργία της 9ης Νοέμβρη και την 25η Νοέμβρη, Παγκόσμια Ημέρα για την εξάλειψη της έμφυλης βίας.

Η εμπειρία των προηγούμενων χρόνων έχει αναδείξει την 25η Νοέμβρη σε ημέρα αυξημένης ορατότητας και δυναμικής κινητοποίησης για το παγκόσμιο φεμινιστικό κίνημα. Είναι η μέρα που διεκδικούμε

ορατότητα, εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στα θύματα της βίας και διαδηλώνουμε ενάντια στις πολιτικές του θεσμικού σεξισμού που αντιμετωπίζουν τις ζωές μας ως αναλώσιμες.

Καμπάνια της Συνέλευσης 8 Μάρτη

Ως Συνέλευση 8 Μάρτη οργανώνουμε τη δράση μας για τη φετινή 25η Νοέμβρη μέσα από θεματικά υλικά, εξωστρεφείς παρεμβάσεις και ακτιβισμούς με κεντρικό αίτημα τη δημιουργία δημόσιων, δωρεάν και προσβάσιμων δομών στήριξης για τις επιζώσες έμφυλης βίας. Στην εγκληματική αδιαφορία της αστυνομίας για τις καταγγέλλουσες, απαντάμε διεκδικώντας να δημιουργηθεί ειδική υπηρεσία με 24ωρη τηλεφωνική γραμμή υποστήριξης και κέντρα σε κάθε γειτονιά για την υποδοχή των επιζώνων και την έναρξη της διαδικασίας καταγγελίας, σε διασύνδεση με Εισαγγελίες ενδοοικογενειακής βίας και ξενώνες φιλοξενίας. Ζητάμε άμεση παροχή ψυχολογικής στήριξης από ειδικούς και δωρεάν νομικής βοήθειας/συμβουλευτικής σε χαμηλόμισθες, άνεργες, μετανάστριες, άστεγες, κ.ά. Διεκδικούμε οικονομική στήριξη των κακοποιημένων

γυναικών από το κράτος με όποιο τρόπο ανταποκρίνεται καλύτερα στις ανάγκες τους: πλήρες επίδομα στέγης σε όσες δε θέλουν να εγκατασταθούν σε ξενώνα, μισθό στις άνεργες, άδειες μετ' αποδοχών στις εργαζόμενες και διασφάλιση των θέσεων εργασίας τους. Απαιτούμε την ένταξη της σεξουαλικής αγωγής στα σχολικά προγράμματα και το διορισμό ψυχολόγων και κοινωνικών λειτουργών σε σχολεία, σχολές και μαζικούς χώρους εργασίας. Δεν υποχωρούμε από το αίτημα νομικής αναγνώρισης του όρου «γυναικοκτονία» για να τερματιστεί η ατιμωρησία των δραστών και να πάψει το κράτος να περιβάλλει με την ανοχή του την πιο ακραία μορφή της σεξιστικής βίας.

Πρώτος σταθμός, λοιπόν, προς τον οποίο κατευθύνεται η πολύμορφη αυτή καμπάνια είναι η γενική απεργία της 9ης Νοέμβρη. Την ημέρα της γενικής απεργίας θέλουμε να βρεθούμε στο δρόμο με τα πανό, τις πικέτες μας, τη ζωντανία των συνθημάτων μας, με τις ακτιβιστικές δράσεις μας και να δώσουμε ορατότητα στη γυναικεία διάσταση των αιτημάτων της απεργίας. Ενώνοντας τις φωνές μας με αυτές του κόσμου της δουλειάς, των σωματείων, των οργανώσεων της αριστεράς θέλουμε να δοθεί μία πρώτη δυναμική απάντηση στην κυβερνητική υποκρισία, την πολιτική της φτώχειας και του θεσμικού σεξισμού και να ανοίξουμε το δρόμο για μία μαζική φεμινιστική απάντηση στις 25 Νοέμβρη.

Στις 9 και τις 25 Νοέμβρη, θέλουμε οι δυνάμεις του κινήματος – φεμινιστικές συλλογικότητες, σωματεία, πολιτικές οργανώσεις, δημοτικά σχήματα, φοιτητικοί σύλλογοι, κ.λ.π.- να βρεθούν μαζί στο δρόμο ενάντια στο σύστημα του κέρδους που γεννάει φτώχεια, βία, σεξισμό.

Ιράν 1979-1981

Επανάσταση και αντε

Του Παναγιώτη Λίλλη

Το καθεστώς του Σάχη στηριζόταν οικονομικά στα έσοδα από το πετρέλαιο, που όλο και μεγάλωναν τις δεκαετίες του '60 και του '70. Ταυτόχρονα το βασικό κέντρο συσώρευσης του κεφαλαίου ήταν το ίδιο το κράτος (το 60% των επενδύσεων) και όχι το ξένο κεφάλαιο, όπως εκτιμούσε η Αριστερά της εποχής... Όμως το καθεστώς, παρά τους τεράστιους πόρους που διέθετε, ήταν ευάλωτο. Η διαφθορά, η αυλική σπατάλη, οι στρατιωτικοί εξοπλισμοί κλπ απορροφούσαν το μεγαλύτερο κομμάτι αυτών των προσόδων. Ταυτόχρονα ήταν ένα καθεστώς απόλυτα αυταρχικό που στηριζόταν μόνο στην αποτελεσματικότητα της πολιτικής αστυνομίας, της SAVAK.

Την εποχή εκείνη σάρωναν τον κόσμο τα αντιιμπεριαλιστικά κινήματα (πόλεμος του Βιετνάμ, πόλεμος της Αλγερίας κλπ). Σε αυτές τις συνθήκες αποφάσισε ο Σάχης και η αυλή του να πραγματοποιήσουν μια μεγάλη μεταρρυθμιστική προσπάθεια για να αποκτήσει το καθεστώς μια σταθερή κοινωνική και πολιτική βάση. Το σχέδιο αυτό ονομάστηκε «Λευκή Επανάσταση».

Οι κύριοι μοχλοί της «Λευκής Επανάστασης» ήταν ένα πρόγραμμα μεγάλων βιομηχανικών επενδύσεων, επέκταση μιας μορφωμένης κρατικής γραφειοκρατίας και προώθηση του καπιταλισμού στη γεωργία. Το άμεσο αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής ήταν μια εκρηκτική οικονομική και μορφωτική ανάπτυξη της χώρας.

Αλλά αυτά τα μέτρα προκάλεσαν ταυτόχρονα μεγάλες ταξικές ανακατατάξεις στην ύπαιθρο και στις πόλεις και απέτυχαν να σταθεροποιήσουν κοινωνικά τη μοναρχία. Αντίθετα αποδείχτηκαν μοιραία. Εκατομμύρια φτωχοί και ακτήμονες αγρότες μετανάστευσαν στις πόλεις ψάχνοντας ένα καλύτερο μέλλον, αλλά οι προσδοκίες τους συντρίφτηκαν από την αθλιότητα της ζωής στις παραγκουπόλεις των μεγάλων αστικών κέντρων. Από τον πλούτο που αυξανόταν με πολύ γρήγορους ρυθμούς, ένα πολύ μικρό μέρος κατέληγε προς όφελος του λαού.

Επίσης η εκβιομηχάνιση έφερε μαζί της και την ανάδυση μιας νέας εργατικής τάξης με κέντρο τη βιομηχανία πετρελαίου και τις μεγάλες κρατικές επιχειρήσεις που συγκεντρωνόταν στις μεγάλες πόλεις (Τεχεράνη, Ισφαχάν, Ταμπρίζ κ.ά.). Και ενώ συγκεντρώνονταν μεγάλες μάζες εργατών σε μα-

ζικούς χώρους δουλειάς, ανάμεσα στους εργάτες και τη διεύθυνση δεν μεσολαβούσε κάποια συνδικαλιστική δομή έστω και γραφειοκρατική, αλλά το «συνδικαλιστικό» της SAVAK, με το ξεχωριστό γραφείο ανακρίσεων...

Η νέα ιρανική εργατική τάξη και οι απόκληροι των πόλεων δεν ήταν οι μόνες ομάδες που πνιγόταν μέσα στο πλαίσιο της «Λευκής Επανάστασης». Οι εθνικές μειονότητες που αποτελούσαν τουλάχιστον το 1/3 του πληθυσμού της χώρας βίωναν σε καθημερινή βάση την καταπίεση του περσικού εθνικισμού. Οι φοιτητές και η διανοήση γενικότερα ήταν μια άλλη μεγάλη δεξαμενή δυσαρέσκειας ενάντια στο καθεστώς. Τέλος, ήταν και οι έμποροι, οι άνθρωποι του παζαριού, που συγκροτούνταν γύρω από τα τζαμιά και αντιστεκόταν με κάθε τρόπο στην πίεση εκσυγχρονισμού της μεγάλης αστικής τάξης.

Η πολιτική έκφραση αυτών των κοινωνικών ομάδων βρήκε το πρόσωπο της στους φιλελεύθερους εθνικιστές, την Αριστερά και το σιιτικό Ισλάμ.

Ο κόσμος του παζαριού εκπροσωπούταν από τον κλήρο. Η γραμμή που κυριαρχούσε ήταν του Χομείνι, που κατόρθωνε να δένει στο άρμα των πλουσίων και των φανατικών των ηθικών νόμων, το Ισλάμ των φτωχών. Κρατούσε μια σκληρή αντι-Σαχική στάση και στις μαζικές εκδηλώσεις των ισλαμιστών στους δρόμους, υπήρχαν πάντα η άγρια σύγκρουση με την SAVAK και ο εμπρησμός κινηματογράφων που έπαιζαν πορνό, μαγαζιών που πουλούσαν αλκοολ και τραπεζών.

Το Εθνικό Μέτωπο είχε μεγάλη επιρροή στη διανοήση (γιατροί, μηχανικοί κλπ) και στο μεγάλο ιδιωτικό κεφάλαιο. Του έλειπε όμως εντελώς η μεγάλη λαϊκή βάση.

Το Τουντέχ ήταν το ιστορικό εργατικό κόμμα της Αριστεράς. Ακολουθούσε πιστά τη γραμμή της ΕΣΣΔ σε όλα τα ζητήματα και είχε διαμορφωθεί ως κόμμα που έψαχνε να βρει τις συμμαχίες του σε κομμάτια της αστικής τάξης.

Η άνευρη και αναποτελεσματική αντιπολίτευση του Εθνικού Μετώπου και του Τουντέχ οδήγησαν σε αριστερές διασπάσεις στις Νεολαίες και των δύο κομμάτων. Έτσι προέκυψαν οι Μουτζαχεντίν και οι Φενταγίν, που υιοθέτησαν την αντάρτικη τακτική σαν κύρια μορφή δράσης ενάντια στο καθεστώς.

Η επανάσταση που γκρέμισε τον Σάχη

Μέχρι το φθινόπωρο του 1978, στο κίνημα ενάντια στον Σάχη κυριαρχούσε το ισλαμικό ρεύμα. Τα συνθήματα, οι

στόχοι των επιθέσεων, οι μορφές πάλης, ακόμη και οι χώροι ήταν δικές του επιλογές. Όπως δικό του ήταν και οι νεκροί.

Από τον Οκτώβρη και μετά, το εργατικό κίνημα έκανε την εμφάνισή του στους δρόμους, με τα πολιτικά αιτήματα να διαδέχονται τα οικονομικά και τις απεργιακές επιτροπές να οργανώνουν τις διαδηλώσεις και τις συγκρούσεις. Αυτό που το έκανε να ξεχωρίζει όμως ήταν η τακτική των κυλιόμενων απεργιών που θα καταλήξουν στη γενική πολιτική απεργία. Αυτό ήταν το νέο δεδομένο στην αντιπαράθεση με το καθεστώς που δεν θα αντέχε την εργατική πίεση και θα άρχιζε η αποσύνθεσή του.

Αντιγράφουμε από την Maryam Roya στο «Long live revolution!...»:

«...Μέσα σε λίγες μέρες, κάθε τόσο, ένα καινούριο τμήμα του εργατικού δυναμικού κατέβαινε σε απεργία ή ενωνόταν με τις διαδηλώσεις και τις διαμαρτυρίες στους δρόμους. Κάθε νύχτα και για μία ώρα, οι εργαζόμενοι στις τηλεπικοινωνίες διέκοπαν την προπαγάνδα του καθεστώτος στο ραδιόφωνο και την τηλεόραση. Οι εργαζόμενοι στους σιδηροδρόμους αρνούνταν στους αξιωματικούς της αστυνομίας και του στρατού να ταξιδέψουν με τρένο. Οι εργάτες στην ατομική ενέργεια απεργούσαν δηλώνοντας ότι η βιομηχανία τους είχε επιβληθεί στο Ιράν από τις μεγάλες δυνάμεις για τις ανάγκες ενός πυρηνικού πολέμου και όχι για ειρηνική χρήση. Το συγκρότημα χάλυβα που είχε χτιστεί από τους Ρώσους έκλεισε τελείως. Σχεδόν όλες οι βιομηχανικές εγκαταστάσεις είχαν κλείσει, εκτός από το γκάζι, τα τηλέφωνα και τον ηλεκτρισμό, όπου οι εργάτες συνέχισαν να δουλεύουν για να εξυπηρετήσουν το κοινό, αλλά διευκρίνιζαν ότι υποστήριζαν τις απεργίες και τις διαδηλώσεις

της ανατροπής του καθεστώτος. Οι λιμενεργάτες και οι ναυτικοί ξεφόρτωναν μόνο τρόφιμα, φάρμακα και χαρτί, το οποίο ήταν απαραίτητο για την πολιτική δραστηριότητα. Ολόκληρη η εργατική τάξη συμμετείχε τώρα στο κίνημα της εξέγερσης ενωμένη κάτω από το αίτημα για την εκθρόνιση του Σάχη και ολόκληρου του καθεστώτος του και οι εργάτες άρχισαν να διατυπώνουν τις δικές τους ανησυχίες για το μέλλον: οι εργάτες πετρελαίου έστειλαν ανοιχτά γράμμα στον Χομείνι, εκφράζοντας την συμπαράστασή τους και ζητώντας όμως συμμετοχή των εργατών στην μελλοντική κυβέρνηση. Οι εργάτες στη βιομηχανία ηλεκτρισμού και στην ηλεκτρονική βιομηχανία απαιτούσαν νέους εργατικούς νόμους που αφορούσαν στον εργατικό έλεγχο στη βιομηχανία. Οι επιτροπές των εργατών πετρελαίου έστειλαν μηνύματα συμπαράστασης στους τεχνικούς και τους πιλότους της στρατιωτικής αεροπορίας, οι οποίοι τώρα πολεμούσαν εναντίον του στρατού του Σάχη.

Πολλοί από τους κυριότερους εργοστασιάρχες και διευθυντές πανικοβλήθηκαν και εγκατέλειψαν τη χώρα. Αυτή η ξαφνική αποχώρηση των αφεντικών δημιούργησε μεταξύ των εργατών μία ισχυρή αίσθηση υπευθυνότητας και μία αίσθηση αποφασιστικότητας να πάρουν τα εργοστάσιά τους. Εκλεγμένες απεργιακές επιτροπές πήραν στα χέρια τους διευθυντικά καθήκοντα, αποφασίζοντας για τα όρια της παραγωγής, τις ώρες εργασίας, τις ώρες απεργίας, αλλά και ακόμα παραπέρα.

Η οργανωμένη παρέμβαση της εργατικής τάξης –η οποία ενοποίησε όλους τους άλλους καταπιεσμένους και εκμεταλλεζόμενους εργαζόμενους της ιρανικής κοινωνίας– άλλαξε τις πολιτικές ισορροπίες. Έτσι αυτό το τεράστιο λαϊκό κίνημα ανέτρεψε ένα από

Πανάσταση

τα πιο καταπιεστικά καθεστώτα των τελευταίων χρόνων».

Ο Σάχης έφυγε από το Ιραν στις 15 Γενάρη του 1979... Ο Χομεϊνί έφτασε στο Ιραν στις 1 Φλεβάρη... Στις 4 Φλεβάρη διορίζει προσωρινή κυβέρνηση... Όμως στις 11 Φλεβάρη η ριζοσπαστική Αριστερά αποκρούει στρατιωτικό πραξικόπημα από το επίλεκτο ένοπλο σώμα των «Αθανάτων» με μαζικό εξοπλισμό του λαού! Ήταν η κορυφαία στιγμή του επαναστατικού κινήματος.

Ένα ξεκάθαρο δίλημμα

Μετά το αποτυχημένο πραξικόπημα, η κίνηση των μαζών συνέχισε επεκτεινόταν. Παντού, σε όλους τους χώρους και σε όλες τις περιοχές, σχηματίζονται επιτροπές από τα κάτω. Οι λέξεις komiteh (επιτροπή) και shoras (συμβούλια) είναι στην καθημερινή γλώσσα των ανθρώπων. Η επαναστατική κατάσταση είχε φτάσει σε οριακό σημείο.

Όμως την ίδια ώρα η προσωρινή κυβέρνηση, που είχε διορίσει ο Χομεϊνί, εργαζόταν πυρετωδώς για να ξανασταθεροποιήσει την κρατική μηχανή. Η μεγάλη πλειοψηφία των αξιωματικών και όλη σχεδόν η κρατική γραφειοκρατία είχαν παραμείνει στη θέση τους. Η SAVAK είχε εκκαθαριστεί στο ηγετικό επίπεδο, αλλά οι υπόγειοι μηχανισμοί της έμειναν άθικτοι. Από την άποψη των ταξικών δυνάμεων, η προσωρινή κυβέρνηση ήταν η συνισταμένη των διαφόρων τάσεων της άρχουσας τάξης. Το μεγάλο ιδιωτικό κεφάλαιο, οι έμποροι του παζαριού και κυρίως ο κρατικός-καπιταλιστικός τομέας της οικονομίας. Η μόνη διαφορά ήταν ότι την κορώνα του Σάχης την είχε αντικαταστήσει το σαρίκι του Αγιατολλάχ. Οι ξένοι ειδικοί, οι αυλικοί κλπ, που είχαν διαφύγει στη Δύση, πολύ γρήγορα αντικαταστάθηκαν από την ιρανική διανοήση (τεχνική, πολιτική και θεολογική), με τον κλήρο να έχει τον πρώτο

λόγο. Στο επίπεδο των πολιτικών δυνάμεων, η προσωρινή κυβέρνηση ήταν η συμμαχία του φιλελεύθερου εθνικισμού και του ισλαμισμού, αλλά το κύρος του Χομεϊνί δεν έβαζε σε αμφισβήτηση ποια τάση ηγούνταν.

Ο εξοπλισμός των μαζών με εκατοντάδες χιλιάδες όπλα και η δυναμική του κινήματος από τα κάτω έβαζε ξεκάθαρα το δίλημμα: Θα συνεχίσει η αντισαχική επανάσταση το δρόμο της και θα περάσει στο κατώφλι της σοσιαλιστικής επανάστασης ή θα σταματήσει στη μέση; Με τους όρους των επιτροπών και των συμβουλίων, αυτό σήμαινε συγκέντρωση όλων των λαϊκών οργάνων σε ένα κεντρικό που θα υλοποιούσε τα αιτήματα των μαζών και θα λειτουργούσε σαν εναλλακτική εξουσία στη προσωρινή κυβέρνηση. Αυτό το δίλημμα, που ήταν το πραγματικό, θα λυνόταν όμως μέσα από την πάλη των ζωντανών δυνάμεων της Αριστεράς και της προσωρινής κυβέρνησης...

Η πρώτη μάχη ήταν αυτή για την υποχρέωση των γυναικών να φορούν βέλο. Στις 8 του Μάρτη, δεκάδες χιλιάδες γυναίκες κατέβηκαν στους δρόμους καταγγέλοντας την ισλαμική αντίδραση αλλά δέχτηκαν επίθεση από συμμορίες φανατικών. Στα μέσα του Μάρτη συγκροτήθηκε η πραιτοριανή οργάνωση των «Φρουρών της επανάστασης» με σκοπό τη συντριβή του άθεου κομμουνισμού... Τον Απρίλη και το Μάη ξεκίνησε το πρώτο κύμα καταστολής των εθνικών μειονοτήτων. Τον Ιούλιο κατέλαβαν και έκλεισαν τα γραφεία της φιλελεύθερης εφημερίδας «Αγιατεγκάν». Την ίδια περίοδο οργανώθηκαν συστηματικές επιθέσεις στα γραφεία των αριστερών οργανώσεων. Ήταν μια αλυσίδα μαχών και ηττών που έφερε την Αριστερά σε συνεχή υποχώρηση.

Μόνο η Πρωτομαγιά αποτέλεσε

αντίβαρο στην επίθεση της αντίδρασης. Όπως και η επίμονη αντίσταση των shoras στο σχέδιο της διάλυσής τους. Αλλά η προοπτική της εξουσίας των εργατικών συμβουλίων είχε χαθεί πια από τον ορίζοντα. Το επαναστατικό ρεύμα είχε υποχωρήσει.

Στις 4 του Νοέμβρη μια ομάδα ισλαμιστών φοιτητών έκανε κατάληψη στην αμερικάνικη πρεσβεία και αιχμαλώτισε το προσωπικό της σαν όμηρους. Η κατάληψη τράβηξε τη προσοχή των μαζών από τον αντιδραστικό χαρακτήρα της κυβέρνησης και την αναβάπτισε σε αντιιμπεριαλιστική δύναμη. Αυτό το αποτέλεσμα στηρίχτηκε όμως από την τεράστια αδυναμία της Αριστεράς να κατανοήσει τη διαφορά του αντιιμπεριαλισμού που έχει αντικαπιταλιστικό και διεθνιστικό χαρακτήρα από τον εθνικιστικό αντιιμπεριαλισμό. Έτσι η Αριστερά αυτοκατέλυσε την αυτονομία της και αποσύρθηκε από τα αντικυβερνητικά μέτωπα πάλης (δημοκρατικά δικαιώματα μειονοτήτων και γυναικών, αιτήματα ενάντια στη φτώχεια και για έλεγχο της παραγωγής). Οι ισλαμιστές αρπάξαν την ευκαιρία και εμφανίστηκαν σαν ενωτική ηγεμονική δύναμη σέρνοντας από πίσω τους την συγχυσμένη Αριστερά. Επιβεβαίωσαν άμεσα την ηγεμονία τους με το δημοψήφισμα για τα άρθρα του συντάγματος που κέρδισε 98% των ψήφων. Ήταν ένα δημοψήφισμα που στήριξε ανοικτά η Αριστερά...

Αντεπανάσταση

Ποιο ήταν το φινάλε; Το 1980, λίγο πριν την εισβολή του Ιράκ, η κυβέρνηση διέλυσε τα σκόρπια εργατικά συμβούλια και ξεκίνησε την εκκαθάριση των πανεπιστημίων με τον «πολιτιστικό πόλεμο». Το 1981, το επόμενο καλοκαίρι, οι ισλαμιστές κυριάρχησαν πλήρως στο εσωτερικό του μπλοκ εξουσίας διαλύοντας τη φιλελεύθερη τάση. Πα-

ράλληλα τσάκισαν και τις οργανώσεις της Αριστεράς με μαζικές συλλήψεις και εκτελέσεις. Οι εθνικές μειονότητες έχασαν κάθε στοιχειώδες δικαίωμα. Οι γυναίκες υποτάχθηκαν στο νόμο της σαρία. Το δικαίωμα της απεργίας καταργήθηκε, όπως και το 8ωρο. Έτσι πάνω στη συντριβή των κατακτήσεων του κινήματος θεμελιώθηκε η Ισλαμική Δημοκρατία. Η αντεπανάσταση είχε επικρατήσει. Ο ισλαμισμός προσαρμόστηκε στις ανάγκες του ιρανικού καπιταλισμού και έγινε το επίσημο πολιτικό και θρησκευτικό δόγμα του.

Για την καταστροφική ήττα της ιρανικής επανάστασης δεν μπορούμε να ψέξουμε την ιρανική εργατική τάξη, ούτε για το μέγεθος της ούτε και για την πολιτική της συνείδηση. Οι αιτίες βρίσκονται στην πολιτική των οργανώσεων και κομμάτων της ιρανικής Αριστεράς. Πολλά ήταν τα λάθη τακτικής που έγιναν, ιδιαίτερα την πιο κρίσιμη στιγμή της επαναστατικής κατάστασης, μετά την πτώση και τη φυγή του Σάχης. Σχεδόν όλα, ή τα περισσότερα από αυτά, οφείλονται σε μια στρατηγική επιλογή, που ήταν κοινή σε όλες τις μεγάλες οργανώσεις τουλάχιστον: τη γραμμή της επανάστασης των σταδίων. Αυτό σήμαινε ότι η επανάσταση στο Ιράν θα είχε πρώτα ένα στάδιο δημοκρατικό που προϋπέθετε τη συμμαχία του εργατικού κινήματος με ένα κομμάτι μιας προοδευτικής αστικής δημοκρατικής τάξης (που δεν υπήρχε έτσι και αλλιώς) και αφού ολοκληρώνονταν... θα ακολουθούσε το σοσιαλιστικό στάδιο της επανάστασης. Κρίσιμος όρος για αυτό ήταν ο αυτοέλεγχος του εργατικού κινήματος για να μη διαταραχθεί η σχέση με τη συμμαχική δύναμη. Ποια ήταν στη συγκεκριμένη περίπτωση του Ιράν η «προοδευτική αστική δύναμη»; Ήταν η κυβέρνηση Χομεϊνί... Έτσι τα αυτονόητα δικαιώματα ελευθερίας και ισότητας των γυναικών, το δικαίωμα αυτοδιάθεσης των εθνοτήτων, η ελευθερία του Τύπου κλπ έπρεπε να θυσιάστούν για αυτήν τη συμμαχία. Το αποτέλεσμα ήταν να απομονωθούν και να νικηθούν αυτά τα κινήματα και κατ'επέκταση να καταρρεύσει πολιτικά η Αριστερά. Και στη συνέχεια να αποδεκατιστεί με μαζικές δολοφονίες στους δρόμους και τις φυλακές.

Η επανάσταση του Ιράν ήταν μία από τις μεγαλύτερες επαναστάσεις του 20ού αιώνα. Θα σταθούμε με απόλυτο σεβασμό στον ηρωικό αγώνα και τη θυσία των συντρόφων και των συντροφισσών που πολέμησαν μέχρις εσχάτων.

Της Μπέλα Μπεϊράγκι

Αναδημοσιεύουμε δύο κείμενα της Μπέλα Μπεϊράγκι για το Ιράν. Ως Ιρανή σοσιαλίστρια πρόσφυγας, διαθέτει επαφές και πρόσβαση σε πρωτογενείς πηγές που της επιτρέπουν να αναδείξει έναν πλούτο πληροφοριών για όσα συμβαίνουν στη χώρα, ιδιαίτερα από την σκοπιά της κατάστασης του εργατικού κινήματος και της Αριστεράς. Το πρώτο κείμενο αναδεικνύει τις ελπιδοφόρες εικόνες από τους δρόμους του Ιράν, ενώ το δεύτερο, γραμμένο λίγες εβδομάδες πριν ξεσπάσει η εξέγερση, παρουσιάζει το υπόβαθρο το οποίο «ερμηνεύει» εν πολλοίς και τη δυναμική του σημερινού ξεσπάσματος. Τα άρθρα δημοσιεύτηκαν στην εφημερίδα Red Flag στην Αυστραλία και μεταφράστηκαν από τον Πάνο Πέτρου και την Κορίνα Σχισμένου. Μικρά τμήματα έχουν περικοπεί για να αποφευχθούν «επαναλήψεις», ολόκληρα υπάρχουν στο Rproject.gr, όπου μπορείτε να βρείτε σχετικό φάκελο-αφιέρωμα στην εξέγερση.

«Είμαστε όλοι η Μαχσά»:

Διαδηλώσεις και βίαια επεισόδια έχουν εξαπλωθεί σε όλο το Ιράν μετά τη δολοφονία μιας 22χρονης Κούρδισσας, της Μαχσά Αμινί, από την αστυνομία ηθών. Η Αμινί βρισκόταν σε επίσκεψη στην πρωτεύουσα, την Τεχεράνη, στις 13 Σεπτεμβρίου, όταν συνελήφθη για φερόμενη παραβίαση της νομοθεσίας περί υποχρεωτικής κάλυψης της κεφαλής. Η αστυνομία την ξυλοκόπησε, η Αμινί έπεσε σε κώμα και πέθανε τρεις μέρες αργότερα. Κηδεύτηκε στη γενέτειρά της, το Σακέζ.

Αυτό που ξεκίνησε ως κηδεία μετατράπηκε γρήγορα σε διαδήλωση. Εκατοντάδες άνθρωποι βγήκαν στους δρόμους φωνάζοντας συνθήματα κατά του καθεστώτος και οι γυναίκες αντιμετώπισαν τις δυνάμεις ασφαλείας κρατώντας τις μαντίλες τους στα χέρια. Έκτοτε, οι διαδηλώσεις έχουν εξαπλωθεί σε 100 πόλεις και 30 επαρχίες. Από την Τεχεράνη μέχρι το μικρό νησί Κις, εργαζόμενοι, φοιτήτριες, νεολαία και ηλικιωμένοι διαδηλώνουν κατά χιλιάδες. Παντού, οι άνθρωποι φωνάζουν

«Είμαστε όλοι η Μαχσά!» και «Θάνατος στην Ισλαμική Δημοκρατία!».

[...]
Στο Ιράν, οι γυναίκες είναι πολίτες δεύτερης κατηγορίας. Από γυναίκες αποτελείται το φτωχότερο 10% της κοινωνίας, ενώ υφίστανται βία από την «αστυνομία των ηθών», η οποία δημιουργήθηκε το 2005 για να επιβάλει τους υποχρεωτικούς νόμους για το χιτζάμπ και τη δημόσια σεμνότητα. Κάθε χρόνο, η αστυνομία των ηθών διώκει περισσότερες από 16.000 γυναίκες και συχνά τις κακοποιεί λεκτικά, σωματικά και σεξουαλικά.

Ως συντηρητικός σκληροπυρηνικός, ο Ραϊζί ήρθε στην εξουσία υποσχόμενος σταθερότητα για την καπιταλιστική τάξη. Κλιμάκωσε την προϋπάρχουσα ιδεολογική επίθεση κατά των γυναικών και των εθνικών και θρησκευτικών μειονοτήτων. Το καθεστώς απαγόρευσε την πρόσβαση σε βασικά μέσα αντισύλληψης, ενώ ένας νέος νόμος για το χιτζάμπ και την αγνότητα έδωσε στα αφεντικά το δικαίωμα να απολύουν εργαζόμενες επειδή ντύθηκαν «ακα-

τάλληλα». Το κράτος αύξησε επίσης τη δημόσια επιτήρηση των γυναικών, χρησιμοποιώντας τεχνολογίες αναγνώρισης προσώπου για να εντοπίζει και να διώκει όσες παραβιάζουν τους νόμους της σεμνότητας.

Οι διαδηλώσεις για τη δολοφονία της Αμινί ξεκίνησαν στην κουρδική επαρχία. Η κουρδική εθνική μειονότητα διώκεται στο Ιράν και οι Κούρδισσες γυναίκες αντιμετωπίζουν φρικτή σεξουαλική κακοποίηση στα χέρια των στρατιωτικών και αστυνομικών δυνάμεων. Ως αποτέλεσμα, αυτή η επαρχία υπήρξε παραδοσιακά εστία αντίστασης στο κράτος.

Όταν η αστυνομία όρμησε πάνω στους διαδηλωτές στην κηδεία της Αμινί, χρησιμοποιώντας δακρυγόνα και πραγματικά πυρά, γυναίκες και άνδρες άρχισαν να αντεπιτίθενται. Καταστάθηκαν βίαια, αλλά συνέχισαν να διαδηλώνουν όταν μια ομάδα κουρδικών κομμάτων της αντιπολίτευσης κήρυξε απεργία στο εμπόριο που έκλεισε επιχειρήσεις σε όλη την επαρχία τη Δευτέρα 19 Σεπτεμβρίου.

Κρίση και ταξική πάλη

Ενα ακόμα κύμα απεργιών και διαδηλώσεων σαρώνει το Ιράν από τις αρχές του 2022 μέχρι σήμερα. Διαδηλώσεις για την έλλειψη νερού και την τιμή του ψωμιού, όπως και πανεθνικές απεργίες των εκπαιδευτικών, έχουν συγκλονίσει τη χώρα. Από την μικρή επαρχία του Χορασάν ως την πρωτεύουσα Τεχεράνη, οι άνθρωποι κατεβαίνουν στους δρόμους με δύο συνθήματα: «Θάνατος στο δικτάτορα» και «Νίκη στους εργατές».

Η ιρανική οικονομία βρίσκεται σε μια σοβαρή κρίση. Το νόμισμα βρέθηκε στο ιστορικά χαμηλότερο επίπεδο της αξίας του τον Ιούνιο, ενώ ο ετήσιος πληθωρισμός βρίσκεται στο 41,5% και σκαρφάλλνει, σύμφωνα με το Στατιστικό Κέντρο του Ιράν. Η τιμή των αναγκαιών ειδών διαισθητικά έχει αυξηθεί κατά 90,2% και τα έξοδα των νοικοκυριών έχουν τριπλασιαστεί, ενώ οι πραγματικοί μισθοί συνεχίζουν να πέφτουν. Η κυβέρνηση έχει απαντήσει εντείνοντας τα μέτρα λιτότητας. Πιο πρόσφατα, το κράτος πεσόκοψε τις επιδοτήσεις στα σιτηρά -οδηγώντας σε 13πλασιασμό της τιμής του ψωμιού- και κατάργησε τις επιδοτήσεις στα φάρμακα.

Από το 2018 και μετά, η ιρανική εργατική τάξη έχει φορτωθεί το βάρος των συντριπτικών αμερικανικών κυρώσεων. Στη συνέχεια, το 2020, ο COVID19 ρήμαξε τη χώρα, με 7,5 εκατομμύρια (καταγεγραμ-

μένα) κρούσματα και πάνω από 143.000 νεκρούς -αν και ο πραγματικός αριθμός τους είναι μάλλον πολύ μεγαλύτερος. Κυκλοφόρησαν στο ίντερνετ βίντεο με νοσοκομεία πλημμυρισμένα από άρρωστους ανθρώπους και έδειχναν άτομα να παρακαλούν για φάρμακα και πτώματα στοιβαγμένα έξω από τις μονάδες εντατικής.

Το σημερινό καθεστώς είναι απίστευτα αντιδημοφιλές. Πριν ένα χρόνο, ο σκληροπυρηνικός συντηρητικός Ιμπραήμ Ραϊζί κέρδισε τις προεδρικές εκλογές με το χαμηλότερο ποσοστό συμμετοχής εδώ και 40 χρόνια. Ο Ραϊζί είναι διαβόητος για το ρόλο του στην καθοδήγηση διάφορων «κυνηγιών μαγισσών» ενάντια σε πολιτικούς αντιπάλους. Το 1988, ηγούταν της «επιτροπής θανάτου», που επέβλεψε την εκτέλεση χιλιάδων πολιτικών κρατουμένων. Η άνοδος του Ραϊζί στην εξουσία είναι σημάδι ότι το κράτος υιοθετεί μια όλο και πιο κατασταλτική προσέγγιση στην αντιμετώπιση της εσωτερικής κρίσης και αμφισβήτησης, αλλά και ένδειξη των αυξανόμενων ιμπεριαλιστικών φιλοδοξιών της άρχουσας τάξης στην περιοχή.

Οι εξεγέρσεις του ψωμιού ξέσπασαν για πρώτη φορά στη νότια επαρχία του Χουζεστάν στις αρχές Μάη, όταν η κυβέρνηση πεσόκοψε τις επιδοτήσεις στα σιτηρά. Ως τόπος όπου βρίσκεται η μεγαλύτερη αραβική μειονότητα και το μαχητικό

εργατικό δυναμικό του συνδικάτου Haft Tarreh στα Ζαχαροκάλαμα, αυτή η επαρχία αποτελεί επίκεντρο αγώνων. Τα βίαια επεισόδια και οι διαδηλώσεις εξαπλώθηκαν σε 40 πόλεις και χωριά, με τους ανθρώπους να καταλαμβάνουν κυβερνητικά κτίρια, να εισβάλουν σε τράπεζες και να λεηλατούν αποθήκες αλευριού. Το πλήθος στο Γιουνκάν επιχείρησε ακόμα και να πυρπολήσει τη βάση μιας παρακρατικής πολιτοφυλακής.

Αυτές οι πρώτες βίαιες αναταραχές συντρίφηκαν από το στρατό, αλλά σύντομα η οργή επανεμφανίστηκε στην πόλη Αμπαντάν. Η κατάρρευση δύο ουρανοξυστών ιδιοκτησίας Χοσεϊν Αμπντόλ-Μπάγκι, ενός από τους πλουσιότερους ανθρώπους στην Αμπαντάν, σκότωσε πάνω από 40 ανθρώπους. Οι διαδηλωτές σύντομα πλημμύρισαν τους δρόμους απαιτώντας το θάνατο του Αμπντόλ-Μπάγκι και δικαιοσύνη για τα θύματα. Η οργή έφτασε σε τέτοια ύψη που ο Αμπντόλ-Μπάγκι υποχρεώθηκε να εγκαταλείψει την πόλη υπό την προστασία των δυνάμεων ασφαλείας. Όταν η κυβέρνηση επιχείρησε να ηρεμήσει τους διαδηλωτές στέλνοντας έναν εκπρόσωπό της στην πόλη, αποδοκιμάστηκε σε ζωντανή σύνδεση καθώς οι διαδηλωτές φώναζαν «Θάνατος στο δικτάτορα».

Αυτοί οι αγώνες στις πόλεις ήρθαν σε συνέχεια ενός κύματος κυλιόμε-

Εξέγερση συγκλονίζει το Ιράν

Οι σκηνές θαρραλέας ανυπακοής στο Σακέζ πυροδότησαν διαδηλώσεις σε ολόκληρη τη χώρα. Στην Τεχεράνη, χιλιάδες φοιτήτριες-ες βγήκαν στους δρόμους φωνάζοντας «Γυναίκες, ζωή, ελευθερία!», απηχώντας το δημοφιλές σύνθημα από τις διαδηλώσεις του 2018: «Ψωμί, δουλειές, ελευθερία!». Το καθεστώς κινητοποίησε τους Μπασιτζί -την παραστρατιωτική εθελοντική μονάδα των Φρουρών της Ισλαμικής Επανάστασης- για να συντρίψει τις φοιτητικές διαδηλώσεις, αλλά αυτό τελικά φούντωσε κι άλλο την οργή. Οι φωνές «Θάνατος στους Μπασιτζί!» κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων της Δευτέρας, μετατράπηκαν σε κάψιμο της εθνικής σημαίας την Τρίτη και πυρπόληση αστυνομικών οχημάτων την Τετάρτη.

Χιλιάδες άνθρωποι σε όλη τη χώρα διαδηλώνουν μέρα και νύχτα. Στο Χαμεντάν και στο Μασάντ, διαδηλώτριες/ες πυρπόλησαν αστυνομικά κτίρια, κατέλαβαν διασταυρώσεις κεντρικών δρόμων και έχτισαν οδοφράγματα. Οι γυναίκες σε πολλές πόλεις έκαψαν τα

χιτζάμπ τους μπροστά σε πλήθη χιλιάδων, τραγουδώντας: «Αν δεν σταθούμε ενωμένοι, θα πεθάνουμε η καθεμιά χωριστά!».

Η κυβέρνηση κινητοποίησε τις δυνάμεις καταστολής και τον στρατό για να συντρίψει τις διαδηλώσεις. Σύμφωνα με αναφορές, υπολογίζεται ότι έχουν σκοτωθεί μέχρι στιγμής περισσότεροι από 30 άνθρωποι.

Το κίνημα έχει δημιουργήσει τη μαζικότερη κινητοποίηση μετά από την πανεθνική εξέγερση του 2019. Καθώς εξαπλώνονται σε όλες σχεδόν τις επαρχίες της χώρας, οι διαδηλώσεις είναι μεγαλύτερες και από εκείνες του κινήματος «Κορίτσια της Λεωφόρου Επανάστασης» το 2018 και από το κίνημα #MeToo το 2020. Επίσης σε αυτόν τον αγώνα συμμετέχουν νέοι άνδρες φοιτητές σε κλίμακα που δεν είχαμε ξαναδεί. Στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης έχουν γίνει viral οι σκηνές όπου εκατοντάδες άνδρες σχηματίζουν ανθρώπινες αλυσίδες για να υπερασπιστούν τις γυναίκες που καίνε τα χιτζάμπ τους.

Οι φοιτήτριες/ες έχουν αναδειχθεί

ως ηγετικό στρώμα στο κίνημα, με 14 φοιτητικές οργανώσεις να διατυπώνουν από κοινού μια λίστα αιτημάτων προς την κυβέρνηση. Αυτά περιλαμβάνουν τη διάλυση της αστυνομίας ηθών, νομοθεσία για το δικαίωμα στην άμβλωση, νομοθέτηση της ίσης αμοιβής για τις γυναίκες και την κατάργηση των σεξιστικών οικογενειακών νόμων που αλυσοδέουν τις γυναίκες στο σπίτι. Είναι αξιοσημείωτο ότι οι φοιτητές/τριες κάλεσαν τους εργαζόμενους να συμμετάσχουν στο κίνημα, υποστηρίζοντας ότι η καταπίεση των γυναικών πρέπει να καταπολεμηθεί από «τους χώρους εργασίας... [μέχρι] τα νοσοκομεία και τα πανεπιστήμια... ως τις κουζίνες των σπιτιών μας».

Τμήματα του εργατικού κινήματος καλωσόρισαν την έκκληση των φοιτητών για δράση. Το συνδικάτο των μαχητικών εργαζομένων στο ζαχαροκάλαμο, Haft Tappeh, όπως και εκπαιδευτικοί και συνταξιούχοι στο Κουζεκστάν στα νοτιοδυτικά, έχουν οργανώσει διαδηλώσεις σε όλη την επαρχία. Τα μέλη του συνδικάτου Haft Tappeh σημείωσαν σε

μία δήλωση αλληλεγγύης: «Οι Μπασιτζί είναι αυτοί που τσακίζουν και τις απεργίες μας... Φοιτητές και εργάτες πρέπει να αντιδράσουμε με δύναμη... η νίκη είναι δική μας γιατί είμαστε ενωμένοι».

Οι εργαζόμενοι/ες του ζαχαροκάλαμου υποστηρίζουν ότι το κίνημα πρέπει να ξεπεράσει τη στρατηγική «διαίρει και βασίλευε» που εφαρμόζει η άρχουσα τάξη και να ενωθεί στον αγώνα ενάντια στον ιρανικό καπιταλισμό. Για να αρχίσει το κίνημα να προκαλεί στα σοβαρά το κράτος, η εργατική τάξη πρέπει να καθοδηγήσει συντονισμένη απεργιακή δράση.

Η δολοφονία της Μαχσά Αμινί πυροδότησε άλλη μια πανεθνική εξέγερση ενάντια στο δεσποτικό ιρανικό καθεστώς. Μένει να φανεί αν οι διαδηλώσεις θα επιβιώσουν από την τρέχουσα μετωπική επίθεση της κρατικής καταστολής. Αλλά η δυνατότητα του αγώνα να μετασχηματίζει τους ανθρώπους είναι ξεκάθαρη. Όπως παρατήρησε μια φοιτήτρια, «Παρά τα ρόπαλα, τις σφαίρες και τις συλλήψεις, οι δρόμοι έχουν γίνει πιο χαρούμενοι».

ων απεργιακών δράσεων που ξεκίνησε στις αρχές του 2022 ως αντίσταση στην κρίση υψηλού κόστους ζωής. Οι εκπαιδευτικοί βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή αυτής της μάχης. Οργανωμένο στο Συντονιστικό Συμβούλιο των Συνδικάτων Εκπαιδευτικών, αυτό το τμήμα της εργατικής τάξης έχει καθοδηγήσει μια σειρά από πανεθνικές απεργίες, συγκεντρώσεις και καταλήψεις, όπως και τεράστιες διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα την περασμένη Πρωτομαγιά. Καθώς ξεδιπλώνεται η αγωνιστική τους δράση, οι εκπαιδευτικοί προωθούν και πολιτικά αιτήματα, όπως το δικαίωμα συγκρότησης ανεξάρτητων συνδικάτων, τη δωρεάν παιδεία, το δικαίωμα στη μόρφωση για τις εθνικές μειονότητες, την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων και την απελευθέρωση των διδασκόντων από τον στενό κρατικό έλεγχο.

Η ριζοσπαστικοποίηση των εκπαιδευτικών άρχισε το 2017, όταν ένα απεργιακό κύμα οδήγησε στη δημιουργία ανεξάρτητων συνδικάτων και αναδύθηκε το Συντονιστικό των Συνδικάτων Εκπαιδευτικών ως πανεθνικό σώμα εκπροσώπησής τους. Αλλά η επέλαση του COVID19 στις αρχές του 2020 αποτέλεσε το σημείο καμπής για τους εκπαιδευτικούς: Καθώς τα μαθήματα γίνονταν διαδικτυακά, οι εκπαιδευτικοί άρχισαν να συγκροτούν δίκτυα επικοινωνίας που μπορούσαν να φτάσουν σε χιλιάδες εργαζόμενες-ους σε όλη τη χώρα.

Ένα Συντονιστικό Σούρα [ή Σόρα/Συμβούλιο] -εκλεγμένο πανεθνικό σώμα που εκπροσωπεί όλα τα σωματεία εκπαιδευτικών της χώρας- δημιουργήθηκε διαδικτυακά προκειμένου να συντονίζει τη συλλογική λήψη αποφάσεων για τα πολιτικά αιτήματα, τη στρατηγική και τις τακτικές του κινήματος. Αλλά κα-

θώς το Συντονιστικό Σόρα έμπαινε σε κίνηση, προσέλκυσε γύρω του κι άλλα στρώματα της κοινωνίας, όπως φοιτήτριες-μαθητές και συνταξιούχους. Ακόμα πιο σημαντικό, το Συντονιστικό Σούρα άρχισε να οργανώνει συλλογικά την εργατική τάξη, σε διάφορους κλάδους, για διαδηλώσεις και απεργίες. Με αυτό τον τρόπο, έχει μεγαλύτερη εμβέλεια από το Συντονιστικό Συμβούλιο των Συνδικάτων Εκπαιδευτικών.

Αφού οι εκπαιδευτικοί ηγήθηκαν της παράνομης πανεθνικής κινητοποίησης την Πρωτομαγιά, η κυβέρνηση συνέλαβε εκατοντάδες ηγετικά συνδικαλιστικά στελέχη και τα έριξε στη φυλακή. Ξεκίνησε άμεσα μια καμπάνια από το Συντονιστικό Σούρα που απαιτούσε την απελευθέρωσή τους. Άλλα μαχητικά σωματεία, όπως το Haft Tappeh, το Συνδικάτο Εργαζομένων στα Λεωφορεία Τεχεράνης Vaheed, και η Ένωση Συνταξιού-

χων, ξεκίνησαν καμπάνιες αλληλεγγύης με τους φυλακισμένους εκπαιδευτικούς και οργάνωσαν διαδηλώσεις και απεργίες που απαιτούσαν την άνευ όρων απελευθέρωσή τους.

Ίσως η πιο σημαντική πρόσφατη εξέλιξη στο ιρανικό εργατικό κίνημα είναι η επανεμφάνιση και η διάδοση της μαρξιστικής πολιτικής και οργάνωσης ανάμεσα σε τμήματα των εργαζομένων. Η «Επιτροπή Οργανωμένης Εργατικής Δράσης» (LOAC) είναι μια από τις πολλές επαναστατικές σοσιαλιστικές οργανώσεις που αυτή τη στιγμή χτίζει τις δυνάμεις της στις γραμμές των εκπαιδευτικών, των μελών του Haft Tappeh και των εργαζομένων στα πετρέλαια. [...] Οι αγωνίστριες/ες που συμμετέχουν σε αυτές τις οργανώσεις κινδυνεύουν με απαγωγές, βασανιστήρια και ακόμα και θάνατο, οπότε λειτουργούν σε μεγάλο βαθμό «παράνομα»/υπόγειοι.

Η αύξηση της επιρροής των σοσιαλιστικών πολιτικών ανάμεσα σε κάποια πρωτοπόρα τμήματα εργαζομένων, παρά την καθεστωτική καταστολή, είναι συνέπεια της ανόδου των αγώνων στο Ιράν. Οι σπόροι επαναστατικών σοσιαλιστικών οργανώσεων αρχίζουν να φυτεύονται σε συγκεκριμένα τμήματα της ιρανικής εργατικής τάξης -εκπαιδευτικοί, οδηγοί λεωφορείων, εργαζόμενοι-ες σε εργοστάσια και στα πετρέλαια. Είναι μια υποσχόμενη εξέλιξη που, αν αναπτυχθεί περισσότερο τα επόμενα χρόνια, έχει τη δυνατότητα να οδηγήσει σε μια σοβαρή αμφισβήτηση του ιρανικού καπιταλισμού.

Ελβετία

Από την Ελβετία έρχονται νέα με την αρνητική όψη των δημοψηφισματικών επιλογών. Με οριακή πλειοψηφία 50,55%, εγκρίθηκε η αύξηση της ηλικίας συνταξιοδότησης των γυναικών από τα 64 στα 65. Βέβαια το 63% των γυναικών, η πλειοψηφία στις ηλικίες 35-64 και τα πιο χαμηλά εισοδήματα ψήφισαν κατά της αλλαγής. Με τα λόγια μιας Ελβετής συνδικαλίστριας-φεμινίστριας, «μια πλειοψηφία ανδρών, συνταξιούχων και πιο εύπορων μας επέβαλλαν την αλλαγή». Είχε προηγηθεί μια τρομοκρατική καμπάνια περί κατάρρευσης του ασφαλιστικού συστήματος που θα υποχρεώσει -αν δεν αυξηθεί το όριο- σε περικοπή των συντάξεων. Όπως γράφει η συντρόφισσα, είναι φάρσα ο ισχυρισμός ότι «η χώρα με την υψηλότερη πληθυσμιακή πυκνότητα εκατομμυριούχων στον πλανήτη δεν έχει πόρους να χρηματοδοτήσει τα ταμεία». Αλλά όταν δεν διαφαίνεται ορατή η εναλλακτική -ότι είναι εφικτό να βάλουμε χέρι στους εκατομμυριούχους- κερδίζει η προσαρμογή στην (αυστηρά οριοθετημένη) «πραγματικότητα» των δύσκολων επιλογών. Όπως έγραφαν οι Ιταλοί σύντροφοι παραμονές των εκλογών εκεί -και όπως θα μπορούσαν να συνοπογράψουν οι Χίλιανοί σύντροφοι την επομένη της ήττας στο δημοψήφισμα για το νέο σύνταγμα- «χωρίς αγώνες, η συνείδηση διαμορφώνεται από τη μιντιακή και ιδεολογική προπαγάνδα». Από την Ελβετία έρχεται κι ένα άλλο μάθημα. Η «εξίσωση προς τα κάτω» (ή... «προς τα πάνω», όταν πρόκειται για τον εργάσιμο χρόνο) πάντα επιδεινώνει την κατάσταση για όλους. Με την ανακοίνωση του αποτελέσματος, που φέρνει (και) τις γυναίκες στα 65, η διευθύντρια μιας εργοδοτικής ένωσης «έριξε» την ιδέα της σύνταξης στα 66, ενώ μια αστική εφημερίδα διερωτήθηκε αν οι απόφοιτοι ανώτατης εκπαίδευσης (που θεωρητικά δεν κάνουν «σκληρές» εργασίες) θα μπορούσαν να εργάζονται ως τα... 70! Τόσο καλά...

Κούβα

Το 66% των Κουβανών απάντησε θετικά στο ερώτημα «συμφωνείτε με το νέο οικογενειακό κώδικα;», κατοχυρώνοντας το δικαίωμα στον ομόφυλο γάμο όπως και στην τεκνοθεσία από ομόφυλα ζευγάρια. Υπήρξε μια σημαντική κατάκτηση για την ΛΟΑΤΚΙ κοινότητα στην Κούβα, που ακολουθεί την ευρύτερη τάση διεύρυνσης των νομικών δικαιωμάτων στην Λατινική Αμερική. Όπως πάντα σε τέτοιες περιπτώσεις (βλ. πχ δημοψήφισμα για εκτρώσεις στην Ιρλανδία), προκύπτει το ζήτημα ότι τα δικαιώματα μειονοτήτων δεν μπορεί να γίνονται αντικείμενο δημοψηφίσματος. Αλλά οι νίκες σε αυτά προκαλούν μια έξτρα χαρά όχι μόνο για την κατάκτηση των δικαιωμάτων, αλλά και ως «δείκτες» των κοινωνικών αντιλήψεων. Είχε προηγηθεί η καμπάνια ΛΟΑΤΚΙ οργανώσεων το 2017-18 για αλλαγή του συντάγματος (που απαγόρευε τον ομόφυλο γάμο, προβλέποντας ότι ο γάμος είναι «εθελοντική ένωση άντρα και γυναίκας»). Αυτή κατέληξε -τότε- σε «ισοπαλία», καθώς δεν πέρασε η πρόταση για περιγραφή του γάμου ως «εθελοντική ένωση μεταξύ δύο ατόμων» και έμεινε τελικά μια αφηρημένη περιγραφή του γάμου, αφήνον-

τας στο νομοθέτη να ορίσει ότι το περιεχόμενο του -κάτι που «έσπαγε» τον κορσέ της ρητής απαγόρευσης, αλλά δεν «νομιμοποιούσε». Ακολούθησε η συγκρότηση του νέου οικογενειακού κώδικα και το δημοψήφισμα. Μετά τη νίκη του «ΝΑΙ», ο πρόεδρος της Κούβας, Μιγκέλ Ντίαζ Κανέλ, έκανε λόγο για «αποπληρωμή ενός χρέους σε πολλές γενιές Κουβανών αντρών και γυναικών...». Πράγματι. Το «χρέος» υπήρξε ιδιαίτερα βαρύ σε μια χώρα της οποίας το παρελθόν επέτρεπε σε 5 Εκκλησίες να εκδώσουν ανακοίνωση όπου ισχυρίζονταν ότι τα δικαιώματα των ομόφυλων ζευγαριών είναι... «ενάντια στο πνεύμα της κομμουνιστικής επανάστασης»! Οι δεξιοί αντικαθεστωτικοί κύκλοι σκούζουν που το καθεστώς θα «βελτιώσει την εικόνα του». Το οποίο οδηγεί σε ένα χρήσιμο γενικότερο συμπέρασμα για όσους (δεξιά και αριστερά) κατά καιρούς σπεύδουν να υπερασπιστούν ή να υποβαθμίσουν αντιδραστικές πολιτικές, με το μοτίβο «μα αυτά τα λένε και οι εχθροί». Ένας καλός τρόπος να μην «τα λένε αυτά οι εχθροί», είναι να μην τους δίνεται δικαίωμα να τα πουν...

Γαλλία

Στο Φεστιβάλ της Ουμανιτέ, ο γ.γ. του ΚΚΓ προχώρησε σε μια πολεμική αντιπαράθεση της «Αριστεράς της εργασίας» με την «Αριστερά των επιδομάτων». Ασφαλώς, μετά τον θόρυβο, ο Φαμπιάν Ρουσέλ, εξήγησε τα λεγόμενά του με αναφορές στο «στρατηγικό ορίζοντα», αυτόν της κατάργησης της ανεργίας. Μόνο που η συζήτηση εξελίσσεται καθώς ο Μακρόν ετοιμάζει επίθεση στα επιδόματα ανεργίας και η υπόλοιπη ριζοσπαστική Αριστερά οχυρώνεται γύρω από «μεταβατικά» αιτήματα (που φέρνουν πιο κοντά τον «στρατηγικό ορίζοντα») όπως η στήριξη των ανέργων, η γενίκευση των εγγυημένων εισοδημάτων, η δραστική μείωση του χρόνου εργασίας για να δουλεύουμε όλοι και να δουλεύουμε λιγότερο. Από την άλλη, μια ρητορική που εδράζεται στο ότι «ακούμε τους εργαζόμενους, που μας λένε ότι αυτοί [που πληρώνουν εισφορές] δουλεύουν σκληρά, ενώ οι άλλοι [που παίρνουν επιδόματα] δεν δουλεύουν» θυμίζει περισσότερο Αμερικανούς Ρεπουμπλικάνους να προσπαθούν να προκαλέσουν διάσπαση μέσα στην εργατική τάξη. Το ξαφνικό μένος του Ρουσέλ ενάντια στην «Αριστερά των επιδομάτων» μάλλον δεν είναι άσχετο με το διαχωρισμό του από την «Αριστερά κάποιων ριζοσπαστικοποιημένων νέων του περιθωρίου» (βλ. παρισινά πρόσια και μη-λευκοί) και την ευρύτερη προσπάθεια να διαφοροποιηθεί (εκ δεξιών) από την Ανυπότακτη Γαλλία (που «ανεβάζει» την απαίτηση για διάφορες μορφές μόνιμης επιδοματικής στήριξης -των ανέργων, των νέων κλπ- μαζί με την αύξηση των μισθών). Στο δρόμο αυτό, ο Ρουσέλ σάλπισε αποχαιρετισμό ακόμα και στον Αμπρουάζ

Κρουαζά, τον κομμουνιστή υπουργό Εργασίας της κυβέρνησης Ντε Γκωλ που ως αρχιτέκτονας του κώδικα του 1945, έγραφε στο προοίμιό του ότι η κοινωνική-επιδοματική στήριξη είναι «η εγγύηση που δίνεται σε όλους ότι σε κάθε περίπτωση θα έχουν τα αναγκαία μέσα να διασφαλίσουν την ύπαρξή τους και αυτή των οικογενειών τους σε αξιοπρεπείς συνθήκες... Ανταποκρίνεται στην ανάγκη να απαλλάξουμε τους εργάτες από την αβεβαιότητα του αύριο...». Ένα άρθρο του ΝΡΑ (από το οποίο αντλήσαμε και την εύστοχη αναφορά στον Κρουαζά) καταλήγει ως εξής: «Δεν είναι τα κοινωνικά δικαιώματα που παράγουν δυσπιστία και εχθρότητα μεταξύ των εργαζομένων. Αντίθετα είναι το γεγονός ότι αυτά τα δικαιώματα δεν είναι για όλους και περιορίζονται διαρκώς, δημιουργώντας την αίσθηση ότι "είναι πάντα για τους άλλους, ποτέ για μένα". Οφείλεται επίσης στο γεγονός ότι τα λαϊκά στρώματα καλούνται να συνεισφέρουν όλο και περισσότερο σε σχέση με τους εργοδότες». Από αυτά θα όφειλε να ξεκινήσει μια κομμουνιστική κριτική...

Μαύρα σύννεφα πάνω από την πρωτιά του Λούλα στη Βραζιλία

Του Πάνου Πέτρου

Το αποτέλεσμα του πρώτου γύρου των προεδρικών εκλογών στη Βραζιλία επεφύλασσε μια σχετική παγωμάρα, καθώς διέψευσε τις προβλέψεις και ανοίγει πλέον όλα τα ενδεχόμενα (εκλογικά και εξωκοινοβουλευτικά) στην προσπάθεια του Μπολσονάρο να παραμείνει στην εξουσία.

Η πόλωση μεταξύ Λούλα-Μπολσονάρο επικράτησε συντριπτικά στην εκλογική συμπεριφορά της βραζιλιάνικης κοινωνίας, πιέζοντας ασφυκτικά διάφορες απόπειρες «τρίτου δρόμου» (4,16% για την υποψήφια της κεντροδεξιάς, Σιμόν Τεμπέτ και 3,04% για τον κεντροαριστερό Τσίρο Γκόμεζ). Και οι δύο βασικοί διεκδικητές της προεδρίας συγκέντρωσαν αριθμό ψήφων που συνήθως δίνει τη νίκη στο... δεύτερο γύρο. Δεκάδες εκατομμύρια Βραζιλιάνοι συμμερίζονταν την προεκλογική περιγραφή του Βραζιλιάνου μαρξιστή Μαρσέλο Μπαντάρο Μάτος: «ο πιο σημαντικές εκλογές της ζωής μας».

Ο Λούλα δικαίωσε όσους προέβλεπαν ότι «θα προκαλέσει τσουνάμι». Συγκέντρωσε 57.225.683 ψήφους -ένα αποτέλεσμα που ξεπερνά συντριπτικά τις επιδόσεις των υποψηφίων του ΡΤ τα τελευταία 14 χρόνια (σε πρώτο και δεύτερο γύρο) και συγκρίνεται μόνο με το σκορ του... ίδιου του Λούλα στο δεύτερο γύρο (!) το 2006. Με αυτή την εντυπωσιακή κινητοποίηση, φλέρταρε με τη νίκη από τον πρώτο γύρο, αγγίζοντας το 48,43%.

Όμως ο Μπολσονάρο δικαίωσε όσους επέμεναν ότι «δεν έχει ηττηθεί ακόμα, δεν είναι πολιτικό πτώμα που μένει να ταφεί». Και μάλιστα με τρόπο που μάλλον ούτε αυτοί οι πιο «ψυλλιασμένοι» δεν φαντάζονταν. Ο «Μεσσίας» της ακροδεξιάς βγήκε δίχως γρατζουνιά (και λίγο ενισχυμένος!) από την ταραχώδη θητεία του, συγκεντρώνοντας 51.070.935 ψήφους (από 49.277.010 στον πρώτο γύρο του 2018), που μεταφράζονται σε 43,2%.

Ο Λούλα διατηρεί το προβάδισμα για το δεύτερο γύρο, αλλά μετά το σκορ του πρώτου γύρου, κανείς δεν βάζει το χέρι του στη φωτιά. Με όρους τζόγου, το ματς έχει «ξεκλειδώσει» και πλέον επιτρέπονται πονταρίσματα. Όπως έλεγε ένας άλλος Βραζιλιάνος σχολιαστής, για την περίπτωση να χρειαστεί δεύτερος γύρος, «ξεκινά ο πιο μακρύς μήνας της ζωής μας».

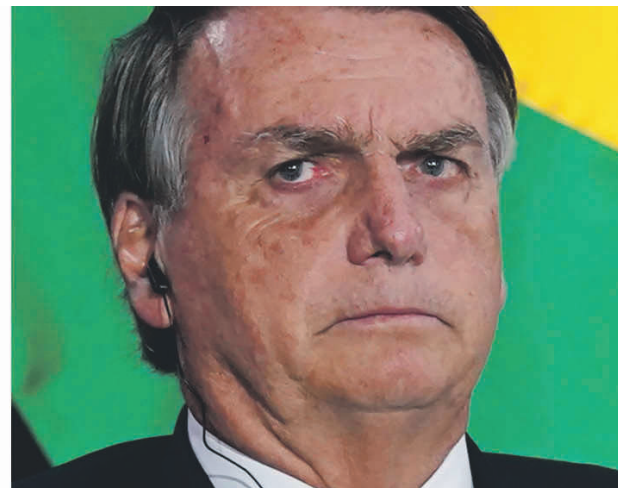
Μια τεράστια απειλή

Ακόμα και στην περίπτωση τελικής νίκης του Λούλα, το αποτέλεσμα του πρώτου γύρου αποτελεί τεράστιο πολιτικό γεγονός. Ο Βαλέριο Αρκάρι έγραφε λίγο πριν τις κάλπες: «Το κλειδί είναι αν η ήττα του Μπολσονάρο θα είναι συντριπτική ή όχι. Υπάρχει διαφορά ανάμεσα στις εκλογικές ήττες και τις πολιτικές ήττες. Οι εκλογικές ήττες είναι περιστασιακές, εφήμερες και προσωρινές. Οι πολιτικές ήττες είναι σκληρές, σοβαρές και δυνητικά μη-αντιστρέψιμες». Όλοι γνώριζαν ότι ακόμα και σε ήττα του Μπολσονάρο, «ο μπολσοναρισμός δεν θα πάψει να υπάρχει ως η δεύτερη μεγαλύτερη πολιτική δύναμη της χώρας». Αλλά αυτή η δύναμη αποδεικνύεται συμπαγής, ανθεκτική, με ευρεία κοινωνικά ερείσματα. Ο μπολσοναρισμός δεν υπέστη «πολιτική ήττα».

Αλλά αυτό δεν αφορά μόνο τις μεσοπρόθεσμες προοπτικές, αλλά -κυριολεκτικά- την «επόμενη μέρα» στη Βραζιλία. Είναι γνωστή από καιρό και έχουμε γράψει εξαντλητικά σε προηγούμενα φύλλα για την πρόθεση του Μπολσονάρο να αμφισβητήσει το αποτέλεσμα σε περίπτωση ήττας του και να επιχειρήσει να παραμείνει στην εξουσία -με πραξικόπημα που μπορεί να μην είναι τόσο «βελούδινο» ή «κοινοβουλευτικό».

Πηγαίνοντας στην κάλη, για πρώτη φορά άνοιξε παράθυρο δυνητικού απεγκλωβισμού του από το αφήγημα της βεβαιότητας για «κλεμμένη νίκη»: «Αν οι εκλογές είναι καθαρές, κανένα πρόβλημα. Ας κερδίσει ο καλύτερος». Αλλά το γεγονός ότι θα υπάρξει δεύτερος γύρος, όπως και η απόσταση που καταγράφηκε μεταξύ των δύο υποψηφίων κάνει πιο ισχυρό τον πειρασμό να το επιχειρήσει.

Ο στόχος της εκλογικής ήττας του Μπολσονάρο παραμένει ο άμεσος και επιτακτικός. Αν ο Μπολσονάρο

επικρατήσει και απέναντι στον «από μηχανής Λούλα», και αφού έχει μεσολαβήσει ήδη μια (πολύ ταραχώδης και δύσκολη) κυβερνητική θητεία, το ηθικό των ανθρώπων μας μπορεί να υποστεί ένα μεγάλο πλήγμα -αφήνοντας προς στιγμήν στην άκρη το τι θα σημαίνει και έμπρακτα η παραμονή του νεοφασίστα στην κυβερνητική εξουσία για άλλα 4 χρόνια.

Ταυτόχρονα, αναβαθμίζεται ο στόχος της ευρύτερης πάλης ενάντια στον μπολσοναρισμό και πέρα από τη μέρα της κάλης, ακριβώς γιατί αυτά τα καθήκοντα μπορεί να έρθουν δραματικά στο προσκήνιο ανεξαρτήτως εκλογικού αποτελέσματος.

Οι δρόμοι και ο ρόλος της Αριστεράς

Στην «γενική πρόβα» των δρόμων στις 7 Σεπτεμβρίου, ο Μπολσονάρο έκανε μια επίδειξη δύναμης που του επέτρεψε να χτίσει κι άλλο τον μύθο της («κλεμμένης») νίκης του: «Πώς γίνεται να έχουν νικήσει τελικά αυτοί που δεν μπορούν να κινητοποιήσουν τέτοια πλήθη στους δρόμους;». Ασφαλώς οι προεκλογικές ομιλίες του Λούλα συγκέντρωσαν μεγάλα πλήθη -αλλά η απόπειρα ευρύτερης «κινηματικής απάντησης» στις απειλές πραξικοπήματος το Σεπτέμβρη προσέκλυσε κυρίως τις (ευρείες) πρωτοπόριες και άνοιξε μια ενδο-αριστερή συζήτηση για την «αδυναμία μαζικών κινητοποιήσεων» (με την έννοια της κλίμακας που μπορεί να απαιτήσουν οι καιροί). Δεν είναι εδώ ο χώρος και ο χρόνος για την παρουσίαση αυτού του (κατά τα άλλα πολύ ενδιαφέροντος και ευρύτερης αξίας) προβληματισμού. Το ζήτημα είναι η προσπάθεια να ξεπεραστούν τα (υποκειμενικά και αντικειμενικά) εμπόδια που έχουν εντοπίσει οι συντρόφισσες και οι σύντροφοί μας.

Με όρους εκλογικής τακτικής, το αποτέλεσμα «καταλήγει» και τον

διάλογο στο PSOL, που είχαμε παρουσιάσει σε προηγούμενα φύλλα. Ο γράφων ανήκει σε όσους έδειχναν «επιφυλακτική κατανόηση» στην επιλογή αποφυγής της αυτόνομης καθόδου. Οφείλουμε να σημειώσουμε ότι αποδείχθηκαν βάσιμες οι δύο βασικές εκτιμήσεις όσων επέμεναν σε αυτό. Αφενός, ότι «ο Μπολσονάρο δεν έχει ηττηθεί» και ότι το πολωμένο τοπίο δεν επιτρέπει καν να αξιοποιηθεί η «πολυτέλεια» του δεύτερου γύρου. Αφετέρου, ότι η επιλογή να σταθεί κανείς έξω από το «τσουνάμι» που θα προκαλέσει ο Λούλα στις «εργατογειτονιές» θα είχε ποινή την εξαφάνισή. Τα τρία ψηφοδέλτια άλλων δυνάμεων της (ζωηρής και σχετικά ριζωμένης) ριζοσπαστικής Αριστεράς που επέλεξαν αυτό το δρόμο, χρειάζεται να αθροιστούν (!) για να φτάσουν το... 0,1%.

Αλλά ο ρόλος των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς θα είναι αναγκατάστατος στον εξωκοινοβουλευτικό αγώνα -που διστάζει να στηρίξει η ηγεσία του ΡΤ όλο το προηγούμενο διάστημα. Όπως καταλήγει προεκλογικό άρθρο του Αρκάρι:

«Σε αυτές τις συνθήκες [έμπρακτης άρνησης του αποτελέσματος] η μαζική κινητοποίηση θα είναι αναγκατάστατης σημασίας. Τελικά, αυτή θα είναι ο αποφασιστικός παράγοντας... Ο ρόλος της Αριστεράς σε αυτό το τρομερό αλλά προβλεπόμενο σενάριο θα είναι ζωτικός. Μακάρι να ήταν εφικτή μια νίκη στον πρώτο γύρο και μια [κυβερνητική] μετάβαση χωρίς τρομακτικές αναταράξεις. Αλλά δεν είναι. Χρειαζόμαστε σχέδιο Α, και σχέδιο Β, και -καλού κακού- ακόμα και σχέδιο Γ. Ας ετοιμαζόμαστε για το χειρότερο σενάριο. Δεν μπορούμε να αφήσουμε να γλιστρήσει μέσα από τα χέρια μας η νίκη στην κάλη. Πολλοί άνθρωποι υπέφεραν πολλά για να γίνει εφικτή».

Ο Πούτιν και το κατώφλι του

Το κείμενο που ακολουθεί γράφτηκε τις αμέσως επόμενες ημέρες μετά το διάγγελμα Πούτιν. Το δημοσιεύουμε ως έχει, γιατί οι εξελίξεις επιβεβαιώνουν τις εκτιμήσεις που υποδεικνύει.

Η επιστράτευση στη Ρωσία αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα που δείχνουν τη λαϊκή δυσaráσκεια και αμφισβήτηση των στόχων του Πούτιν. Χιλιάδες στρατεύσιμοι επιλέγουν να διαφύγουν στο εξωτερικό, ενώ πολλοί άλλοι κρύβονται στις πόλεις ή διαφεύγουν στην ύπαιθρο προκειμένου να αποφύγουν τη στράτευση. Η τακτική του καθεστώτος να επιστρατεύσει δυσανάλογα πολλούς νέους από τις εθνικές μειονότητες, έχει ως αποτέλεσμα τη διασπορά της δυσaráσκειας στην περιφέρεια της Ρωσίας.

Η προσάρτηση του Ντονμπάς, της Ζαπορίζια και της Χερσώνας γίνεται με τόσο ολοφάνερη βιασύνη και προχειρότητα που προκαλεί προφανή προβλήματα. Η Ρωσία δεν είναι σε θέση (τουλάχιστον για την ώρα) ούτε να περιγράψει τα σύνορα των περιοχών που προσάρτησε. Η συνέχεια των ένοπλων συγκρούσεων στο εσωτερικό τους, αλλά και το γεγονός ότι σε αυτές η εθνική ρωσική συνιστώσα δεν είναι συμπαγής πλειοψηφία (ούτε υποχρεωτικά ταυτισμένη με τον «ρωσικό κόσμο» του Πούτιν),

Του Αντώνη Νταβανέλου

Το νέο διάγγελμα του Πούτιν για την Ουκρανία δείχνει ότι ο κόσμος μπαίνει σε μια εξαιρετικά κρίσιμη περίοδο, φτάνει κυριολεκτικά στο κατώφλι του πυρηνικού τρελοκομείου. Η προειδοποίηση του Ρώσου προέδρου ότι «δεν μπλοφάρει» για τα πυρηνικά, δεν επιτρέπει να υποτιμηθεί από κανέναν.

Με όρους καφενείου, ο Πούτιν παίζει τα ρέστα του, ελπίζοντας ότι οι Δυτικοί θα πάνε πάσο και θα ανεχθούν μια «κατοχύρωση κερδών» της Ρωσίας στην Ουκρανία (την προσάρτηση του Ντονμπάς, της Χερσώνας και της Ζαπορίζια), που θα επιτρέψει στον Πούτιν να δηλώσει «νικητής» και να αφήσει για τη συνέχεια την αναζήτηση μιας επιστροφής της Ρωσίας στην «ομαλότητα» των διεθνών σχέσεων, των σχέσεων στη στενή γειτονιά της, των σχέσεων στο εσωτερικό της Ρωσίας. Γιατί σε όλα αυτά τα πεδία έχουν γίνει ολοφάνερες οι αποσταθεροποιητικές συνέπειες της ρωσικής εισβολής του περασμένου Φλεβάρη στην Ουκρανία.

Με βάση το διάγγελμα, καλούνται στα όπλα 300.000 Ρώσοι πολίτες. Όπως διευκρίνισε ο Σοϊγκού, πρόκειται για όσους έφεδρους έχουν πρόσφατη στρατιωτική εμπειρία, δηλαδή μπορούν σχετικά γρήγορα να πάρουν θέση στο πεδίο των μαχών στο ουκρανικό έδαφος. Την επιστράτευση είχε προ εβδομάδας «προτείνει» το θλιβερό μόρφωμα που αυτοαποκαλείται ΚΚΡΟ (ένα κόμμα που συνδυάζει τη «νοσταλγία» για την ΕΣΣΔ, το μεγαλωρωσικό εθνικισμό και τις άριστες σχέσεις με την Ορθόδοξη Εκκλησία). Μπαίνοντας επισήμως σε –τουλάχιστον εν μέρει– πολεμική κατάσταση, το ρωσικό καθεστώς ενεργοποιεί τις διατάξεις του στρατιωτικού νόμου, που απειλεί με τις κατηγορίες περί «προδοσίας» όσους/ες εμπλακούν σε αντιπολεμικές διαδηλώσεις, σε ανυποταξία και λιποταξία, ή σε «παράδοση στον εχθρό». Οι

άνθρωποι των κινημάτων κοινωνικής αντίστασης κάθε είδους θα ζήσουν στη Ρωσία πολύ δύσκολες στιγμές.

Διπλό πολιτικό σφάλμα

Αυτή η «κλιμάκωση» (όπως το διαβόητο escalation που έγινε εφιάλης των Αμερικανών στρατοκρατών στο Βιετνάμ, αλλά και των Σοβιετικών ομολόγων τους αργότερα στο Αφγανιστάν) συνιστά μια ομολογία αποτυχίας της στρατηγικής που καθόρισε μέχρι σήμερα την «ειδική στρατιωτική επιχείρηση» στην Ουκρανία.

Η εισβολή του ρωσικού στρατού στην Ουκρανία τον περασμένο Φλεβάρη, δεν σχεδιάστηκε ως «ήπια» εισβολή. Αντίθετα, στηρίχθηκε στην επιλογή ενός «πολέμου πυροβολικού», ενός «πυραυλοκεντρικού» πολέμου, δηλαδή του κατεξοχήν πολέμου των ισχυρών απέναντι στους αδύναμους. Ο Πούτιν δεν έκανε «στρατιωτικό» σφάλμα (άλλωστε μη ξεχνάμε ότι σε ελάχιστες ημέρες τα ρωσικά τανκς έφτασαν στα πρόθυρα του Κιέβου...), αλλά ένα διπλό πολιτικό σφάλμα:

Αφενός, υποτίμησε την αποφασιστική διάθεση της μεγάλης πλειοψηφίας του ουκρανικού πληθυσμού να πολεμήσει προκειμένου να υπερασπίσει την ανεξαρτησία της χώρας του απέναντι στη Ρωσία. Αυτός ο παράγοντας έδωσε στον ουκρανικό στρατό την επιλογή της άμυνας μέσα στις πόλεις (ενός πολέμου που προϋποθέτει τη συναίνεση και ανοχή του πληθυσμού) κερδίζοντας πολύτιμο χρόνο. Ταυτόχρονα έστειλε στη ρωσική ηγεσία ένα στρατηγικής σημασίας μήνυμα: Ο ρωσικός έλεγχος πάνω στο σύνολο της Ουκρανίας δεν θα μπορούσε να επιβληθεί παρά μόνο μέσω μιας μακράς στρατιωτικής κατοχής και όχι με την εύκολη μέθοδο της εγκατάστασης ενός καθεστώτος-μαριονέτας.

Αφετέρου, ο Πούτιν ολοφάνερα υποτίμησε τις προθέσεις και τις δυνατότητες του δυτικού ιμπεριαλισμού για σκληρές απαντήσεις. Το ΝΑΤΟ επανασυσπειρώθηκε πιο γρήγορα από

προειδοποιούν ότι αυτή τη φορά τα προβλήματα ενσωμάτωσης θα είναι κατά πολύ σημαντικότερα σε σύγκριση με την Κριμαία.

Η ανακατάληψη της σημαντικής πόλης του Λιμάν από τον ουκρανικό στρατό στο Ντονμπάς, μετά το διάγγελμα περί προσάρτησης, ξεσήκωσε τις διαμαρτυρίες της ρωσικής ακροδεξιάς, που απαιτεί να υλοποιηθούν τα «επόμενα βήματα», συμπεριλαμβανομένης της χρήσης των «τακτικών» (των λεγόμενων «μικρών») πυρηνικών όπλων. Ο αμερικανικός Τύπος δηλώνει ότι οι ΗΠΑ έχουν προειδοποιήσει τους Ρώσους στρατιωτικούς ότι αν διαπιστωθεί μετακίνηση πυρηνικών όπλων προς πιθανές πλατφόρμες εκτόξευσης, θα υπάρξει σκληρή αμερικανική «προληπτική» απάντηση.

Η κυβέρνηση Ζελένσκι αντέδρασε στο διάγγελμα και τις προσαρτήσεις ζητώντας επισήμως να γίνει δεκτή η Ουκρανία ως μέλος του ΝΑΤΟ. Η νατοϊκή ηγεσία ουσιαστικά απέρριψε ευγενικά το αίτημα, υπογραμμίζοντας ότι απαιτείται η ομοφωνία όλων των χωρών-μελών, ενώ πληθαίνουν οι δημόσιες δηλώσεις Αμερικανών (Κίσιγκερ κ.ά.) και Ευρωπαίων (Μέρκελ κ.ά.) ηγετικών στελεχών που δηλώνουν ότι η ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ θα ήταν ένα σοβαρό «στρατηγικό λάθος».

κάθε πρόβλεψη και οι ροές δυτικών όπλων προς την Ουκρανία ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο. Ο αρχικός συσχετισμός δύναμης, που αποδείκνυε ότι η Ουκρανία ήταν ανέτοιμη για να αντιμετωπίσει μια ρωσική εισβολή,

μέσα στα δίκτυα της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, όπως αυτός είχε διαμορφωθεί μέχρι σήμερα. Οι ΗΠΑ, η ΕΕ και οι σύμμαχοί τους, συμμετέχουν στον «πόλεμο δι' αντιπροσώπων» στο ουκρανικό έδαφος, όχι για να υπε-

Ο πόλεμος των Ουκρανών για την ανεξαρτησία τους απέναντι στη Ρωσία, αλληλοδιαπλέκεται με τον πόλεμο του δυτικού ιμπεριαλισμού με τη Ρωσία, με αντικείμενο τη διατήρηση του συσχετισμού δύναμης μέσα στα δίκτυα της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, όπως αυτός είχε διαμορφωθεί μέχρι σήμερα.

μεταβλήθηκε με ταχύτητα: ο «πυραυλοκεντρικός» πόλεμος έγινε διμερής και το ρωσικό επιτελείο άρχισε να καταγράφει απώλειες. Οι οικονομικές κυρώσεις ήταν τμήμα των πολεμικών απαντήσεων. Είναι λάθος να μετρά κανείς τις συνέπειές τους με συγκυριακούς δείκτες που μπορούν τεχνητά να διατηρηθούν σε ανεκτά επίπεδα (όπως η εικόνα στο ρωσικό χρηματιστήριο ή η οι ισοτιμίες που κρατάει το ρούβλι). Η απειλή εξοβελισμού του ρωσικού καπιταλισμού από τις δραστηριότητες μέσα στο δυτικό τμήμα του δικτύου της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης είναι μια σοβαρή πίεση. Η μακρά λίστα «αυτοκτονιών» Ρώσων ολιγαρχών, αναδεικνύει το πόσο βίαια λειτουργεί αυτή η απειλή μέσα στους κόλπους της ρωσικής κυρίαρχης τάξης.

Το μέγεθος της παρέμβασης του δυτικού ιμπεριαλισμού, ιδιαίτερα μετά τη Σύνοδο του ΝΑΤΟ στη Μαδρίτη, αποδεικνύει το διπλό χαρακτήρα αυτού του πολέμου: Ο πόλεμος των Ουκρανών για την ανεξαρτησία τους απέναντι στη Ρωσία, αλληλοδιαπλέκεται με τον πόλεμο του δυτικού ιμπεριαλισμού με τη Ρωσία, με αντικείμενο τη διατήρηση του συσχετισμού δύναμης

ρασπίσουν τα συμφέροντα της πλειοψηφίας του ουκρανικού λαού, αλλά για να υπερασπίσουν τα προνομιακά συμφέροντα των δικών τους κυρίαρχων τάξεων (γι' αυτό άλλωστε δεν διατάζουν να «τζογάρουν» την πολιτική σταθερότητα της Ευρώπης μέσω της ενεργειακής κρίσης τον αναμενόμενο χειμώνα). Όποιος υποτιμήσει μια από τις πλευρές του χαρακτήρα αυτού του πολέμου, κινδυνεύει να οδηγηθεί σε σοβαρό πολιτικό λάθος: είτε στην εκφυλιστική ιδεολογικοπολιτικά υποτίμηση του ρωσικού ιμπεριαλισμού, είτε στην εγκληματική πολιτικά (ειδικότερα στις χώρες της Δύσης) αναγνώριση δικαιολογητικών στη Νατοϊκή πολεμική εμπλοκή.

Πιέσεις

Αυτή η εξέλιξη αποτυπώθηκε στο πεδίο των μαχών. Η ρωσική προπαγάνδα που παρουσίαζε την «ειδική στρατιωτική επιχείρηση» να βαδίζει από επιτυχία σε θρίαμβο, δεν άντεξε μπροστά στις ειδήσεις της ουκρανικής αντεπίθεσης στο Χάρκοβο, τη διόγκωση των ένοπλων ενεργειών στα «μετόπισθεν» του Ντονμπάς και της Κριμαίας, στις απώλειες του ρωσικού στρατού που, κατά τον Σοϊγκού είναι 6.000 νεκροί στρατι-

πυρηνικού τρελοκομείου

ώτες και αξιωματικοί (ήδη περίπου στο 50% των απωλειών της μακράς πολεμικής καταστροφής στο Αφγανιστάν). Όμως αυτή η πίεση δεν ήταν η μόνη αποφασιστική για τον Πούτιν.

Οι ένοπλες συγκρούσεις μεταξύ Αρμενίας και Αζερμπαϊτζάν και Τατζικιστάν-Κιργιστάν, έδειξαν ότι στη στενή γειτονιά της Ρωσίας, κυριολεκτικά στην «πίσω αυλή» της, οι τοπικές ηγεσίες αρχίζουν να διστάζουν να εδρασηθούν η Ρωσία να επιβάλει τάξη και πειθαρχία. Και η ρωσική κυρίαρχη τάξη έχει νωπή τη μνήμη για το διαλυτικό ρόλο που έπαιξε η αυτονομία των επαρχιών της 30 χρόνια πριν, επιταχύνοντας τότε την κατάρρευση της ΕΣΣΔ.

Η πρόσφατη Σύνοδος του Οργανισμού Συνεργασίας της Σανγκάη στη Σαμαρκάνδη του Ουζμπεκιστάν, υπήρξε μια όχι ιδιαίτερα ευχάριστη στιγμή για τον Πούτιν. Μια ανάλυση του συρμού έλεγε ότι η ουκρανική κρίση οδηγεί σε μια σύσφιξη μπλοκ μεταξύ Ρωσίας, Κίνας, άλλων BRICS κ.ά. Η Σαμαρκάνδη έδειξε ότι η πραγματικότητα είναι πολύ πιο περίπλοκη. Ο ίδιος ο Πούτιν υποχρέωθηκε, παρουσιάζοντας τα συμπεράσματα της Συνόδου, να αναφερθεί στις «ανησυχίες» της Κίνας και της Ινδίας για τις οικονομικές συνέπειες της παράτασης του πολέμου στην Ουκρανία.

Ο Κινέζος Πρόεδρος Ξι –που αρνήθηκε να μπει στο κάδρο της κοινής φωτογράφισης των ηγετών του Οργανισμού επικαλούμενος μέτρα ασφαλείας κατά του... Covid– δήλωσε στη συνέχεια ότι η Κίνα είναι έτοιμη «να εγγυηθεί, με κάθε μέσον, την ανεξαρτησία και την ακεραιότητα του Καζακιστάν», βάζοντας για πρώτη φορά ζήτημα «κινεζικής εγγύησης» σε περιοχή της πρώην ΕΣΣΔ. Αναδεικνύεται έτσι ότι το «αντι-δυτικό» μπλοκ δεν είναι απλώς ανομοιογενές, αλλά στο εσωτερικό του η άνοδος της οικονομικής δύναμης της Κίνας επιφυλάσσει πιθανές εκπλήξεις και αιφνιδιασμούς στη ρωσική ηγεσία.

Όσοι παρακολουθούν τις εσωτερικές πολιτικές εξελίξεις στη Ρωσία γνωρίζουν ότι το καθεστώς καθορίζεται από ένα «τελετουργικό» ιδιαίτερα άκαμπο και αυστηρό. Το τελευταίο διάστημα πληθαίνουν τα κρούσματα παραβίασης αυτής της κανονικότητας. Η δολοφονία της κόρης του Ντούγκιν σε μια από τις πιο φυλασσόμενες περιοχές της Ρωσίας, η λίστα των δημοτικών συμβούλων που ζήτησαν επώνυμα την αντικατάσταση του Πούτιν, οι κραυγές των πολέμαρχων τύπου Καντίροφ αλλά και εθνικιστών διανοουμένων και δημοσιογράφων που ζήτησαν δημοσίως τα κεφάλια του Επιτελείου μετά την ουκρανική αντεπίθεση, και κυρίως το κύμα μαζικής φυγής των στρατεύ-

σιμων μετά το διάγγελμα είναι κρούσματα αστάθειας, απολύτως ασυνήθιστα για τον τρόπο διακυβέρνησης του Πούτιν μέχρι σήμερα. Ο Ρώσος Πρόεδρος αναμφισβήτητα διατηρεί τον έλεγχο της πολιτικής εξουσίας, όμως πυκνώνουν οι προειδοποιήσεις ότι η πολιτική μοίρα του (και πιθανώς η ζωή του) θα εξαρτηθούν από την παρουσία μιας νίκης στο ουκρανικό έδαφος.

Το σύνολο αυτών των πιέσεων οδήγησε στο δεύτερο διάγγελμα Πούτιν. Η ρωσική κυβέρνηση οργανώνει, χωρίς προσχήματα νομιμοφάνειας, «δημοψηφίσματα» προσχώρησης του Ντονμπάς, της Ζαπορίζια και της Χερσώνας στη Ρωσία. Αφήνει να διαφανεί ότι αν αυτό το «κεκτημένο» γίνει αποδεκτό, τότε η Ρωσία θα ήταν έτοιμη να συζητήσει για τερματισμό του πολέμου. Δηλώνει όμως με έμφαση ότι, πλέον, κάθε ένοπλη προσβολή αυτών των περιοχών θα αντιμετωπιστεί ως πολεμική απειλή επί του «ρωσικού εδάφους». Που νομιμοποιεί την απόλυτη κλιμάκωση του πολέμου, ακόμα και τη χρήση των λεγόμενων «μικρών» πυρηνικών όπλων.

Η ουκρανική ηγεσία, τουλάχιστον για την ώρα, δηλώνει την πρόθεση να συνεχίσει τον πόλεμο μέχρι την επιστροφή των συνόρων στα προ του Φλεβάρη του '22 όρια, αν και συχνά υπερθεματίζει βάζοντας ζήτημα «απελευθέρωσης της Κριμαίας». Κανείς δεν γνωρίζει πόσο αυτή η γραμμή εί-

ναι πραγματικός προσανατολισμός ή διαπραγματευτική τακτική, ή συνδυασμός και των δύο.

Η αμερικανική και Νατοϊκή ηγεσία, αν και επί της ουσίας δεν έχει ανοίξει ακόμα τα χαρτιά της, δείχνει με πολλούς τρόπους την πρόθεση για συνέχεια του πολέμου, με πλήρη αδιαφορία για τις τρομερές ουκρανικές απώλειες. Η πιθανότητα ενός τελικού συμβιβασμού με τον Πούτιν, εάν και εφόσον προκύψει, θα καθοριστεί από τα μεγάλα και γενικά γεωπολιτικά συμφέροντα και όχι από το αίμα των άμαχων και των στρατιωτών στην Ουκρανία.

Πυρηνικά και αντιπολεμικό κίνημα

Μέσα σε αυτό το σκοτεινό τοπίο, η χρήση ιδιαίτερα καταστρεπτικών όπλων, ακόμα και των πυρηνικών, γίνεται μια πιθανότητα που κανείς δεν μπορεί και δεν πρέπει να αποκλείσει.

Η παρέμβαση ενός διεθνούς αντιπολεμικού κινήματος, ανεξάρτητου και από τα δυο συγκρουόμενα μπλοκ, γίνεται πιο επείγουσα από ποτέ. Και η παρέμβαση αυτή δεν μπορεί να καθορίζεται από νεφελώδεις γεωπολιτικούς ισχυρισμούς και υπολογισμούς του καθενός. Αντιπολεμική δράση τώρα, σημαίνει απαίτηση για άμεση ειρήνη, για να σωπήσουν τα όπλα, τώρα! Σημαίνει πίεση πάνω στις κυβερνήσεις και στους διεθνείς «θεσμούς» να ευθυγραμμιστούν με αυτό το αίτημα και να

σταματήσουν να παίζουν ζάρια με τον κίνδυνο μιας γενικευμένης πυρηνικής εμπλοκής. Και σε αυτή την συνθήκη, εάν και εφόσον επιτευχθεί, θα παραμένει το πολιτικό αίτημα για πλήρη αποχώρηση του ρωσικού στρατού από την Ουκρανία, για αναγνώριση του δικαιώματος των Ουκρανών να αποφασίσουν ανεμπόδιστα και ελεύθερα για το μέλλον τους.

Ζώντας σε μια χώρα του NATO, έχουμε ειδικά καθήκοντα. Να συγκρουστούμε με τον Μητσοτάκη που στέλνει όπλα, που μεγεθύνει και αυγατίζει τις αμερικανονατοϊκές βάσεις, περιμένοντας ανταλλάγματα στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό. Να απαιτήσουμε το «καμιά εμπλοκή» στον πόλεμο στην Ουκρανία, σε συνδυασμό με την αντίθεσή μας στους εδώ εξοπλισμούς, σε συνδυασμό με την απαίτηση να στραφούν όλοι οι διαθέσιμοι πόροι προς τις εργατικές και λαϊκές ανάγκες. Να διαδηλώσουμε την αλληλεγγύη μας προς τους Ουκρανούς και Ουκρανίδες μαζί με την προσπάθεια αλληλεγγύης προς όλους τους πρόσφυγες, ανεξαρτήτως χρώματος-θρησκείας-χώρας καταγωγής. Να συνδέσουμε την πάλη ενάντια στην αντιδραστική και φιλοπόλεμη κυβέρνηση της Δεξιάς, με την πάλη για ρήξη με το NATO και την ΕΕ, με το στρατόπεδο της κυρίαρχης ιμπεριαλιστικής δύναμης που έχει βασικές ευθύνες για τους κινδύνους που σήμερα ολοφάνερα αντιμετωπίζουμε.

Βρετανία: Ένα μακρύ απεργιακό

Του Πάνου Πέτρου

Μετά από μια σχετική ανάπαυλα τον Σεπτέμβρη, οι απεργίες επιστρέφουν στη Βρετανία, δικαιώνοντας τις εκτιμήσεις όσων πρόβλεπαν ότι το απεργιακό «καλοκαίρι της δυσaréσκειας» θα έχει συνέχεια μέσα στο φθινόπωρο.

Η νέα πρωθυπουργός του Ηνωμένου Βασιλείου, Λιζ Τρας, την Κυριακή 2 Οκτώβρη πήγε στο συνέδριο των Συντηρητικών για να επιχειρήσει να συσπειρώσει το (σε κρίση και ανήσυχο) κομματικό ακροατήριο, πουλώντας θατσερική αποφασιστικότητα. Μια μέρα πριν, περίπου 175.000 εργαζόμενοι κι εργαζόμενοι βρίσκονταν σε απεργία. Η χρονική σύμπτωση διαφορετικών προγραμματισμένων κινητοποιήσεων αποτέλεσε ένα μικρό δείγμα της εμβέλειας που θα μπορούσε να αποκτήσει το διάχυτο απεργιακό κίνημα αν υπήρχε συνειδητή-συστηματική προσπάθεια συντονισμού από τη μεριά των συνδικάτων.

Το βάπτισμα του πυρός για την Λιζ Τρας

Την 1η Οκτώβρη, επέστρεψαν στην απεργιακή δράση μετά από μια παραπεταμένη ανάπαυλα οι εργαζόμενοι/ες στις συγκοινωνίες. Την ίδια μέρα, το εργατικό δυναμικό των Βασιλικών Ταχυδρομείων βρισκόταν στην δεύτερη μέρα απεργίας, στα πλαίσια μιας 48ωρης κινητοποίησης. Οι απεργοί αυτοί προστίθονταν στους λιμενεργάτες του Λίβερπουλ και του Φέλξιστου που βρίσκονταν ήδη σε μια πολυήμερη απεργιακή κινητοποίηση (μέχρι και τις 3 Οκτώβρη) η οποία προκάλεσε τεράστιο πονοκέφαλο στα αφεντικά, μιας και πρόκειται για τα δύο λιμάνια που διαχειρίζονται το 65% των εισαγωγών/εξαγωγών. Εκείνη τη μέρα γενικευμένης παρουσίας απεργών στους δρόμους επέλεξαν για διαδηλώσεις/συγκεντρώσεις και άλλες κινηματικές πρωτοβουλίες. Η νέα πρωτοβουλία κάποιων συνδικαλιστικών ομοσπονδιών, «Enough Is Enough» (Φτάνει Πια), που έχει έτσι κι αλλιώς «καταστατικό» στόχο να στηρίζει τους κλάδους που απεργούν, κάλεσε σε μια σειρά από συγκεντρώσεις σε πολλές πόλεις. Στο Λονδίνο, οργάνωσε διαδήλωση η πρωτοβουλία «We All Want to Just Stop Oil», που διεκδικεί «όχι άλλο πετρέλαιο, φορολογία στους δισεκατομμυριούχους ρυπαντές, ενέργεια για όλους, μόνωση των σπιτιών, φτηνές δημόσιες συγκοινωνίες». Την ίδια τη μέρα του συνεδρίου, η κινηματοπολιτική ομπρέλα κατά της λιτότητας «People's Assembly» (Λαϊκή Συνέλευ-

ση) οργάνωσε την παραδοσιακή της πλέον διαδήλωση έξω από το συνέδριο των Συντηρητικών.

Πυκνό απεργιακό καλεντάρι

Η Τρας πήρε το «βάπτισμα του πυρός» σε μια σκληρή μάχη που είναι μπροστά της για το όλο το επόμενο διάστημα. Το απεργιακό καλεντάρι του Οκτώβρη

Οκτώβρη-Νοέμβρη-Δεκέμβρη.

-Το CWU επίσης οργανώνει απεργίες στην BT Openreach. Η εταιρεία που διαχειρίζεται σχεδόν το σύνολο των καλωδιώσεων και των δικτύων (τηλεφωνική σύνδεση, ίντερνετ κ.ά.) θα χτυπηθεί από πανεθνικές απεργίες στις 6, στις 10, στις 20 και στις 24 Οκτώβρη.

Στη διάρκεια του Οκτώβρη θα εξελι-

κάνει η ομοσπονδία Unison, αρκετές από αυτές τις απεργίες, σε μεμονωμένες επιχειρήσεις του ιδιωτικού τομέα, καταφέρνουν να κερδίσουν διψήφιο ποσοστό αύξησης στους μισθούς.

Αυτή η διεκδίκηση αποτελεί το ενοποιητικό στοιχείο όλων των απεργιών. Ο κάθε κλάδος έχει και άλλα επιμέρους ζητήματα, που αφορούν κυρίως τις συνθήκες εργασίας ή επιθέσεις της εργοδοσίας (πχ απολύσεις), αλλά η γενναία αύξηση των μισθών είναι η «σημαία» των απεργιών. Οι περισσότερες προτάσεις των εργοδοτών κινούνται ανάμεσα στο θλιβερό 2% και φτάνουν το πολύ στο 5-7%. Τα υψηλά εταιρικά κέρδη των τελευταίων 2 χρόνων, αλλά και η ζοφερή καθημερινότητα των εργαζομένων έχουν οδηγήσει ακόμα και τους πιο μετριοπαθείς συνδικαλιστές να επιμένουν γύρω στο 10%, το οποίο απορρίπτεται από σημαντική μερίδα της εργατικής βάσης, όπου εδραϊώνεται η επίγνωση πως «οτιδήποτε κάτω από 12% [το ύψος του πληθωρισμού] είναι μείωση!».

Την 1η Οκτώβρη, επέστρεψαν στην απεργιακή δράση μετά από μια παραπεταμένη ανάπαυλα οι εργαζόμενοι/ες στις συγκοινωνίες. Την ίδια μέρα, το εργατικό δυναμικό των Βασιλικών Ταχυδρομείων βρισκόταν στην δεύτερη μέρα απεργίας, στα πλαίσια μιας 48ωρης κινητοποίησης. Οι απεργοί αυτοί προστίθονταν στους λιμενεργάτες του Λίβερπουλ και του Φέλξιστου που βρίσκονταν ήδη σε μια πολυήμερη απεργιακή κινητοποίηση (μέχρι και τις 3 Οκτώβρη).

περιλαμβάνει (μέχρι τώρα):

-Απεργίες στις συγκοινωνίες στις 5, 6 και 8 Οκτώβρη, αν και δυστυχώς συνεχίζεται η πρακτική διαφορετικής ημέρας απεργίας για κάθε σωματείο του ευρύτερου κλάδου.

-Στα Βασιλικά Ταχυδρομεία, το συνδικάτο CWU έχει αποφασίσει πανεθνικές απεργίες στις 13, στις 20 και στις 25 Οκτώβρη. Αυτές θα πλαισιωθούν από κυλιόμενες απεργίες (ανά καταστήματα, υπηρεσίες, περιοχές κλπ) που έχουν στόχο να αποδιοργανώσουν τη διανομή στο δρόμο προς τις γιορτές των Χριστουγέννων. Συνολικά έχουν οριστεί 19 μέρες τέτοιας απεργιακής δράσης για το διάστημα

χθούν οι συνελεύσεις και οι ψηφοφορίες των εργαζομένων στις δημόσιες υπηρεσίες και των διάφορων σωματείων εργαζομένων στο ΕΣΥ. Αν τα αποτελέσματα των ψηφοφοριών είναι θετικά –και τα πρώτα δείγματα στην επίτευξη της αναγκαίας συμμετοχής δείχνουν ότι θα είναι– αυτό σημαίνει ότι θα υπάρξουν απεργίες και μέσα στο Νοέμβρη, από τμήματα της εργατικής τάξης που μέχρι σήμερα δεν είχαν κινηθεί.

Αυτές οι κεντρικές-κλαδικές μάχες εξελίσσονται σε ένα φόντο διάσπαρτων, μικρών αλλά σκληρών απεργιών σε μεμονωμένα εργοστάσια ή κλινικές κλπ. Σύμφωνα με τις καταγραφές που

Κρατική-εργοδοτική αντεπίθεση

Απέναντι σε αυτόν τον «πονοκέφαλο», το κράτος και η εργοδοσία προσανατολίζονται σε μια επίθεση στα συνδικαλιστικά δικαιώματα, καθώς διαπιστώνουν ότι ούτε η ισχύουσα δρακόντεια νομοθεσία είναι αρκετή. Η Λιζ Τρας συζητά επιλογές όπως η αύξηση του προσωπικού ασφαλείας σε επίπεδα που πρακτικά θα ακυρώνουν την απεργία. Ακόμα πιο επικίνδυνη είναι η ιδέα σύμφωνα με την οποία, κάθε νέα προσφορά του εργοδότη θα υποχρεώνει το συνδικάτο σε νέο γύρο ψηφοφοριών. Πρακτικά, θα δίνει τη δυνατότητα στην εργοδοσία να αναστέλλει διαρκώς απεργίες (καταθέτοντας πχ

ό φθινόπωρο

νέα πρόταση στο τέλος της ήδη χρονοβόρας διαδικασίας ψηφοφοριών και λίγο πριν την μέρα της αποφασισμένης απεργίας) ή έστω να κερδίζει με τέτοια τρικ χρόνο, καθώς προετοιμάζεται να αντιμετωπίσει τις συνέπειές της. Αντίστοιχες επιθέσεις ετοιμάζουν και επιχειρήσεις: Η διοίκηση των Βασιλικών Ταχυδρομείων ετοιμάζει μέτρα που θα σημαίνουν πρακτικά «ξερίζωμα» του συνδικάτου για να γίνει η εταιρεία καλύτερο τύπου Amazon.

Η σκληρή ρύθμιση της γραμμής της κυβέρνησης και των εργοδοτών ρίχνει λάδι στη φωτιά, καθώς πιέζει τις συνδικαλιστικές ηγεσίες που αρχίζουν να περιγράφουν τον αγώνα που δίνουν με όλο και πιο «υπαρξιακά» χρώματα. Ασφαλώς, κάθε ακτιβιστής-στρια που παρακολουθεί το εργατικό κίνημα, μπορεί εύκολα να ανακαλέσει πλήθος παραδειγμάτων αναγνωριστικής μεταξύ μεγάλων λόγων και λίγων έργων, όσον αφορά την πρακτική των συνδικαλιστικών ηγεσιών. Αλλά σε ένα κλίμα ανόδου της εργατικής μαχητικότητας και ενεργής συμμετοχής της βάσης, αυτό το γνώριμο «σπορ» γίνεται πιο δύσκολο καθώς η απαίτηση να μεταφραστούν τα λόγια σε πράξεις γίνεται πιο μαζική και ισχυρή.

Προς το παρόν, η δρακόντεια αντισυνδικαλιστική νομοθεσία έχει αποτύχει με διαφορετικούς τρόπους. Όσον αφορά τις μεγάλες ομοσπονδίες, η συμμόρφωσή τους στη δαιδαλώδη διαδικασία διαβουλεύσεων-ψηφοφοριών έχει μια... παράπλευρη ωφέλεια. Οι συνδικαλιστικές δυνάμεις υποχρεώνονται να επικοινωνήσουν και πείσουν για την ανάγκη απεργίας συστηματικά, οργανωμένα και σε κάθε χώρο, και καρπός αυτής της προσπάθειας είναι τα συντριπτικά ποσοστά συμμετοχής και υπερψήφισης της απεργιακής δράσης. Αλλά έχει αρχίσει να διαφαίνεται και ο άλλος τρόπος, της απειθαρχίας. Στις αποθήκες της Amazon, στην Εξέδρα Αντλησης Πετρελαίου της Βόρειας Θάλασσας και σε μικρότερες μονάδες, όπου η ανυπαρξία ή η αδυναμία των σωματείων καθιστά τον δαίδαλο της αντεργατικής νομοθεσίας πραγματικό εμπόδιο για να εκφραστεί άμεσα η εργατική οργή, επιστρέφει η «απεργία της αγριότητας»: Η αυθόρμητη και «ανεπίσημη» απεργία. Σε τέτοιους χώρους αποδεικνύεται πολύ πιο εύκολο και αποτελεσματικό να πειστούν οι συνάδελφοι επιτόπου να «αφήσουν κάτω τα εργαλεία» πριν την έναρξη της βάρδιας, ή να μην επιστρέψουν από το διάλλειμα κ.ο.κ.

Το ότι αυτή η μορφή απεργιακής δράσης έπληξε πιο σκληρά την Amazon είναι ένα πολύ ελπιδοφόρο μήνυμα, ιδιαίτερα στο φόντο της προσπάθειας των Βασιλικών Ταχυδρομείων να «γίνουν σαν την Amazon». Εξίσου σημαντικό μήνυμα -για την ανάγκη να διευρυνθεί

το «ρεπερτόριο» του εργατικού κινήματος και με τέτοιες δράσεις για να μπορέσει να είναι αποτελεσματικό- αποτέλεσε η «άγρια απεργία» στο λιμάνι του Σαουθάμπτον. Εκεί επιχειρήθηκε να ξεφορτωθούν εμπορεύματα που δεν ξεφορτώθηκαν στο Λίβερπουλ και το Φέλξιστοου. Δεν υπήρχε η πολυτέλεια να προκηρυχθεί «επίσημη» απεργία, οπότε οι λιμενεργάτες αποφάσισαν επιτόπου, αυθόρμητα και «παράνομα» να απεργήσουν για να μην πληγεί ο αγώνας των συναδέλφων τους.

Το μεγαλύτερο τεκμήριο της μεγάλης σημασίας των απεργιών στη Βρετανία είναι το γεγονός ότι -από το καλοκαίρι μέχρι σήμερα- αποτελούν το κεντρικό πολιτικό γεγονός της περιόδου, το ζήτημα γύρω από το οποίο περιστρέφεται όλη η δημόσια συζήτηση στο Νησί. Το εύρος και η διάρκεια των κινητοποιήσεων, μαζί με την αδιαλλαξία της Τρας που επιτίθεται μετωπικά στα συνδικάτα, δίνουν στο σημερινό κύμα χαρακτηριστικά κεντρικής πολιτικής μάχης -για την κατεύθυνση της οικονομικής πολιτικής, για την ύπαρξη και τη δράση των συνδικάτων.

«Τρασονόμικς»

Σε αυτό το φόντο, ήρθε και ο μίνι-προϋπολογισμός που ανακοίνωσε η Τρας. Περιλαμβάνει ένα κολοσσιαίο πρόγραμμα κρατικού δανεισμού (το μεγαλύτερο από τη δεκαετία του '70), το οποίο όμως συνοδεύεται από μέτρα «ανάπτυξης» που προβλέπουν: Μια προκλητική «ελάφρυνση» των πλουσιότερων από το φόρο εισοδήματος, τη ματαίωση μιας προγραμματισμένης αύξησης των (χαμηλών) φόρων στα κέρδη και την κατάργηση του ορίου στα μόνους των τραπεζικών στελεχών (στέναζε ο σωματιχής κλάδος από τον απάνθρωπο εξαναγκασμό να περιορίζει τα έκτακτα δώρα στον εαυτό του μόνο στο 200% των -υψηλών- απολαβών του).

Καθώς ο βρετανικός καπιταλισμός βρίσκεται σε μεγάλη κρίση, τα λεγόμενα «Τρασονόμικς» (μείωση φόρων/ αύξηση δαπανών) προβληματίζουν ακόμα και τμήμα των Συντηρητικών, προκαλέσαν δημόσια παρέμβαση-επίπληξη του ΔΝΤ, άρθρα κριτικής από τους Financial Times, αναστάτωση στις αγορές και διαφωνίες με την Κεντρική Τράπεζα.

Οι διχογνωμίες και οι δισταγμοί των «από πάνω» είναι καλοδεχούμενες ως φαινόμενο που μπορεί να διευκολύνει τη δράση των «από κάτω». Και για τους «από κάτω», αυτό το απίστευτο πάρτι άμεσων-μαζικών «ελαφρύνσεων» του πάνω μέρους της κοινωνίας, μπορεί να ενισχύσει ακόμα περισσότερο την οργή και τη θέληση για δράση ώστε να σταματήσει τώρα το μονομερές «σφίξιμο του ζωνναριού» στη βάση της.

Γαλλία: Προθερμαίνεται η αντίσταση στον Μακρόν

Και στη Γαλλία, γίνονται τα πρώτα βήματα μιας διαδικασίας κινηματικής ενεργοποίησης. Στις 29 Σεπτεμβρίου, έγινε η πρώτη «μέρα απεργιακών δράσεων» από τις πιο μαχητικές ομοσπονδίες (CGT, SUD, FSU), με πιο εμφανή τον αντίκτυπο κυρίως στους εκπαιδευτικούς, τους σιδηροδρόμους και τον κλάδο της ενέργειας. Ήταν η πρώτη συνδικαλιστική κινητοποίηση μετά την συγκρότηση κυβέρνησης από τον Μακρόν και την θερινή ανάπαυλα, με κεντρικό αίτημα τη στήριξη των μισθών αλλά ως «προειδοποίηση» ενάντια στη συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση. Από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες (σχολιάζοντας τον μικρό αριθμό διαδηλωτών σε σύγκριση με προηγούμενες κινητοποιήσεις τους), η 29η Σεπτεμβρίου παρουσιάζεται ως πρώτο βήμα ενεργοποίησης των συνδικάτων για τις μάχες του επόμενου διαστήματος.

Αναμένοντας τα επόμενα βήματα των συνδικάτων, το επόμενο κινηματικό ραντεβού είναι στις 16 Οκτώβρη, όταν καλείται διαδήλωση στο Παρίσι «ενάντια στο υψηλό κόστος ζωής και την κλιματική αδράνεια». Την κινητοποίηση οργανώνουν η Ανυπότακτη Γαλλία, οι Πράσινοι, το Σοσιαλιστικό Κόμμα, (δλδ. η συμμαχία NUPES εκτός από το ΚΚΓ), μια σειρά μικρότερων οργανώσεων της ριζοσπαστικής και της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς μεταξύ των οποίων και το NPA, αλλά και κάποιες «κοινωνικές» συλλογικότητες. Η διαδήλωση θα προβάλλει ένα «πακέτο» διεκδικήσεων που περιλαμβάνει το πάγωμα των τιμών, την αύξηση του κατώτατου

μισθού, εγγυημένου εισοδήματος για τους νέους, γενικευμένη αύξηση όλων των μισθών, φτηνές δημόσιες συγκοινωνίες, πάγωμα στα νοίκια, δαπάνη 200 δισεκατομμυρίων για οικολογικό μετασχηματισμό. Δυστυχώς, ως την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές, δεν έγινε εφικτή η συμπίεση με τα συνδικάτα, με τα τελευταία να εκφράζουν διάφορες διαφωνίες («πολύ γενικό πλαίσιο», «δεν ακολουθούμε ημερομηνίες που αποφασίζουν άλλοι») που υποδηλώνουν μια καχυποψία στις σχέσεις, που θα χρειαστεί να ξεπεραστεί με βήματα εκατέρωθεν.

Η μητέρα των μαχών, γύρος δεύτερος

Άλλωστε έρχονται μεγάλες δοκιμασίες. Οι απεργιακές δράσεις και οι διαδηλώσεις των συνδικάτων έγιναν μια μέρα μετά από ένα κρίσιμο κυβερνητικό συμβούλιο, στη διάρκεια του οποίου ο Μακρόν ανακοίνωσε ότι θα παρουσιάσει μια νέα εκδοχή της συνταξιοδοτικής του μεταρρύθμισης μέχρι τα Χριστούγεννα. Πρόκειται για τη «ναυαρχίδα» του Μακρονισμού, που ηττήθηκε κατά την πρώτη του θητεία. Σήμερα ο Γάλλος Πρόεδρος αφήνει να εννοηθεί ότι αν η μεταρρύθμιση μπλοκαριστεί στη Βουλή (όπου δεν έχει πλειοψηφία), μπορεί να προχωρήσει σε πρόωρες εκλογές. Ήδη ο Μελανσόν τονίζει ότι η 16η Οκτώβρη αποκτά νέο επιπλέον νόημα απάντησης στον Μακρόν.

Οι πρώτες αυτές δράσεις του φθινοπώρου, μπορεί να αποτελέσουν την «προθέρμανση» για μια νέα μετωπική σύγκρουση με τον «πρόεδρο των πλουσίων».

Η μαύρη συγκυβέρνηση στην

Του Πάνου Πέτρου

Το εκλογικό αποτέλεσμα στην Ιταλία επιβεβαίωσε τις σκοτεινές προβλέψεις για νίκη της συνασπισμένης (ακρο)Δεξιάς με πρωτιά των Φρατέλι Ντ' Ιτάλια, του κόμματος που έχει τις ρίζες του στις διαδοχικές μεταλλάξεις του παλιού MSI (μεταπολεμικοί νοσταλγοί του Μουσολίνι). Το κόμμα αυτό θα συγκυβερνήσει, έχοντας ως «μικρούς εταίρους» την ακροδεξιά Λέγκα του Σαλβίνι και το δεξιό «Φόρτσα Ιτάλια» του Σίλβιο Μπερλουσκόνι, του αντιδραστικού μεγαλοεπιχειρηματία που υπήρξε η πρωτότυπη-ιταλική εκδοχή «Τραμπ». Πρόκειται για την αντιδραστικότερη κυβέρνηση της Ιταλίας (και ίσως της Ευρώπης) μετά το 1945.

Ο ρόλος της κυβέρνησης Ντράγκι

Η άλλη όψη της επιτυχίας των Φρατέλι είναι η αποτυχία όλων των άλλων κομμάτων. Ήταν το μοναδικό κόμμα που ενισχύθηκε (και μάλιστα αλματωδώς) σε ψήφους και ποσοστά στις κάλπες του Σεπτεμβρίου. Όχι τυχαία, υπήρξε επίσης το μοναδικό κόμμα το οποίο δεν συμμετείχε σε καμία από τις διαδοχικές (και «παρά φύσιν») κυβερνήσεις της προηγούμενης ταραχώδους 4ετίας, με σημείο καμπής την άρνησή τους να συμμετέχουν στην εξακομματική-τεχνοκρατική κυβέρνηση Ντράγκι που τους κατέστησε τη μοναδική κοινοβουλευτική αντιπολίτευση. Στις κάλπες του Σεπτεμβρίου, ηττήθηκαν όλα (!) τα κόμματα του κυβερνητικού συνασπισμού και οι εκλογικοί καρποί πήγαν στο κόμμα της Μελόνι.

Η ακροδεξιά και ο συσχετισμός

Έχει μια σημασία -για την αποτύπωση του κοινωνικού συσχετισμού και για την προσπάθεια ερμηνείας του φαινομένου της ανόδου της Μελόνι- να σημειώσουμε ότι η «δεξιά πολυκατοικία» παρέμεινε σταθερή στη συνολική επιρροή της, κερδίζοντας 12,3 εκατομμύρια ψήφους (περίπου όσες και το 2018). Αλλά στο εσωτερικό της, υπήρξε μια τεράστια ανατροπή του συσχετισμού, με τους Φρατέλι να «ληλατούν» μαζικά την εκλογική

βάση και της Λέγκα και του Φόρτσα Ιτάλια. Το «ισοζύγιο» είναι εντυπωσιακά ακριβές: Ο Σαλβίνι και ο Μπερλουσκόνι έχασαν αθροιστικά 5,6 εκατομμύρια ψηφοφόρους και η Μελόνι κέρδισε 5,9 εκατομμύρια.

Με την αποχή να αυξάνεται εντυπωσιακά για τα δεδομένα της Ιταλίας, η σταθερότητα της συνασπισμένης Δεξιάς μεταφράστηκε σε 44% (από 37% το 2018). Ο εκλογικός νόμος με τη σειρά του «μετέφρασε» αυτό το ποσοστό σε άνετη πλειοψηφία εδρών (καθώς τα κοινά δεξιά ψηφοδέλτια σάρωσαν τη συντριπτική πλειονότητα των «μονοεδρικών»).

Ασφαλώς τίποτε από αυτά δεν είναι λόγος καθυσχασμού. Η μία όψη του προβλήματος είναι ότι «ο λαός της Δεξιάς» παραμένει ο πλέον ενεργοποιημένος εκλογικά και η άλλη αφορά το φαινόμενο της διαρκούς ριζοσπαστικοποίησής του. Κάποτε, σε αυτό τον «χώρο» κυριαρχούσε ο Μπερλουσκόνι, έχοντας ως «μικρούς εταίρους» τα ακροδεξιά κόμματα. Το 2018, ο «μπερλουσκονισμός» μπήκε σε κρίση και ο Σαλβίνι ανέδειξε την ακροδεξιά (πλην αρκετά «θεσμοποιημένη») Λέγκα σε

ηγετική δύναμη της Δεξιάς. Οι κυβερνητικές περιπέτειες της Λέγκα έφεραν πλέον τους μετα-φασίστες Φρατέλι σε θέση κυρίαρχης δύναμης του «χώρου».

Τι απέγιναν οι τζιαλορόσι;

Μετά την πτώση της πρώτης κυβέρνησης Κόντε με την έξοδο του Σαλβίνι από την συγκυβέρνηση με τα Πέντε Αστέρια, ως εναλλακτικός κυβερνητικός πόλος απέναντι στο διαμορφούμενο δεξιό συνασπισμό εμφανίστηκε το μπλοκ των «τζιαλορόσι» (κοκκινοκίτρινοι), από τα χρώματα του Δημοκρατικού Κόμματος και του Κινήματος 5 Αστέρων (Κ5Α). Το μπλοκ αυτό κατακερματίστηκε και ηττήθηκε στις εκλογές.

Το Δημοκρατικό Κόμμα (PD) έχασε 800 χιλιάδες ψήφους και παρέμεινε καθηλωμένο στο 19%, όσο ήταν και το ιστορικό του χαμηλό το 2018. Ο κεντροαριστερός συνασπισμός του συγκέντρωσε 26%, με τη συμμαχία «Πράσινοι-Αριστερά» να αποτελεί το μοναδικό δορυφόρο του που μπόρεσε να μπει στη Βουλή, ξεπερνώντας το 3%. Η συμπερίληψη ακόμα κι αυτού

Ούτε «φασιστικό καθεστώς», ούτε «άλλη μ

Υπάρχουν κάποιοι συμβολισμοί που προκαλούν ανατριχίλα.

Ένα χρόνο πριν, στα 100 χρόνια από την καταστροφή των Εργατικών Κέντρων από τους μελανοχίτωνες, η Φουόρτσα Νουόβα εισέβαλλε και διέλυσε τα γραφεία της CGIL στη Ρώμη, στο φως της ημέρας, επικεφαλής ενός ευρύτερου πλήθους (ενάντια στο Green Pass) 10.000 διαδηλωτών. Και φέτος, οι πολιτικοί απόγονοι των νοσταλγών του Μουσολίνι κερδίζουν την πρωθυπουργία 100 χρόνια μετά την «Πορεία στη Ρώμη» και την ανάληψη της εξουσίας από τον «Ντούτσε». Παραμένουν βέβαια συμβολισμοί. Το «ντου» της Φουόρτσα Νουόβα δεν συγκρίνεται με τη φυσική διάλυση των εργατικών οργανώσεων σε όλη την Ιταλία. Μια μετεωρική εκλογική άνοδος δεν μπορεί να συγκριθεί ως φαινόμενο με τη «μαύρη διετία» του 1920-21. Δεν χρειάζεται ασφαλώς να περιμένει κανείς να γεμίσουν οι δρόμοι της Ιταλίας από μελανοχίτωνες για να ανησυχήσει πραγματικά. Αναδημοσιεύουμε μετεκλογικό σημείωμα της Ελιάνα Κόμο για το χαρακτήρα της νέας κυβέρνησης.

Της Ελιάνα Κόμο*

Δεν είναι έκπληξη [το αποτέλεσμα των εκλογών], αν και είναι τόσο κακό που μας σοκάρει, με κίνδυνο να μας αποθαρρύνει ή να μας κάνει να χάσουμε τη διαύγεια μας. Γράφω αυτές τις λέξεις για να αποτρέψω αυτόν τον κίνδυνο, πρώτα από όλα για τον εαυτό μου.

Είναι απλούστευση να πούμε ότι βρεθήκαμε υπό [νέο] καθεστώς, αλλά είναι απλούστευση και να λέμε ότι οι κυβερνήσεις «είναι όλες ίδιες».

Δεν πιστεύω ότι την περασμένη Δευτέρα ξυπνήσαμε στο 1922. Ας μην απλουστεύουμε. Επιπλέον, αυτό το επιχείρημα δεν λειτουργήσει καν στην προεκλογική περίοδο. Αντίθετα, παγίωσε την υποστήριξη για τους Φρατέλι και έστρεψε όλη την προσοχή στην ηγετίδα τους.

Αλλά επίσης δεν είναι αλήθεια ότι «τίποτε δεν άλλαξε» γιατί «όλοι είναι ίδιοι» και η νέα κυβέρνη-

ση θα εφαρμόσει τις ίδιες αντιλαϊκές πολιτικές με τον Ντράγκι. Ναι θα τις εφαρμόσει. Τόσο πολύ που η Κομφιντούστρια και οι αγορές δεν τράπηκαν καθόλου. Αλλά δεν είναι αλήθεια ότι δεν αλλάζει τίποτα.

Η πραγματικότητα είναι πάντα πιο σύνθετη από τις απλουστεύσεις. Αντιμετωπίζουμε μια αντιδραστική δεξιά κυβέρνηση, νομιμοποιημένη από μια μεγάλη λαϊκή ψήφο, που δεν αυξήθηκε σε απόλυτους αριθμούς σε σύγκριση με 5 χρόνια πριν, αλλά διαθέτει μια στιβαρή κοινοβουλευτική πλειοψηφία, ικανή να αντέξει.

Στο επίπεδο της οικονομικής πολιτικής, πιστεύω ότι θα προωθήσει τις ίδιες αντιλαϊκές πολιτικές με τον Ντράγκι. Στο επίπεδο των δικαιωμάτων, των εκτρώσεων, των επαναπροωθήσεων στη θάλασσα, της καταστολής, των μεταναστών, των αλλαγών στο Σύνταγμα, πιστεύω αντίθετα ότι πρέπει να κατανοήσουμε ότι υπάρχει αλλαγή φάσης. Με έναν πόλεμο να εξελίσσεται στην καρδιά της Ευρώπης, τα

Ιταλία

του μετριοπαθώς αριστερού και απόλυτα δορυφοροποιημένου συμμάχου όμως, αποτέλεσε αιτία διαζυγίου με τον Ιταλικό «μακρονισμό», τη συμμαχία Ρέντσι-Καλέντα που βρήκε τον κεντροαριστερό συνασπισμό πολύ... αριστερό (!) για τα γούστα της και επέλεξε την αυτόνομη κάθοδο (7,8%).

Την ίδια ώρα, το PD, σε αντίστοιχη λογική με τον Ρέντσι, δεν επεδίωξε καν τη συμμαχία με το Κ5Α. Με στενά εκλογικιστική λογική, κάτι τέτοιο θα ενίσχυε τις προοπτικές τους απέναντι στη Δεξιά, λόγω του συστήματος των πολλών μονοεδρικών. Μόνο που το Κ5Α, υπό τη νέα ηγεσία του Κόντε, είχε μπει σε μια τροχιά διαφοροποίησης από τον Ντράγκι κι επιστροφής στις πιο φιλολαϊκές πτυχές του παλιού «λαϊκισμού» του, προκειμένου να επιβιώσει. Και για τη σημερινή ηγεσία του Δημοκρατικού Κόμματος, η απόλυτη κι αναμφισβήτητη «αξιοπιστία» της απέναντι στην Κονφιντούστρια μέτρησε παραπάνω από ψήφους κι έδρες.

Για το ίδιο το Κ5Α, η «αριστερόστροφη» επιλογή του Κόντε αποδείχθηκε σωτήρια. Συγκρατήθηκε στο 15% και την τρίτη θέση, ανακόπτοντας την πορεία θεαματικής εξαέρωσης στην οποία είχε βρεθεί, καθώς το κάποτε «αντισυστημικό» κόμμα συμμετείχε σε όλες (!) τις παραλλαγές συνασπισμών που κυβέρνησαν τα τελευταία 4 χρόνια, έχοντας να επιδείξει μια χούφτα θετικά μέτρα και πολύ περισσότερα αρνητικά. Το ότι ανέκοψε την πορεία προς την εξαφάνιση -αν και εντυπωσιακό με βάση τα προγνωστικά- δεν αναιρεί βέβαια την μεγάλη πτώση των «Πεντάστερων» σε σχέση με το 2018, όταν αναδείχθηκαν μεγαλύτερο κόμμα της Ιταλίας. Το Κ5Α βρέθηκε από τα 10,7 εκατ. ψήφους στις 4,3! Υπήρξε το μεγαλύτερο θύμα της πολύ αυξημένης αποχής, όπως προκύπτει από την τεράστια έκταση που είχε αυτή της νότια Ιταλία (πάνω από 50%), το «κάστρο» των Πεντάστερων. Αντίστροφα, η συμμετοχή παρέμεινε πιο υψηλή στο Βορρά, το παραδοσιακό «κάστρο» της Λέγκα, το οποίο άλλαξε ιδιοκτησία και πέρασε στη Μελόνη.

Τι να περιμένουμε από τη νέα κυβέρνηση

Η επόμενη μέρα θα έχει περιπέτειες για το νέο κυβερνητικό συνασπισμό. Η μάχη για τα πόστα (όπου ο προεκλογικός διαγκωνισμός μεταξύ Σαλβίνι-Μπερλουσκόνι αφενός και Μελόνη αφεντέρου είναι κοινό μυστικό), η εξωτερική πολιτική (παρά τα νατοϊκά διαπιστευτήρια της Μελόνη), πτυχές του οικονομικού προγράμματος (η Μελόνη είναι καθαρή νεοφιλελεύθερη, ενώ ο Σαλβίνι πασχίζει να διατηρήσει λίγο από τον «λαϊκισμό» του π.χ. στην ηλικία συνταξιοδότησης), είναι κάποια από τα άγνωστα. Τα τρία κόμματα συνασπίστηκαν προεκλογικά με έναν ελάχιστο προγραμματικό-ιδεολογικό κοινό συντελεστή, αφήνοντας τα άλλα «για αργότερα».

Αλλά, αναμφίβολα, η επόμενη μέρα θα είναι πολύ σκληρή για τους ανθρώπους μας. Αφενός, γιατί αυτός ο ελάχιστος κοινός συντελεστής αφορούσε 3 σκληρά ζητήματα: Σκανδαλώδης φορολογική εύνοια των επιχειρήσεων και των εύπορων («ενιαίος φόρος 15%» για πλούσιους και φτωχούς, επιχειρήσεις και εργαζόμενους), ανατριχιαστική κλιμάκωση του ρατσισμού («ναυτικός αποκλεισμός» των χωρών από όπου επιχειρούν να περάσουν μετανάστες-στρίες) και αναβάθμιση του σεξισμού (με το μανιφέστο της Μελόνη να έχει ως πρώτο και εκτενές κεφάλαιο μια αντιφεμινιστική και αντι-ΛΟΑΤΚΙ πολιτική «στήριξης των γεννήσεων και της φυσιολογικής οικογένειας»).

Έπειτα, στο πεδίο της οικονομικής στρατηγικής, πέρα από μικροδιαφορές, ο προσανατολισμός είναι σαφής. Όπως παραδέχτηκε το νούμερο 2 των Φρατέλι, ο επόμενος προϋπολογισμός θα γραφτεί «με 4 χέρια» (υπονοώντας τη συμμετοχή του Ντράγκι). Και -όπως δίδαξε πρώτος ο Σαλβίνι ως υπουργός- οι δυσκολίες που θα προκύπτουν από αυτή την αντιλαϊκή οικονομική πολιτική, θα επιχειρείται να αντιμετωπιστούν με πλειοδοσίες στην αντιδραστική πολιτική στο πεδίο των δικαιωμάτων, που αποτελεί «συνεκτικό ιστό» του εθνικορατσιστικού διαταξικού μπλοκ.

ια κυβέρνηση»

μετεκλογικά συγχαρητήρια από τον Ορμπάν, την Λεπέν και τον Μπολσονάρο, δείχνουν τον κίνδυνο.

Το να πιστεύουμε ότι πρόκειται απλώς για άλλη μια κυβέρνηση είναι εξίσου αφελές με το να πιστεύουμε ότι βρεθήκαμε υπό [νέο] καθεστώς και πρέπει να καταφύγουμε είτε στη Γαλλία είτε στα βουνά.

Αντί για αυτά [τα λάθη], ας έχουμε καθαρό μυαλό. Ας προετοιμαστούμε για κοινωνική αντιπολίτευση -και στο οικονομικό μέτωπο και στο μέτωπο της ειρήνης και των δικαιωμάτων. Με όλες τις δυσκολίες κινητοποίησης που έχουμε, οι οποίες δεν θα είναι λιγότερες από όσες είχαμε και πριν.

Ας αποφύγουμε επίσης, παρακαλώ, κι ένα άλλο απαράδεκτο λάθος: «Ας τους αφήσουμε να κυβερνήσουν», «η αντιπολίτευση γίνεται επί της ουσίας». ΟΧΙ. Ξέρουμε πολύ καλά ήδη την

ουσία αυτών των κυρίων. Όπως γνωρίζαμε ήδη την ουσία του Ντράγκι και γι' αυτό επικρίναμε τον γραμματέα της CGIL που τον συνεχάρη κατά την ανάληψη των καθηκόντων του.

Οπότε, ούτε βήμα πίσω. Απαιτούμε από την CGIL να προετοιμάσει την κοινωνική αντιπολίτευση σε αυτή την κυβέρνηση, με αφετηρία τη διαδήλωση στις 8 Οκτώβρη στη Ρώμη: Για τους μισθούς, για τις συντάξεις, για τους ακριβούς λογαριασμούς, ενάντια στον πόλεμο, ενάντια στην κλιματική κρίση. Αλλά και υπέρ των δικαιωμάτων.

Είμαστε περήφανα αντιφασίστρι(ες) και δεν μπορούμε παρά να είμαστε ενάντια σε αυτήν την κυβέρνηση. Στην ουσία και στις καρδιές μας.

*Μέλος της Sinistra Anticapitalista.

Δημοσιεύτηκε στο anticapitalista.org με τίτλο «ενάντια σε αυτή την κυβέρνηση, επί της ουσίας και από καρδιάς»

Το κίνημα και η Αριστερά

Αναμενόμενο δυστυχώς ήταν το αποτέλεσμα της Unione Popolare (1,4%, 400 χιλιάδες ψήφοι), ελάχιστο πάνω από το αντίστοιχο της Potere Al Popolo πριν 4 χρόνια. Όπως γράφουν οι σύντροφοι της Sinistra Anticapitalista:

«Πέρασαν χρόνια που δεν υπήρχε ούτε η δυνατότητα ούτε η θέληση να οικοδομηθεί ένα κοινωνικό και πολιτικό σχέδιο αξιόπιστο στα μάτια της τάξης, ικανό να επιδιώξει πραγματική σύγκλιση, ικανό να ανοικοδομήσει μια Αριστερά ταξική και εναλλακτική... πράγματα που δεν διορθώνονται στην προεκλογική περίοδο...».

Πράγματι, ένα από τα μόνιμα προβλήματα της Ιταλικής ριζοσπαστικής/αντικαπιταλιστικής Αριστεράς είναι οι βιαστικές απόπειρες να παρουσιάσουν «εναλλακτική» καθώς πλησιάζει η κάλπη, σε ένα φόντο αρνητικού συσχετισμού και υποχώρησης των αγώνων, όπου ελάχιστοι έχουν γίνει για να παρουσιαστεί μια «εναλλακτική» σε αυτό το βαθύτερο πρόβλημα, που εξηγεί και τις χαμηλές εκλογικές επιδόσεις.

Γράφουν οι Ιταλοί σύντροφοι για την επόμενη μέρα και τα καθήκοντα όσων συμμετείχαν (ή στήριξαν εκλογικά) την Unione Popolare:

«Αποφασιστικό ρόλο θα παίξει ένας προσανατολισμός και μια πρακτική που θα εμπλέκει τις διαθέσιμες δυνάμεις στην ανοικοδόμηση του ταξικού κινήματος, με αφετηρία τις γειτονιές και τα λαϊκά στρώματα που βασανίζονται από την κρίση και το κόστος ζωής, αλλά και τους χώρους δουλειάς και τα συνδικάτα, που θα είναι πιο αποφασιστικά από ποτέ στο να κάνουμε τη ζωή της Μελόνη δύσκολη...».

Η CGIL οργανώνει το συνέδριό της, όπου ένα αριστερό-αντιπολιτευτικό ρεύμα θα έχει την ευκαιρία να συνομιλήσει με χιλιάδες εργάτες κι εργατρίες και να αμφισβητήσει την παθητικότητα που έχει επιβληθεί εδώ και χρόνια στη μεγάλη συνμοσπονδία. Τα συνδικάτα βάσης, που έχουν σηκώσει αρκετά σκληρά και κρίσιμα μέτωπα (όπως η οργάνωση χώρων με μεγάλη μεταναστευτική παρουσία, π.χ. logistics), επίσης έχουν ρόλο να παίξουν, ξεπερνώντας σεχταριστικά λάθη. Όλες οι συνδικαλιστικές δυνάμεις θα αναμετρηθούν με μια πειστική συγκυρία. Όπως αναφέρει η μετεκλογική ανακοίνωση της S. A.:

«Είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς ότι θα αλλάξουν πορεία, πέρα από τις εθιμοτυπικές δράσεις, αν και η CGIL είναι υποχρεωμένη πλέον να δώσει την ιδιαίτερη προσοχή που δίνουν και οι φασιστικές δυνάμεις στα γραφεία και στα σύμβολά της... Παρακολουθούμε με προσοχή και συμμετέχουμε στη συζήτηση των συνδικάτων βάσης που διερευνούν μια γενικευμένη πρωτοβουλία το φθινόπωρο, και που καλούνται να δείξουν την επιχειρησιακή και πολιτική ωριμότητα που απαιτούν οι καιροί».

Σε αυτό το κρίσιμο μέτωπο της κοινωνικής αντιπολίτευσης, χρειάζεται να γίνουν πολλά, αλλά υπάρχει μια πρώτη κινητικότητα.

Την 1η Οκτώβρη, έγινε στη Ρώμη η «συνέλευση για σύγκλιση», που ενοποιεί οικολογικές οργανώσεις (X-Rebellion, Fridays for Future κ.ά.), συνδικάτα βάσης, την εργατική συλλογικότητα GKN (που έπαιξε εμβληματικό ρόλο στην «από τα κάτω» απεργιακή νίκη στη Φλωρεντία), συντονισμούς μεταναστευτικών συλλογικοτήτων κ.ά. Οργανώνουν μια «διαδήλωση της σύγκλισης» στις 22 Οκτώβρη στην (ιστορική φορτισμένη) Μπολόνη. Ενδιάμεσα, στις 8 Οκτώβρη, η CGIL οργανώνει διαδήλωση στη Ρώμη, η οποία αφορά τα οικονομικά αιτήματα που προωθήει, αλλά συμπιπτει και με τον ένα χρόνο από τη φασιστική εισβολή στα γραφεία της (9 Οκτώβρη 2021), οπότε θα συνδυαστεί με το αντιφασιστικό μήνυμα κι ένα πανηγυρικό «άνοιγμα των γραφείων» στο ευρύ κοινό την επομένη της διαδήλωσης.

Γυναίκες-Ζωή-Ελευθερία!

Του Πάνου Πέτρου

Η εξέγερση στο Ιράν έχει προκαλέσει διεθνή προσοχή και μεγάλη συζήτηση, για σωστούς και λάθος λόγους.

Μια πτυχή αφορά τη «συμπάθεια» που εκφράζουν πολιτικά στελέχη ή δημοσιογραφικά Μέσα που δεν φημίζονται για την φιλικότητα ή έστω την ψυχραιμία τους απέναντι σε μαζικά κινήματα κι εξεγέρσεις -όταν ξεσπάνε στις χώρες τους. Είναι η παραδοσιακή υποκρισία που συνοψίζεται στο δόγμα «όσο πιο μακριά συμβαίνει κάτι, τόσο πιο προοδευτικός μπορώ να είμαι στο σχολιασμό του». Ασφαλώς, σε περιπτώσεις όπου εμπλέκονται και γεωπολιτικοί υπολογισμοί, το δόγμα γίνεται «και είμαι ακόμα πιο προοδευτικός, αν αυτό συμβαίνει σε αντίπαλο κράτος».

Υποκρισία

Αυτές οι επιλεκτικές ευαισθησίες δεν αντέχουν σε κριτική. Δεν θυμόμαστε όλοι αυτοί να χειροκροτούν για «γενναιότητα» τα κινήματα που κλιμακώνουν τη δράση τους στο δρόμο. Αντίθετα, θα βαφτίσουν «χάος» ακόμα και μια 24ωρη απεργία στα αεροδρόμια ή τις συγκοινωνίες και θα καταδικάσουν τη «βία» ακόμα κι αν πρόκειται για δυο καμένους κάδους.

Στην περίπτωση του Ιράν, αυτή η υποκρισία γίνεται πιο εξοργιστική όταν προέρχεται από το πολιτικό προσωπικό των ΗΠΑ, γιατί υπάρχουν στη μέση και οι δρακόντιες κυρώσεις -που κάνουν ακόμα πιο σκληρή την καθημερινότητα ενός λαού που ήδη υποφέρει βάνουσα από την εκμετάλλευση στα χέρια των «ντόπιων» αφεντικών του- όπως και μια ολόκληρη προϊστορία (στήριξης του Σάχη που κυβερνούσε με τη διαβόητη «Σαβάκ» ως το 1979, έμμεσης ευθύνης για τον καταστροφικό 10ετή πόλεμο Ιράν-Ιράκ) που κάθε άλλο παρά έγνοια για την ιρανική κοινωνία δείχνει.

Η «ευαισθησία» απέναντι στις διαδηλώσεις στο Ιράν διαπλέκεται εν προκειμένω και με πρακτικές «μωβ ξεπλύματος». Όλοι δηλώνουν υποστηρικτές των γυναικείων δικαιωμάτων... στο Ιράν. Όπου οι φοιτητικές οργανώσεις περιλαμβάνουν στα αιτήματά τους την πρόσβαση σε έκτρωση και μέσα αντισύλληψης, δηλαδή πράγματα που η φονταμενταλιστική χριστιανική Δεξιά «ξηλώνει» συστηματικά στις ΗΠΑ, αποκτώντας επίδοξους μιμητές και στους εγχώριους παπάδες που τελευταία κλιμακώνουν τις δημόσιες παρεμβάσεις

και πρωτοβουλίες αμφισβήτησης αυτού του θεμελιώδους γυναικείου δικαιώματος.

Δυστυχώς, αυτή η υποκρισία παράγει (αλλά δεν δικαιολογεί) και μια «αντανάκλαση» εντός ανθρώπων της Αριστεράς. Όπου για ένα τμήμα της, έχει γίνει πλέον δεύτερη φύση το εξαντλητικό «ψείρισμα» (αν όχι η «έτοιμη από πριν» καταγγελία) όποιας εξέγερσης δεν συνάδει με κάποια «ορθόδοξα εγχειρίδια» και πολύ περισσότερο αν αυτή ξεσπά σε χώρα εκτός του πλέγματος συμμαχιών των ΗΠΑ. Στις μέσα σελίδες, τα κείμενα της Μπέλα Μπείγκαντι είναι ιδιαίτερα διαφωτιστικά για τους λόγους που έχουν αυτοί οι άνθρωποι να εξεγείρονται, τις κοινωνικές δυνάμεις που πρωταγωνιστούν, τα αιτήματα που διατυπώνουν, αλλά και τις προσπάθειες των εκεί συντρόφων μας να συνδεθούν με τη ριζοσπαστικοποίηση.

Αγώνας για απελευθέρωση

Η «αντιιμπεριαλιστική» καχυποψία, εμπλέκεται αυτή τη φορά με την καχυποψία της απέναντι στην «δικαιωματική ατζέντα». Και εδώ υπάρχει αντανάκλαση του φαινομένου του «ιμπεριαλιστικού φεμινισμού». Αλλά «ιμπεριαλιστικός φεμινισμός» είναι όταν εκστρατεύουν για τη «σωτηρία των γυναικών της Ανατολής» διάφοροι λευκοί ένοπλοι άνδρες, όπως οι Αμερικάνοι πεζοναύτες στο Αφγανιστάν. Όταν οι Ιρανές γυναίκες αγωνίζονται για τα δικαιώματά τους, και στο πλευρό τους διαδηλώνουν νεαροί Ιρανοί άνδρες, αυτό είναι αγώνας για απελευθέρωση και η αλληλεγγύη μαζί τους είναι υποχρέωση.

Υπάρχει ασφαλώς και μια άλλη όψη «λευκού/ιμπεριαλιστικού φεμινισμού», αυτή που εκδηλώνεται εντός «δυτικών» συνόρων, στοχοποιεί τις

μουσουλμάνες κι έχει ως «μοντέλο» το γαλλικό κράτος. Οι ισλαμοφοβικοί θα «δείξουν» πρόθυμα στην Τεχεράνη για να δικαιώσουν όσα συμβαίνουν στο Παρίσι. Στην πραγματικότητα, πρόκειται για δύο όψεις του ίδιου προβλήματος: Κανένα κράτος δεν έχει κανένα δικαίωμα να επιβάλει στις γυναίκες τί θα φοράνε ή δεν θα φοράνε. Πραγματική συνέπεια δείχνει το να υποστηρίζεις το δικαίωμα των γυναικών να μην αντιμετωπίζουν κυρώσεις -είτε όταν κυκλοφορούν με τα μαλλιά τους να ανεμίζουν στην Τεχεράνη, είτε όταν κολυμπάνε με «μπουρκίνι» στις γαλλικές παραλίες- και να μην επιτρέπεται να απολυθούν γιατί κάλυψαν ή δεν κάλυψαν το κεφάλι τους.

Στο ίδιο το Ιράν, αυτή η ψευδής αντιπαράθεση για την μαντίλα ως τέτοια φαίνεται να ξεπερνιέται. Ο Ιρανός ακαδημαϊκός και ακτιβιστής Peyman Jafari ανέφερε στο Socialist Worker:

«Στις νεότερες γενιές ενισχύεται η αντίληψη ότι το κράτος δεν πρέπει να παρεμβαίνει στην καθημερινή ζωή τους, στην κοινωνική ζωή τους... Αυτό δεν σημαίνει ότι είναι ενάντια στην θρησκεία ή ενάντια στο χιτζάμπ. Στην πραγματικότητα το ζήτημα αφορά την ελευθερία του να το φοράνε ή όχι. Μίλαγα με μία φίλη που συμμετέχει στις διαδηλώσεις και η μητέρα της, η οποία φοράει χιτζάμπ, την υποστηρίζει. Πολλές από αυτές τις γυναίκες [που συμμετέχουν στις πορείες] θα έχουν μητέρες, γιαγιάδες, θείες, ακόμα και φίλες που φοράνε χιτζάμπ... Οπότε το θέμα ξεπερνάει τα όρια αντιπαράθεσης θρησκευόμενων και άθρησκων. Έχει να κάνει με την ελευθερία του να φοράς ότι θες».

Άλλωστε, όπως μπορεί να φανταστεί εύκολα ο καθένας και η καθεμιά

-και όπως προκύπτει από τα αιτήματα, τα συνθήματα, την κοινωνική κατάσταση στη χώρα (βλ. μέσα σελίδες) η μαντίλα υπήρξε η αφορμή και συγκεντρώνει το μένος των διαδηλωτριών ως σύμβολο μιας εξουσίας που ασκεί πολύ ευρύτερη καταπίεση.

Ενάντια στην καταπίεση και τη φτώχεια

Ενάντια σε αυτήν την καταπίεση και τη φτώχεια αγωνίζονται επίμονα τα τελευταία χρόνια χιλιάδες άντρες και γυναίκες στο Ιράν. Η κλιμάκωση της επιβολής της «θρησκευτικής ηθικής» υπήρξε αντίδραση της κυβέρνησης Ραϊζί για να αντιμετωπίσει την ευρύτερη αμφισβήτηση εναντίον της με ενεργοποίηση-συσπείρωση των συντηρητικών ανακλαστικών. Αλλά φαίνεται ότι γύρισε μπουόμερανγκ -και λόγω των εξελίξεων στην ιρανική κοινωνία. Έχει αυξηθεί σημαντικά η γυναικεία παρουσία στην εργασία και στα πανεπιστήμια, όπως και ο (ιδιαίτερα νεανικός) πληθυσμός των πόλεων: Αυτά (όπως και στη δεκαετία του '60 στη Δύση) υπήρξαν πάντοτε παράγοντες για ενίσχυση του αγώνα για τα γυναικεία δικαιώματα, όπως και για την άνοδο του «αντικομφορισμού» ως έκφραση ριζοσπαστισμού της νεολαίας.

Το καθεστώς, επιχειρώντας να απαντήσει «αυστηρή ηθική» στο σύνθημα «Ψωμί-Δουλειές-Ελευθερία», εισέπραξε σήμερα ως νέα απάντηση το σύνθημα «Γυναίκες-Ζωή-Ελευθερία». Το «Γυναίκες», εξηγεί ο Peyman, «βάζει το ζήτημα του σεξισμού στο επίκεντρο, ενώ «Ζωή σημαίνει ότι κάθε άνθρωπος θέλει να έχει μία καλή ζωή -αυτό αναφέρεται και σε εργά(ρι)ες και σε φτωχούς και ούτω καθεξής. Και ελευθερία σημαίνει ελευθερία από την κρατική καταστολή».